

ЧАРЛС БУКОВСКИ НА ЮГ ОТ НИКЪДЕ

ФАМА

ЧАРЛС БУКОВСКИ НА ЮГ ОТ НИКЪДЕ СЛУЧКИ ОТ ПОГРЕБАНИЯ ЖИВОТ

Превод: Богдан Русев

chitanka.info

Чарлс Буковски (1920–1994), знаменит представител на бийтпоколението, антиконформист и бунтар, е един от най-тиражираните и превеждани американски писатели. Автор е на 50 творби — поезия и проза. „На юг от никъде“ е петата книга на Буковски, която издателство „Фама“ предоставя на българския читател. Досега са излезли още: „Всичко на масата“, „Factotum“, „Холивуд“ и „Жени“.

ЗА АЛКОХОЛА

Алкохолът е едно от най-великите неща на този свят, поне според мен. За повечето хора той може да е пагубен, но аз съм друг случай. Написал съм най-добрите си работи под въздействието на алкохола.

ЗА ЖЕНИТЕ

Жените са като машини за оплакване. Все мъжете са им виновни. Мислят се за незаменими. Там им е проблемът. Когато една жена ме вбеси, пращам я по дяволите. Качвам се в колата и заминавам. Където и да е.

ЗА ПИСАНЕТО

Никога не пиша през деня. То е като да се разхождаш гол в голям магазин. Всички те гледат. Но нощем... тогава е времето на магиите.

ЗА ВЯРАТА

Вярата е за онези, които я имат. Само не ме обременявайте с нея. Имам повече вяра в своя водопроводчик, отколкото във Второто пришествие. Водопроводчикът поне върши нещо полезно — отпушва клозети.

Из интервю на Шон Пен с Чарлс Буковски,
Interview magazine,

септември 1987 г.

На Ан Мийнброкър

САМОТА

Една се връщаше от магазина, когато видя колата. На предното стъкло имаше надпис:

ТЪРСЯ ЖЕНА

Тя спря. На стъклото имаше голям картон, на който бяха залепени няколко листа. На листата беше напечатано нещо. Една не можеше да го прочете от тротоара. Виждаше само големите букви:

ТЪРСЯ ЖЕНА

Колата беше нова и скъпа. Една пристъпи на тревата, за да прочете напечатания текст:

Мъж на 49. Разведен. Търся жена с цел брак. От 35 до 44 години. Обичам да гледам телевизия и игрални филми. Обичам да готвя. Счетоводител съм, с надеждна работа. Имам спестени пари в банката. Обичам по-пълни жени.

Една беше на 37 и беше пълна. На картоната имаше и телефонен номер. Както и три снимки на господина, който си търсеше жена. Изглеждаше доста спретнат, с костюм и вратовръзка. Освен това изглеждаше глупав и жесток. Една си помисли, че прилича на издялкан от дърво.

Една отмина колата, като се усмихваше на себе си. Освен това ѝ беше малко гадно. Когато стигна до апартамента си, вече беше забравила за него. Сети се чак след няколко часа, докато седеше във ваната. Помисли си колко ли самотен е бил, след като е написал обявата:

ТЪРСЯ ЖЕНА

Една си представи как той се връща вкъщи, прибира сметките за газта и телефона от пощенската кутия, съблича се, изкъпва се и включва телевизора. После чете вечерния вестник. После отива в кухнята, за да си сготви за вечеря. Стои по боксерки пред печката, вторачен в тигана. Занася вечерята си на масата, за да се нахрани. Пие кафе. После гледа още малко телевизия. Сигурно изпива една бира, сам и тъжен, преди да си легне. В Америка вероятно имаше милиони мъже като него.

Една се измъкна от ваната, избърса се, облече се и излезе от апартамента си. Колата все още беше паркирана на улицата. Тя си записа името на мъжа, Джо Лайтхил, и телефонния му номер. После пак прочете текста, който беше напечатан на машина. „Игрални филми“. Колко странно. Вече никой не казваше така. „Търся жена“. Беше доста дръзко казано. Значи все пак беше оригинален.

Когато се прибра вкъщи, Една изпи три чаши кафе, преди да набере номера. Телефонът звънна четири пъти.

— Ало? — каза той.

— Господин Лайтхил?

— Да?

— Обаждам се за обявата. Обявата на колата ви.

— А, да.

— Казвам се Една.

— Приятно ми е да се запознаем, Една. Как си?

— Ами добре. Много е горещо. Това време вече не се издържа.

— Да, направо не се живее.

— Ами господин Лайтхил...

— Наричай ме Джо.
— Добре, Джо, ха-ха-ха. Много глупаво се чувствам. Знаеш ли за какво се обаждам?
— Защото си прочела обявата?
— Да, ха-ха-ха, каква е тази работа? Не можеш ли да си намериш жена?
— Май не, Една. Я ми кажи, къде са всички жени?
— Жените ли?
— Да.
— Ами навсякъде.
— Къде? Кажи ми точно. Къде са?
— Ами в църквата например. Когато отидеш на църква, винаги има жени.
— Не обичам да ходя на църква.
— О, ами...
— Слушай, Една. Защо не ми дойдеш на гости?
— При теб?
— Да. Вкъщи е приятно. Можем да пийнем нещо, да си поговорим на спокойствие.
— Късно е.
— Не е толкова късно. Нали си прочела обявата? Значи се интересуващ.
— Ами...
— Май те е страх. Просто те е страх, това е.
— Не, не ме е страх.
— Тогава ела на гости, Една.
— Ами...
— Хайде, ела.
— Добре. Идвам след петнайсет минути.

Жилището му беше на последния етаж на модерна сграда, апартамент 17. Долу имаше басейн, който отразяваше светлините. Една почука и господин Лайтхил отвори вратата. Косата му беше оредяла над челото, имаше орлов нос със стърчащи косми и ризата му беше разкопчана на врата.

— Влизай, Една.

Тя влезе и вратата се затвори зад гърба ѝ. Една беше със синя плетена рокля. Не носеше чорапи, беше обута със сандали и пушеше цигара.

— Седни. Ще ти наля нещо за пиене.

В апартамента беше приятно. Всичко беше в синьо и зелено и беше много чисто. Една чу, че господин Лайтхил си тананика нещо, докато приготвя напитките: нанана, нанана, нанана... Изглеждаше спокоен, така че се успокои и тя.

Господин Лайтхил — Джо — се върна с напитките. Подаде чашата на Една и седна на един стол в другия край на стаята.

— Да, много е горещо — каза той. — Горещо е като в ада. Но аз имам климатик.

— Забелязах. Много е приятно.

— Пий.

— А, да.

Една отпи от чашата си. Питието беше хубаво — малко силно, но приятно на вкус. Джо отметна глава, за да отпие от своята чаша. Имаше дълбоки бръчки на шията си. Освен това панталоните му бяха прекалено широки. Все едно бяха с няколко номера по-големи. Така краката му изглеждаха странно.

— Хубава рокля, Една.

— Харесва ли ти?

— Да. Освен това си закръглена, така че много ти отива. Много хубаво я изпълваш.

Една не каза нищо. Джо също. Просто седяха един срещу друг, гледаха се и отпиваха от чашите си.

— Ще дойда да си прибера другите неща, когато те няма.

„Защо не говори?“, помисли си Една. Той трябваше да води разговора. Значи все пак наистина имаше нещо дървено в него. Тя довърши питието си.

— Ще ти направя още едно — каза Джо.

— Не, наистина трябва да тръгвам.

— Е, стига де — каза той. — Нека ти направя още едно. Трябва да се отпуснем малко.

— Добре, но след него си тръгвам.

Джо отиде в кухнята с двете чаши. Този път не си тананикаше. Когато се върна, подаде чашата на Една и си седна на стола в другия

край на стаята. Второто питие беше още по-силно.

— Знаеш ли? — каза той. — Винаги изкарвам много точки на тестовите за секс във вестниците.

Една отпи от чашата си, но не продума.

— Ти изкарваш ли много точки? — попита Джо.

— Никога не съм си правила такъв тест.

— А трябва — каза той. — Така ще разбереш коя си и какво искаш.

— Ти вярваш ли на такива неща? Виждала съм ги във вестниците. Не съм ги попълвала, но съм ги виждала.

— Разбира се, че вярвам.

— Може би не съм добра в секса — каза Една. — Може би затова съм сама.

Тя отпи голяма глътка от чашата си.

— В крайна сметка всички сме сами — рече Джо.

— Как така?

— Искам да кажа, че независимо колко добре се справяш в сексуално отношение или в любовта, или и в двете, в крайна сметка всичко свършва.

— Това е тъжно — каза Една.

— Разбира се. Но идва денят, в който всичко свършва. Или се разделяте, или сключвате примирие: двама души живеят заедно, без да изпитват нищо един към друг. Мисля, че е по-добре да си сам.

— Ти ли се разведе с жена си, Джо?

— Не. Тя се разведе с мен.

— Какво не беше наред?

— Сексуалните оргии — каза той.

— Сексуалните оргии? — повтори Една.

— Знаеш ли, когато участваш в оргия, си най-самотният човек на света. Когато участвам в тези оргии, изпитвам някакво отчаяние. Навсякъде се виждат само курове, които влизат и излизат... извинявай.

— Няма нищо.

— Само курове, които влизат и излизат, преплетени крака, пръсти и езици, всички се напругат и се потят и не се отказват да стигнат до края — независимо как.

— Аз не знам много за тези неща, Джо — каза Една.

— Смятам, че ако няма любов, сексът няма смисъл. Има смисъл само когато участниците изпитват нещо един към друг.

— Искаш да кажеш, че хората трябва да се харесват?

— Да, така трябва.

— Ами ако са си омръзнали? Ако нямат друг избор, освен да останат заедно? От финансови съображения? Заради децата?

— Оргиите не помагат.

— А какво помага?

— Ами не знам. Може би размяната на партньорите.

— Размяната на партньорите? — повтори Една.

— Нали се сещаш, когато две двойки се познават много добре и си разменят партньорите. Така поне има някакъв шанс да изпитат някакви чувства. Да кажем, че аз много харесвам жената на Майк. Харесвам я от месеци насам. Гледам как прекосява стаята. Харесва ми как се движи. Любопитно ми е. Чудя се как точно го прави. Виждал съм я ядосана, пияна и трезвена. И после си разменят партньорите. В спалнята сте само двамата и най-сетне имаш шанс да я опознаеш. Имаш шанс да изпиташ нещо истинско. Естествено, собствената ти жена е с Майк, в съседната стая. Но ти си мислиш: „Успех, Майк! Надявам се, че си толкова добър любовник, колкото съм аз!“.

— И това върши работа?

— Ами не знам... Размяната на партньорите също води до усложнения. Всичко трябва да се обмисли внимателно, преди да се предприеме такова нещо. И въпреки това понякога излиза, че хората не са знаели какво искат.

— Ти знаеш ли какво искаш, Джо?

— Ами колкото до размяната на партньорите... Мисля, че при някои хора върши работа, може би при повечето хора. Но при мен — не. Май съм прекалено затворен за това.

Джо довърши питието си. Една остави чашата си и се изправи.

— Виж, Джо, аз трябва да тръгвам...

Джо прекоси стаята и дойде при нея. С тези панталони приличаше на слон. Една забеляза, че и ушите му бяха големи. Той я сграбчи и започна да я целува. Имаше лош дъх, който се усещаше въпреки всички питиета. Миришеше много лошо. Не се целуваше добре. Беше силен, но силата му не беше чиста мъжка сила, а сякаш

умоляваше за нещо. Една се отдръпна от него, но той продължи да я държи в ръцете си.

ТЪРСЯ ЖЕНА

— Пусни ме, Джо! Много бързаш, Джо! Пусни ме!

— Защо дойде при мен, кучко?

Той пак се опита да я целуне. Беше ужасно. Една го блъсна с коляно в слабините. Беше добър ритник. Той се хвана с две ръце и падна на килима.

— Божичко... защо го направи? Искаш да ме убиеш ли?

Джо се изтърколи по килима.

Една си помисли, че задникът му е отвратително грозен.

Остави го да се търкаля на килима и изтича по стълбището. Въздухът навън беше чист. Чуваше се как хората си говорят и гледат телевизия. До апартамента на Една не беше далеч. Тя изпита нужда да се изкъпе още веднъж, съблече си синята рокля и се изтърка. После излезе от ваната, избърса се и си сложи розови ролки в косата.

Повече нямаше да се вижда с него.

ХОП-ХОП ДО ЗАВЕСАТА

Постоянно си говорехме за жени, гледахме им краката, когато слизаха от колите, и вечер надничаме в прозорците на къщите, защото се надявахме да издебнем как някоя се чука — но никога не се случваше. Веднъж видяхме една двойка и мъжът сериозно се беше хванал да целува жена си, но точно когато си помислихме, че ще видим нещо, тя каза: „Не, не искам тази вечер!“. И му обърна гръб. Той си запали цигара, а ние тръгнахме да търсим друг прозорец.

— Какво тъпо копеле! Ако аз имах жена, никога нямаше да ми обръща гръб!

— И моята! Какъв беше този човек бе?

Бяхме трима — аз, Плешко и Джими. Големият ни ден беше неделя. В неделя се срещаме в къщата на Плешко и хващаме трамвая до главната улица. Билетът за трамвая струваше седем цента.

По онова време имаше две бурлески — „Фолис“ и „Бърбанк“. Ние бяхме влюбени в стриптийзьорките в „Бърбанк“, а освен това техният водещ пускаше по-добри майтапи, така че ходехме там. Веднъж бяхме опитали и в порнокиното, но филмите не бяха истинско порно, а сюжетите бяха едни и същи. Винаги имаше двама мъже, които напиваха някое невинно малко момиче, и още преди да се съвземе от махмурлука си, тя вече се намираше в някой публичен дом, където пред вратата ѝ чакаше опашка от моряци и разни изроди. Освен това бездомниците постоянно спяха в порнокината, по всяко време на денонощието, пикаеха на пода, пиеха вино и се пребиваха един другото. Вонята на пикня, вино и кръв беше непоносима. Така че ходехме в „Бърбанк“.

— Ей, момчета! — казваше ни дядото на Плешко. — Днес бяхте ли на бурлеска?

— Разбира се, че не, сър. Имаме по-важна работа!

Но всъщност бяхме ходили. Ходехме всяка неделя. Отивахме рано сутринта, много преди да започне представлението, и минавахме пеш нагоре и надолу по главната улица, за да гледаме през отворените

врати на баровете. Вътре се виждаха леки момичета с вдигнати поли, които лениво размахваха крака в светлината от вратата. Момичетата бяха красиви. Но ние знаехме какво става вътре. Бяхме чували за това. Човек влиза да изпие едно, а те го глобяват двойно — веднъж за него и веднъж за момичето. А напитката на момичето винаги е с много вода. Така че най-много да се опипате малко и край. Ако види, че имаш пари, барманът вика охраната и ти изчезваш безследно, а парите ти остават там. Всичко бяхме чували.

След разходката по главната улица отивахме на нашето място за хотдог, където си купувахме хотдог по осем цента и голяма никелирана халба с безалкохолно. И тримата вдигахме тежести, така че мускулите ни се издуваха, навивахме си ръкавите до раменете и носехме по един пакет цигари в джоба на ризата. Дори веднъж се бяхме записали на гимнастическия курс на Чарлс Атлас, но вдигането на тежести си беше по-мъжествено и смислено занимание.

Докато дъвчехме хотдога и пиехме безалкохолното, играехме на флипера — по пет цента за игра. Бяхме доста добри на този флипер. Когато изкараш максималния резултат, печелиш една безплатна игра. Налагаше се да изкарваме максималния резултат, защото нямахме пари.

Франки Рузвелт беше станал президент и нещата бавно се оправяха, но все още си беше Голямата депресия и бащите на всички ни бяха безработни. Ние обаче все пак имахме някакви джобни пари, като единственото ни обяснение за това беше изостреното ни зрение за всичко, което не е закрепено здраво за пода. Не че бяхме крадци — просто споделяхме нещата на хората. И работехме с въображението си. Тъй като нямахме никакви или почти никакви пари, постоянно измисляхме всякакви игрички, за да убиваме времето. Една от нашите игри беше да ходим до брега и обратно.

Това обикновено се правеше през лятото, когато родителите ни нямаха нищо против да закъснеем за вечеря. Нито пък им пукаше за плюските по краката ни. Започвах да ни се карат чак когато забележат, че сме си изтъркали петите на обувките от ходене. Тогава ни пращаха в магазина за един долар, където имаше подметки и лепило — на разумна цена.

Положението беше същото, когато решавахме да играем футбол на улицата. Тогава нямаше игрални площадки. Но всички бяхме

толкова яки, че играехме футбол направо на улицата, по цял сезон, дори по време на баскетболния и бейзболния сезон, чак до следващия футболен сезон. А когато играеш футбол на асфалта, стават разни неща. Събарят те и кожата ти се цепи, получаваши синини, понякога има кръв, но ти се изправяш и продължаваш, все едно нищо не е станало.

Родителите ни нямаха нищо против ожулванията, кръвта и синините. Ужасният, непростим грях беше да си скъсаш панталона на коляното. Защото всяко момче имаше само по два чифта панталони: един за всеки ден и един за празник. А човек не можеше просто да си зашие панталона на коляното, защото така си личеше, че е беден и некадърен, както и родителите му. Затова се бяхме научили да се събаряме на асфалта, без да се подпираме на коляно. И момчето, което падаше, също се научаваше как да пада, без да си удрия коленете.

Когато започвахме да се бием, се биехме с часове, а родителите ни никога не идваха да ни разтърват. Сигурно защото всички се правехме на толкова яки и в тези боеве никога не се молеше за милост. Но тъй като всички мразехме родителите си, те също не ни прощаваха — просто излизаха на верандата и безизразно гледаха безкрайните ни, жестоки побоища. После се прозяваха, навеждаха се да вдигнат някоя рекламна брошура и влизаха обратно вкъщи.

Веднъж се бих с едно момче, което след това много се издигна във военноморските сили. Започнахме да се бием в 8:30 сутринта и се биехме до след залез-слънце. Никой не ни разтърва — въпреки че се биехме посред бял ден, на моравата пред тяхната къща, под две високи дървета, в които се събираха врабчета и цял ден цвъкаха върху нас.

Беше сурова битка, битка докрай. Другото момче беше по-едро, по-голямо на години и по-тежко на килограми, но аз бях по-луд. Накрая спряхме по взаимно съгласие — не знам как точно става това, трябва да си го изпитвал, за да го разбереш, но след като двама души се бият в продължение на осем-девет часа, между тях възниква някакво особено братско разбиране.

На следващия ден абсолютно цялото ми тяло беше в синини. Не можех да говоря или да се движа, защото всичко ме болеше. Лежах си в леглото и чаках да умра, когато майка ми влезе в стаята с ризата, с която бях облечен по време на боя. Майка ми я вдигна пред лицето ми и извика:

— Виж! Петна от кръв! Кръв!
— Съжалявам! — казах аз.
— Това никога няма да се изпере! НИКОГА!
— Кръвта не е моя! — възразих аз.
— Няма значение! Кръвта си е кръв! Не се изпира!

Нашият ден беше неделя — дългата, спокойна неделя. Отивахме в „Бърбанк“. Винаги първо давах някой тъп филм. Някой много стар филм, на който само седиш, гледаш и чакаш. И си мислиш за момичета. Имаше оркестър от трима-четирима души, които свиреха много силно — може би не много добре, но много силно — и най-сетне стриптийзърките излизаха и се хващаха за завесата — прегръщаха ръба на завесата така, все едно е мъж, и телата им започваха да се поклащат, хоп-хоп-хоп до завесата. А после излизаха на сцената и започваха да се събличат. Ако имаш пари, си вземаш дори и пуканки. Ако не, майната им на пуканките.

Преди следващия номер имаше антракт. Един нисък мъж се качваше на сцената и казваше:

— Дами и господа, моля за вашето внимание!

Продаваше пръстени-калейдоскопи. В камъчето на пръстена, когато го вдигнеш срещу светлината, се виждаше великолепна картинка. Просто невероятно! Пръстените струваха само по петдесет цента, а ти оставах за цял живот, и се предлагаха само на клиентите на „Бърбанк“ и никъде другаде!

— Само го вдигнете срещу светлината и ще видите! Благодаря ви за вниманието, дами и господа! Сега асистентите ми ще минат между редовете.

Двама парцаливи бездомници тръгваха между редовете, като воняха на вино и държаха по една торба с пръстени-калейдоскопи. Нито веднъж не бях виждал някой да си купува такъв пръстен. Но си представях, че ако го вдигнеш срещу светлината, в камъчето се вижда гола жена.

След това оркестърът отново започваше да свири, завесата се вдигаше и на сцената излизаха танцърките — най-вече бивши стриптийзърки, които вече бяха прекалено стари за тази работа, намацотени с руж, спирала и червило, с дълги изкуствени мигли. Те се

скъсваха, за да не изостават от музиката, но никога не успяваха. Но въпреки това продължаваха. Смятах, че са много смели и упорити жени, за да го правят всяка вечер.

После излизаше един певец. Него нямаше как да го харесваш. Пееше прекалено силно, за нещастната любов. Не можеше да пее, но когато свършваше, разперваше ръце и се покланяше. Няколко души му ръкопляскаха.

След него излизаше комикът. Леле, колко беше добър! Излизаше с едно старо кафяво палто, с нахлупено бомбе, мързелив като бездомник, който не бърза за никъде. Край него на сцената минаваше едно момиче и той я проследяваше с поглед, а после се обръщаше към публиката и казваше с беззъбата си уста:

— Дявол да го вземе това момиче!

После минаваше второ момиче и той се притискаше към нея, за да ѝ каже:

— Вече съм стар човек, навърших четирийсет и четири, но когато леглото се чупи, свършвам на пода!

Това ни убиваше. Как се смеехме само! И младите, и старите си умираха от смях. А и онзи номер с куфара — комикът помагаше на някое момиче да си затвори куфара, но от него постоянно изскачаха дрехи.

— Не мога да го вкарам!

— Чакай да ти помогна!

— Пак излезе!

— Чакай! Ще скоча отгоре му!

— Какво?! Няма да скачаш отгоре му!!!

Номерът с куфара можеше да продължи безкрайно. Леле, колко беше смешен!

Най-сетне на сцената отново излизаха първите три-четири стриптийзъорки. Всеки от нас си имаше любима стриптийзъорка, в която беше влюбен. Плешко си беше избрал една слаба францужойка, която имаше астма и тъмни кръгове под очите. Джими харесваше Жената-тигър (наричана още Тигрицата). Аз винаги му посочвах, че едната гърда на Жената-тигър определено е по-голяма от другата. Моето момиче се казваше Розали.

Розали имаше голям задник и не спираше да го върти. Пееше смешни песнички, а когато се събличаше, си говореше нещо и се

кикотеше сама. Беше единствената от тях, която наистина си обичаше работата. Аз бях влюбен в Розали. Често си мислех да ѝ напиша писмо, за да ѝ кажа колко е страхотна, но така и не стигнах дотам.

Един следобед шоуто беше свършило и тримата чакахме трамвая, когато видяхме Жената-тигър на спирката — тя също чакаше трамвая. Беше облечена в тясна зелена рокля, а ние стояхме и я зяпахме.

— Това е твоето момиче, Джими! Жената-тигър!

— Леле, колко е готина! Виж я само!

— Отивам да я заговоря — заяви Плешко.

— Но тя е момичето на Джими!

— Аз не искам да говоря с нея — каза Джими.

— Аз ще я заговоря — повтори Плешко.

После пъкна цигара в устата си, запали я и се приближи.

— Здравсти, бейби! — рече и се ухили.

Жената-тигър не отговори. Стоеше и гледаше право пред себе си, докато си чакаше трамвая.

— Аз те познавам. Днес те гледах как се събличаш. Страхотна си, бейби, просто страхотна!

Жената-тигър не продума.

— И танцуваш страхотно, бейби! — добави Плешко.

Жената-тигър гледаше право пред себе си. Плешко стоеше до нея и се хилеше като идиот.

— Искам да ти го вкарам — каза ѝ той. — Искам да те чукам, бейби!

Ние отидохме да си приберем Плешко. Хванахме го от двете страни и го задърпахме по улицата.

— Ей, гъз! Не ѝ говори така!

— Е, защо?! Нали излиза и се съблича пред хората?

— Защото това работи бе!

— Не, тя е суперготина. И много ѝ се чука.

— Ти си луд! — казахме ние и го издърпахме по-далеч от нея.

Скоро след това тези недели по главната улица започнаха да ми доскучават. Предполагам, че „Фолис“ и „Бърбанк“ още са си там. Естествено, Жената-тигър, стриптийзьорката с астма и Розали, моята Розали, отдавна ги няма. Сигурно са умрели. Големият задник на Розали, който тя така обичаше да върти, сигурно е под земята. А когато

минавам с колата през моя квартал и покрай къщата, в която живеехме тогава, виждам, че я обитават непознати. Но онези недели си ги биваше, повечето пъти си ги биваше — бяха като малки точки от светлина в мрака на Голямата депресия, когато бащите ни излизаха на верандата, без работа и без желание за нищо, хвърляха ни по един поглед как се пребиваме до смърт, а после се прибираха и зяпаха стените, без дори да пуснат радиото, за да не харчат ток.

ТИ СИ ВЕЛИК

Джак влезе и намери един пакет цигари на лавицата. Ан седеше на дивана и четеше *Cosmopolitan*. Джак си запали цигара и седна на един стол. Беше дванайсет без десет.

— Чарли каза да не пушиш — обади се Ан, като вдигна поглед от списанието.

— Заслужавам една цигара. Тази вечер беше тежко.

— Победи ли?

— Да, със съдийско решение. Бенсън излезе здраво момче, с много кураж. Чарли каза, че следващият е Парвинели. Ако бия Парвинели, стигам до шампиона.

Джак се изправи, отиде до кухнята и се върна с бутилка бира.

— Чарли каза да не ти давам бира — каза Ан и остави списанието.

— Чарли това, Чарли онова... Писна ми. Спечелих си мача. Спечелих последните си шестнайсет мача поред, така че имам право на една бира и на една цигара.

— Нали трябва да си във форма.

— Няма значение. И без това мога да ги отвея всичките.

— Ти си велик, знам. Когато се напиеш, само това повтаряш. Писна ми вече.

— Аз наистина съм велик. Шестнайсет поредни победи, петнайсет от тях с нокаут. Кажи ми, кой е по-добър от мен?

Ан не отговори. Джак си взе бирата и цигарата и отиде в банята.

— Дори не ме целуна, когато влезе. Първата ти работа е да си отвориш бирата. Ти си велик, няма спор. Велик пияч на бира.

Джак не отговори. Пет минути по-късно застана на прага на банята. Панталоните и боксерките му бяха смъкнати до глезените.

— Господи, Ан! Защо не си сложила тоалетна хартия?!

— Извинявай.

Тя отиде до килера, за да му донесе тоалетна хартия. Джак си свърши работата и излезе от банята. После доизпи бирата и си отвори

друга.

— Живееш с най-добрия боксьор в средно тежка категория на света, а се оплакваш! Сума ти момичета си мечтаят за такъв като мен, а ти само седиш и мърмориш.

— Знам, че си добър, Джак. Сигурно си най-добрият. Но нямаш представа колко ми е писнало да седя и да те слушам как постоянно повтаряш колко си велик.

— А, значи ти е писнало, така ли?

— Да, по дяволите! Ти си велик, и бирата ти също!

— Посочи ми поне един боксьор в средно тежка категория, който да е по-добър от мен. Ти дори не идваш на мачовете ми!

— На света има и други неща освен бокса, Джак.

— Например? Да лежиш по гръб и да четеш *Cosmopolitan*?

— Обичам да работя върху себе си.

— Добре. Защото имаш още доста работа.

— Казвам ти, че има и други неща освен бокса.

— Какви? Кажи ми едно.

— Ами изкуство, музика, живопис, разни такива.

— Ти можеш ли да правиш нещо такова?

— Не, но ги оценявам по достойнство.

— Аз пък не. Предпочитам просто да бъда най-добрият в това, с което се занимавам.

— Добър, по-добър, най-добрият... Господи, не можеш ли да приемаш хората такива, каквито са?

— Каквито са ли? Че какви са те? Какви са повечето хора? Охлюви, вампири, фукльовци, доносници, сводници и гъзолизци...

— Винаги гледаш отвисоко на хората. Никой не е достоен за теб. Защото си толкова велик, по дяволите!

— Точно така, бейби.

Джак отиде до кухнята и си отвори още една бира.

— Продължаваш ли с тази проклета бира?!

— Имам право. Хората я продават, аз я купувам.

— Чарли каза...

— Майната му на Чарли!

— Ти си толкова велик, нали?!

— Точно така. Пати го разбираше. Признаваше го. Гордееше се с мен. Знаеше, че се старая. А ти само се оплакваш.

— Ами защо не се върнеш при Пати? Какво правиш с мен?

— И аз точно това се питам!

— Ами ние не сме женени, така че мога да си тръгна по всяко време.

— Не знам какво правиш тук. Мамка му, прибирам се капнал след труден мач от десет рунда, а ти дори не ми се радваш! Само се оплакваш от мен!

— Виж, Джак, просто има и други неща освен бокса. Когато се запознахме, аз се възхищавах от теб като човек, а не като боксьор.

— Аз съм боксьор и това е. И не мисля, че има много други неща освен бокса. Такъв съм си — боксьор. Това е моят живот и аз го живея така, както мога. И съм добър. Най-добрият. Ти обаче винаги си падаш по втора ръка хора... като онзи Тоби Йоргенсън.

— Тоби е много забавен. Има чувство за хумор, истинско чувство за хумор. Затова го харесвам.

— От последните си петнайсет мача е загубил пет, единия с нокаут. Мога да го пребия, дори да съм пиян като животно.

— Господ ми е свидетел, че ти доста често си пиян като животно! Според теб как се чувствам на партита, на които лежиш в несвяст на пода от пиене, или се клатиш наоколо и разправяш на всички колко си велик?! Не разбираш ли, че се чувствам като гъз?

— Ти може би наистина си гъз. Ако Тоби толкова ти харесва, защо не отидеш при него?

— Ох, по дяволите. Просто казах, че го харесвам, защото има чувство за хумор! Това не означава, че искам да си легна с него!

— С мен си лягаш, а разправяш, че съм ти скучен. Изобщо не мога да те разбера, по дяволите.

Ан не отговори. Джак стана, отиде до дивана, вдигна главата на Ан, целуна я и се върна на мястото си.

— Слушай, нека ти разправа за мача с Белсън. Дори ти щеше да се гордееш с мен, ако ме беше видяла отнякъде. Значи, той успя да ме събори още в първия рунд, с изненадващ десен прав. Но аз станах и се пазих до края на рунда. Във втория пак ме събори! Едва успях да стана на осем. И до края на рунда само се пазих. Следващите рундове чаках да се оправя. Минаха шест, седем, осем рунда, в деветия успях да го съборя веднъж, а в десетия — два пъти. И така. Можех да го бия и повече, но пък четирийсет и пет бона са си четирийсет пет и бона,

нали? Четирийсет и пет бона, бейби! Не можеш да отречеш, че съм велик!

Ан не отговори.

— Хайде, кажи ми, че съм велик!

— Добре де, велик си.

— Точно така — каза Джак и отиде да я целуне. — Чувствам се страхотно. Боксът е като изкуството, честно. Трябва много кураж, за да бъдеш истински творец, и при боксьорите е същото.

— Добре, Джак.

— Само това ли ще кажеш? „Добре, Джак“?! Пати се радваше, когато печелех. И двамата бяхме щастливи, по цяла нощ след това. Не можеш ли да споделиш радостта ми? Ти в мен ли си влюбена, или в някой от онези задници, които губят постоянно? Започвам да си мисля, че щеше да се радваш повече, ако ме бяха победили!

— Разбира се, че искам да печелиш, Джак. Просто прекаляваш с това, което...

— По дяволите! Това е моят живот! Така живея! Гордея се, че съм най-добрият. Все едно летя, все едно излитам в небето и стигам до слънцето!

— А какво ще правиш, когато вече няма да можеш да се боксираш?

— Е, тогава ще имаме толкова пари, че ще можем да правим каквото си искаме.

— А ще можем ли да се разбираме?

— Може да започна да чета *Cosmopolitan*, да работя върху себе си и прочие.

— Е, ще имаш доста работа.

— Да ти го начукам.

— Моля?!

— Да ти го начукам.

— Е, това отдавна не го беше правил.

— Някои мъже обичат да чукат кучки, които само мрънкат, но аз не съм от тях.

— Предполагам, че Пати не ти е мрънкала?

— Всички жени мрънкат, но ти си шампион.

— Защо не си ходиш при Пати?

— Защото сега ти си тук. Имам място само за една курва.

— Курва?!

— Курва.

Ан стана, отиде в килера, извади куфара си и започна да събира дрехите си в него. Джак отиде до кухнята и си отвори още една бира. Ан плачеше. Беше ядосана. Джак си седна с бирата и отпи голяма глътка. Имаше нужда от уиски, от бутилка уиски. И от една хубава пура.

— Ще дойда да си прибера другите неща, когато те няма.

— Не се притеснявай. Аз ще ти ги изпратя.

Тя спря на външната врата.

— Е, май това е краят — каза тя.

— Май да — отвърна Джак.

Ан затвори вратата зад гърба си. И вече я нямаше. Стандартна процедура. Джак си изпи бирата и отиде до телефона. Набра номера на Пати. Тя вдигна.

— Пати?

— Здравей, Джак, как си?

— Тази вечер спечелих един много важен мач. Сега ми остава само да бия Парвинели и следващият ми мач ще бъде с шампиона.

— Ще ги отвееш и двамата, Джак. Знам, че можеш.

— Какво ще правиш довечера, Пати?

— Джак, сега е един през нощта. Да не си пиан?

— Изпих няколко бири. Празнувам.

— А какво прави Ан?

— Ние скъсахме. Нали знаеш, че имам само по една жена в живота си, Пати.

— Джак...

— Какво?

— Аз съм с един човек.

— Мъж?

— С Тоби Йоргенсън. Той е в спалнята...

— Ох, съжалявам.

— И аз съжалявам, Джак. Аз бях много влюбена в теб... може би все още съм.

— Мамка му, колко лесно се влюбвате всички жени!

— Съжалявам, Джак.

— Няма проблеми.

Той затвори. После отиде в килера, за да си вземе палтото. Облече го, изпи си бирата и слезе с асансьора до колата си. Подкара по булевард „Нормандия“ със сто километра в час и спря пред магазина за алкохол на булевард „Холивуд“. Слезе от колата и влезе в магазина. Купи си шест бири *Michelob* и една опаковка алка-зелцер. После отиде на касата и поиска бутилка *Jack Daniels*. Докато касиерът смяташе, пристигна един пияница с дванайсет бири *Coors*.

— Ей, човече! — каза той. — Ти не си ли Джак Бейкънуелд, боксьора?

— Аз съм — отвърна Джак.

— Човече, тази вечер те гледах! Ти си страхотен, Джак! Ти си велик!

— Благодаря, човече — каза Джак, взе си покупките и се върна в колата си.

Седна, отвори уискито и отпи една голяма глътка. После излезе от паркинга, тръгна на запад по „Холивуд“, зави наляво по „Нормандия“ и забеляза една тийнейджърка с хубаво тяло, която залиташе по тротоара. Джак спря колата си, извади бутилката уиски и я показа на момичето.

— Искаш ли да те закарам донякъде?

Изненада се, когато тя се качи.

— Ще ти помогна да изпиеш това, господине, но не очаквай никакви екстри.

— Много ясно, по дяволите — отвърна той.

Подкара по „Нормандия“ с шейсет километра в час — като уважаван гражданин и третият най-добър боксьор в средно тежка категория в света. За момент си помисли да каже на момичето кой е, но после се отказа, протегна ръка и я погали по коляното.

— Имаш ли цигара, господине? — попита тя.

Джак извади една цигара и натисна запалката на таблото. След малко запалката изскочи и той запали цигарата на момичето.

РАЯТ Е ЗАТВОРЕН

Седях в един бар на авеню „Уестърн“. Наближаваше полунощ и аз бях в обичайното си объркано състояние. Нали се сещаш, нищо не ми беше наред: жените, работата, безработицата, времето, кучетата. Накрая ти остава само да седиш, смачан от ударите на съдбата, все едно си седнал на някоя автобусна спирка и чакаш да мине смъртта.

И значи, както си седях там, влезе една жена с дълга тъмна коса, хубаво тяло и тъжни кафяви очи. Не се обърнах след нея. Не й обърнах внимание, дори когато се настани на столчето до мен, въпреки че имаше още десет свободни места. Всъщност в целия бар бяхме само ние двамата, ако не броим бармана. Тя си поръча сухо вино. После ме попита какво пия.

— Скоч с вода.

— Дайте му един скоч с вода — каза тя на бармана.

Е, това не се случваше всеки ден.

Тя отвори дамската си чанта, извади от нея една малка телена клетка, измъкна от клетката няколко малки човечета и ги нареди на бара. Всичките бяха високи по десетина сантиметра, бяха живи и облечени както си трябва. Бяха четири човечета — двама мъже и две жени.

— Вече правят и такива — каза ми тя. — Но са много скъпи. Излязоха ми по две хиляди долара парчето, когато ги взех. Но сега струват две хиляди и четиристотин. Не знам как точно ги произвеждат, но сигурно е нещо незаконно.

Малките човечета се разходиха напред-назад по бара. Изведнъж един от мъжете зашлеви плесница на една от жените.

— Кучка! — каза човечето. — Писна ми от теб!

— Недей така, Джордж! — извика тя. — Аз те обичам! Ще се самоубия! Не мога да живея без теб!

— Не ми пука — отвърна малкият пич, измъкна отнякъде миниатюрна цигарка и си я запали. — И аз имам право да живея като хората.

— Ако не я искаш вече, аз ще я взема — обади се другото човече.
— Аз я обичам.

— Но аз не искам теб, Марти. Аз съм влюбена в Джордж.

— Но той е мръсник, Ана. Истински мръсник!

— Знам, но въпреки това го обичам.

Малкият мръсник отиде при другата малка женичка и я целуна.

— Оформи се любовен триъгълник — каза ми жената, която ме беше почерпила. — Това са Марти, Джордж, Ана и Рути. Джордж обича да лиже. Много е добър. Марти е малко тъп.

— Не ти ли е мъчно да ги гледаш така? И как се казваш, всъщност?

— Зора. Ужасно име. Но майките понякога причиняват такива неща на децата си.

— Аз съм Ханк. Не ти ли е мъчно...

— Не, не ми е мъчно да гледам. Аз също нямах късмет в любовта, никакъв късмет...

— Никой от нас няма късмет в любовта.

— Да, сигурно. Както и да е, аз си купих тези човечета и сега си ги гледам. Така все едно и аз се влюбвам, но без съпътстващите проблеми. Обаче адски се възбуждам, когато започнат да правят любов. Тогава хич не ми е лесно.

— Секси ли са?

— Много, много секси. Божичко, направо ме побъркват!

— Защо не ги накараш да правят секс? Имам предвид сега? Ще ги гледаме заедно.

— Е, не можеш да ги накараш насила. Трябва сами да започнат.

— Колко често правят секс?

— Ами доста са навити. По четири-пет пъти в седмицата.

Човечета се разхождаха по бара.

— Слушай — каза Марти. — Дай ми някакъв шанс. Просто ми дай шанс, Ана!

— Не — отвърна Ана. — Аз съм влюбена в Джордж. За мен няма друг мъж.

Джордж беше започнал да целува Рути и да я гали по гърдите. Рути беше започнала да се възбужда.

— Рути започна да се възбужда — казах на Зора.

— Да, наистина.

И аз бях започнал да се възбуждам. Сграбчих Зора и я целунах.

— Виж — рече тя. — Не им давам да правят секс пред хората. Ще ги занеса вкъщи и там ще ги пусна да действат.

— А аз как ще гледам?

— Ами ще се наложи да дойдеш с мен.

— Добре — казах аз. — Хайде да тръгваме.

Довърших си питието и двамата излязохме заедно. Тя носеше малките човечета в клетката им. Качихме се в нейната кола и сложихме клетката между нас. Погледнах Зора. Беше много млада и красива. Освен това изглеждаше, че и отвътре е красива. Как така не беше имала късмет с мъжете? Тези неща могат да се провалят по толкова много различни начини. Четирите човечета ѝ бяха стрували осем хиляди долара. Беше дала толкова пари, за да избегне връзките между мъжете и жените, без да избяга от връзките между мъжете и жените.

Къщата ѝ беше близо до хълмовете и изглеждаше приятна. Слязохме от колата и отидохме до вратата. Аз взех клетката с малките хора, докато Зора отключваше.

— Миналата седмица слушах Ранди Нюман в „Трубадур“ — каза ми тя. — Не е ли страхотен?

— Да, страхотен е.

Влязохме в хола, Зора извади човечетата и ги пусна на ниската масичка. После отиде в кухнята, отвори хладилника и извади бутилка вино. Донесе и две чаши.

— Извинявай, но ми се струваш малко луд — каза ми тя. — С какво се занимаваш?

— Писател съм.

— Ще пишеш ли за това?

— Ще пиша, въпреки че никой няма да ми повярва.

— Виж — посочи Зора. — Джордж свали бикините на Рути. Сега я чука с пръст. Искаш ли лед?

— Да, вярно. Не, не искам лед. Така е добре.

— Не знам защо, но адски се възбуждам, когато ги гледам — каза Зора. — Сигурно защото са мънички. Направо се побърквам.

— Да, и аз така.

— Виж, Джордж я лиже.

— Да, вярно.

— Виж ги само!

— Боже Господи!

Сграбчих Зора и двамата започнахме да се целуваме. Докато се целувахме, тя постоянно поглеждаше към малките човечета.

Малките Марти и Ана също ги гледаха.

— Виж — каза Марти. — Ще го направят. Хайде и ние. Дори големите ще го направят. Виж ги само!

— Чу ли? — попитах Зора. — Казаха, че и ние ще го направим. Вярно ли е?

— Надявам се — отвърна Зора.

Бутнах я на дивана и вдигнах роклята ѝ до хълбоците. Започнах да я целувам по врата.

— Обичам те — казах аз.

— Наистина ли?

— Да, някак си...

— Добре — рече малката Ана на малкия Марти. — Да вземем и ние да го направим, въпреки че не те обичам.

Те се прегърнаха по средата на масичката. Аз бях свалил бикините на Зора. Зора стенеше. Малката Рути също стенеше. Марти награби Ана. Всички правеха секс. Помислих си, че може би всички хора на света правят секс. После забравих за всички останали хора на света. Някак стигнахме до спалнята. Аз проникнах в Зора и започнах едно дълго, бавно чукане...

Когато Зора излезе от банята, аз четях един много тъп разказ в *Playboy*.

— Беше страхотно — каза ми тя.

— Удоволствието беше мое — отвърнах аз.

Тя пак си легна при мен. Аз оставих списанието.

— Мислиш ли, че имаме шансове? — попита ме тя.

— Как така?

— Мислиш ли, че имаме шансове да останем заедно по-дълго време?

— Не знам. Всичко е възможно. В началото винаги е най-лесно.

В хола се разнесе писък.

— Опа — каза Зора.

Тя скочи и изтича в хола. Аз я последвах. Зора държеше Джордж в ръцете си.

— Божичко!

— Какво стана?

— Ана го е направила!

— Какво е направила?

— Отрязала му е топките! Джордж е скопен!

— Еха!

— Донеси ми тоалетна хартия, бързо! Ще умре от кръвоизлив!

— Този мръсник Джордж! — обади се Ана от масичката. — Щом не иска да е с мен, няма да е с никоя друга!

— Сега и двете сте за мен! — каза Марти.

— Не, ще трябва да си избереш едната от нас — заяви му Ана.

— Коя си избираш? — попита го Рути.

— Но аз ви обичам и двете! — каза Марти.

— Спря да кърви — каза Зора. — Но припадна.

Тя зави Джордж в една носна кърпа и го остави на лавицата.

— Виж — каза ми Зора. — Ако мислиш, че нямаме шансове, предпочитам да спрем още сега.

— Мисля, че те обичам, Зора.

— Виж! — възкликна тя. — Марти прегръща Рути!

— Дали ще правят секс?

— Не знам. Но изглеждат възбудени.

Зора взе Ана и я прибра в клетката.

— Пусни ме веднага! Ще ги убия и двамата! Пусни ме!

Джордж стенеше от болка, увит в носната кърпа. Марти беше свалил бикините на Рути. Придърпах Зора към себе си. Беше млада и красива, и отвън, и отвътре. Може би пак щях да се влюбя. Всичко беше възможно. Целунахме се. Пропаднах право в очите ѝ. После се изправих и хукнах. Знаех къде се намирам. Хлебарка и орел правеха любов. Времето беше клоун, който свири на банджо. Не спирах да тичам. Дългата ѝ коса се спускаше пред лицето ми.

— Всичките ще ви убия! — пищеше малката Ана.

Клетката ѝ се тресеше от ярост, в три часа сутринта.

ПОЛИТИКА

Докато следвах в държавния колеж в Лос Анджелис, точно преди началото на Втората световна, се преструвах на нацист. В действителност не правех разлика между Хитлер и Херкулес и изобщо не ми пукаше. Просто ми беше писнало да седя в час и да слушам патриотите непрекъснато да дрънкат как трябвало да отидем и да унищожим звяра в собствената му бърлога. Реших да мина в опозиция. Дори не си направих труда да прочета нещо за Адолф, просто започнах да говоря всякакви неща, които ми се струваха достатъчно злодейски или маниакални.

Но всъщност нямах никакви политически убеждения. Просто карах по течението, както ми идваше отвътре.

Нали знаеш, че понякога човек може да постигне много по-интересни неща, ако не вярва в Каузата си, защото не е обвързан емоционално с нея? Не мина много време и всички високи руси момчета в колежа вече се бяха обединили в „Бригадата на Линкълн“, която трябваше да се бори с фашистките орди в Испания. Веднага щом пристигнаха там, ги избиха до крак, защото ги пуснаха срещу добре обучена армия. Някои от момчетата всъщност заминаха само заради приключението и за да видят Испания на държавни разноски, но и тях също ги избиха до крак. Аз обаче си харесвах краката. Не харесвах почти нищо друго в себе си, но си харесвах краката и кура.

Понякога скачах в клас и започвах да говоря каквото ми дойде. Обикновено беше свързано с Висшата раса, която много ме забавляваше. Не нападах директно нито чернокожите, нито евреите, защото виждах, че и те са бедни и нищо не разбират от живота, точно като мен. Но понякога държах доста бурни речи, подпомаган от бутилката вино, която си държах в гардеробчето в коридора. Винаги се изненадвах колко много хора ме слушаха и колко малко от тях подлагаха на съмнение моите твърдения. Просто се отпусках, говорех каквото си искам и не можех да повярвам колко е забавно в този колеж.

— Ще се кандидатираш ли за председател на студентската организация, Чинаски?

— Не, по дяволите.

Нищо не ми се правеше. Дори не ходех на физическо. Не изпитвах абсолютно никакво желание да ходя в салона, да се потя, да нося шорти и да си сравнявам кура с другите момчета. Знаех си, че курът ми е със средна дължина. Нямаше нужда да ходя на физическо, за да го потвърждавам.

Извадихме късмет. В колежа решиха да въведат два долара такса за записване. Тъй като беше държавен колеж, ние решихме — поне някои от нас решиха — че това противоречи на конституцията, така че отказахме да платим. Организирахме стачка. Позволиха ни да ходим на училище, но ни отнеха някои привилегии — например физическото.

Когато станеше време за физическо, ние се строявахме в цивилните си дрехи. Учителят по физическо беше получил нареждане да ни кара да маршируваме напред-назад по игрището. Това беше отмъщението на колежа. Прекрасно. Така нямаше нужда да тичам и да се потя или да се опитвам да хвърля някаква идиотска топка в някакъв идиотски кош.

Така че марширувахме напред-назад: млади, ядосани, луди, ненаебали се, на ръба на световната война. Колкото по-малко вярваш в този живот, толкова по-малко имаш за губене. Аз нямах какво толкова да губя — със средно дългия си кур.

Така че ние марширувахме и си измисляхме мръсни строеви песнички, а добрите американски момчета от футболния отбор ни заплашваха, че ще ни скъсат от бой, но така и не се стигаше дотам. За мен това беше прекрасно — марширувах, преструвах се на нацист и твърдах, че потъпкват конституционните ми права.

Понякога наистина се палех. Спомням си, че веднъж бях изпил малко повече вино и докато държах реч, се просълзих:

— Истина ви казвам, това изобщо няма да бъде последната война. Веднага щом бъде унищожен един враг, някак си се намира друг. Това е безкраен, безсмислен процес. Войната не може да бъде добра или лоша.

В друг случай някакъв млад комунист се беше качил да държи реч на една сцена в южната част на колежа. Беше много искрено момче — с очила без рамки, пъпки и черен пуловер с дупки на ръкавите. Аз

отидох да го слушам, като взех някои от последователите си. Единият от тях беше белоруснак, казваше се Зирков и баща му (или дядо му) беше убит от червените по време на революцията в Русия. Той ми показва един чувал с гнили домати.

— Само кажи и почваме — рече ми.

Изведнъж осъзнах, че моите ученици изобщо не слушат какво говори момчето на естрадата — а дори да го слушаха, нямаше никакво значение какво казва. Вече бяха решили, още преди да дойдат. И повечето хора на света бяха такива. Изведнъж осъзнах, че да имаш кур със средни размери всъщност изобщо не е най-големият грях на света.

— Зирков — заявих. — Прибери тези домати.

— Да бе — каза ми той. — Де да бяха ръчни гранати.

В този ден учениците ми спряха да ме слушат и аз си тръгнах, когато започнаха да замерят момчето с гнилите домати.

Разбрах, че ще основават нова нацистка организация. Дадох ми един адрес в Глендейл и аз отидох на същата вечер. Седнахме в мазето на една голяма къща — всеки си имаше бутилка вино и различен по размер кур.

В дъното на мазето имаше бюро, а на стената зад него беше разпънато американското знаме. Пред бюрото излезе едно здраво американско момче и предложи да започнем с клетва пред американското знаме.

Не си падах по клетвата пред американското знаме. Беше адски скучно и тъпо занимание. Винаги ми се е струвало по-подходящо всеки да се закълне пред себе си, но нямаше друг начин — станахме, наредихме се и започнахме. Последва кратка пауза, докато хората се върнат по местата си. Всеки се чувстваше малко изнасилен.

Здравото американско момче взе думата. Сега се сетих кой беше — един дебелак, който седеше на първия ред в класа по драматургия. Никога не съм вярвал на такива типове. Загубеняци. Пълни загубеняци. Ето как започна той:

— Комунистическата заплаха трябва да бъде спряна на всяка цена. Събрали сме се тук, за да я спрем. За целта ще предприемем всички законни и незаконни мерки...

Останалото не го помня. Изобщо не ми пукаше за комунистическата заплаха, нито за нацистката заплаха. Аз исках само да се напия, да чукам, да се нахраня като хората, да изпея някоя песен с

халба бира в ръка в някой бар и да изпуша една пура. Не бях осъзнат гражданин. Бях плебей. Бях истински чук.

След срещата тримата със Зирков и един от другите ми бивши последователи отидохме до езерото в парка „Уестлейк“, взехме лодка под наем и се опитахме да хванем някоя патица за вечеря. Вместо да хванем патица, успяхме само да се напием, а освен това накрая открихме, че не разполагаме с достатъчно пари да платим за лодката.

Ето защо просто продължихме да гребем по езерото и да играем на руска рулетка с пистолета на Зирков — и всички извадихме късмет. После Зирков се изправи на лунната светлина, абсолютно пиан, и простреля дъното на лодката. Лодката започна да се пълни с вода и ние я подкарахме към брега. По средата на пътя лодката потъна съвсем, така че се наложи да газим във водата. Изобщо, тази вечер приключи добре и не беше пропиляна.

След това продължих още известно време да се правя на нацист, макар че не ми пукаше нито за нацистите, нито за комунистите, нито за американците. Но вече беше започнало да ми омръзва. Отказах се точно преди нападението срещу Пърл Харбър. Вече не ми беше забавно. Вече беше сигурно, че наистина ще има война, а аз не исках да ходя на война — нито да протестирам срещу нея. Войната не ми харесваше. Двамата с моя кур среден размер бяхме загазили.

Седях в клас, мълчах и чаках да видя какво ще стане. Студентите и преподавателите имаха нужда от мен, за да водят дискусии. Но аз бях изгубил вдъхновението и енергията си. Усещах, че вече нямам никакъв контрол върху събитията. Войната така или иначе щеше да я има. И тогава всички кукове щяха да загазят.

Преподавателката ми по английски — приятна жена с красиви крака — веднъж ме накара да остана след часовете.

— Какво има, Чинаски? — попита ме тя.

— Отказах се — отвърнах аз.

— От политиката? — попита тя.

— От политиката — отвърнах аз.

— От теб ще излезе добър моряк — каза ми тя.

А аз си тръгнах...

Когато се случи, седях в един бар в центъра с най-добрия ми приятел, който беше морски пехотинец. По радиото звучеше музика, която изведнъж спря. Говорителят ни съобщи, че току-що са бомбардирани Пърл Харбър. Обявиха, че всички военнослужещи незабавно трябва да се върнат в базите си. Моят приятел предложи да отида заедно с него до Сан Диего, с автобуса, защото това може би щял да бъде последния път, когато да бъдем заедно. Оказа се прав.

ЛЮБОВ ЗА СЕДЕМНАЙСЕТ И ПЕТДЕСЕТ

Когато Робърт започна да мисли за такива неща, първото му страстно желание беше някоя вечер да се промъкне в музея с восъчните фигури и да прави любов с восъчните жени. Това обаче му се струваше прекалено опасно. Затова само си представяше, че прави любов със статуи и манекенки от витрините, и живееше с фантазиите си.

Един ден чакаше на светофара и надникна в някакъв магазин. Беше от онези магазини, в които продават всичко — плочи, дивани, книги, сувенири и боклуци. Робърт я видя — беше с дълга червена рокля. Носеше очила без рамки и имаше хубава фигура; изглеждаше самоуверена и сексапилна, каквито бяха едно време. Първокласна мадама. После светофарът светна зелено и той продължи.

Паркира на една пресечка оттам и се върна пеша. Застана навън, до щанда с вестниците, и погледна навътре към нея. Дори очите ѝ изглеждаха като истински, а устата ѝ беше много непослушна и леко нацупена.

Робърт влезе в магазина и застана до плочите. Така беше поблизо до нея и я поглеждаше крадешком. Не, вече не ги правеха така. Тази дори имаше обувки с високи токчета.

Продавачката се приближи към него:

— Да ви помогна нещо, господине?

— Само разглеждам.

— Ако имате нужда от нещо, повикайте ме.

— Разбира се.

Робърт пристъпи към куклата. Нямаше цена. Дали я продаваха? Той се върна при плочите, избра си една от най-евтините и плати на продавачката.

Следващия път, когато отиде в магазина, куклата си беше там. Робърт поогледа, купи си един пепелник с форма на змия, свита на

кълбо, и си тръгна.

Следващия път, когато отиде в магазина, Робърт се обърна към продавачката:

— Продава ли се манекенката?

— Манекенката?

— Да, куклата.

— Искате да я купите?

— Да, нали сте магазин? Продава ли се куклата?

— Един момент, господине.

Продавачката се отдалечи и след малко иззад една завеса се показва стар евреин. Двете най-долни копчета на ризата му липсваха, така че се виждаше косматият му корем. Изглеждаше дружелюбно настроен.

— Вие ли искате да купите куклата, господине?

— Да, продава ли се?

— Ами всъщност не. Тя е само за красота.

— Искам да я купя.

— Чакайте да видим...

Старият евреин се приближи до куклата и докосна тялото ѝ, роклята и ръцете.

— Да видим сега... значи... можете да си купите това за седемнайсет и петдесет.

— Ще я взема — каза Робърт.

Той даде на собственика банкнота от дваисет долара и изчака рестото.

— Ще ми липсва — каза собственикът. — Понякога ми се струва като жива. Да ви я опаковам ли?

— Не, ще я взема така.

Робърт вдигна куклата и я занесе до колата си. Сложи я да легне на задната седалка. После се качи в колата и се прибра. Имаше късмет, никой не го видя, когато я внасяше във входа. Робърт я сложи по средата на хола и я погледна.

— Стела! — каза той. — Ах ти, кучко!

После се приближи до нея и я зашлеви. След това я сграбчи и я целуна. Целуна я страстно. Пенисът му беше започнал да се надървя,

когато телефонът звънна.

— Ало — каза той.

— Робърт?

— Да, аз съм.

— Здравсти, обажда се Хари.

— Как си, Хари?

— Добре. Какво правиш?

— Нищо.

— Мислех да дойда. Ще донеса бира.

— Добре.

Робърт затвори телефона и занесе куклата в килера. Прибра я в ъгъла и затвори вратата.

Хари не каза нищо интересно. Само седеше и пиеше бира.

— Как е Лора? — попита.

— Ами ние скъсахме — каза му Робърт.

— Какво стана?

— Тя направо не се спираше. Вечната изкусителка, нали разбираш. Всички мъже я възбуждаха — в магазина, на улицата, по заведенията, навсякъде. Нямаше значение кой е, стига да е мъж. Веднъж дори започна да се сваля с някакъв мъж, който беше набрал грешен номер. Не издържах повече.

— Сега сам ли си?

— Не, имам друга. Бренда. Ти я познаваш.

— А, да. Бренда. Тя е готина.

Хари седеше и пиеше бира. Хари никога нямаше жена в живота си, но не спираше да говори за жени. У него имаше нещо противно. Робърт не поддържаше разговора и след малко Хари си тръгна. Робърт отиде до килера и изнесе Стела.

— Проклетата курва! — каза ѝ той. — Изневеряваш ми, нали?

Стела не отговори. Стоеше и го гледаше хладно и надменно. Той я зашлеви здравата. Щеше да изтече много вода, докато на някоя жена ѝ се размине това, че изневерява на Боб Уилкинсън. Той пак я зашлеви.

— Путка! Ще се изучукаш и с четиригодишно момченце, само да го вдигне!

Той пак я зашлеви, после я сграбчи и започна да я целува. Не спираше да я целува. После пхна ръцете си под роклята ѝ. Стела имаше хубаво тяло, много хубаво. Приличаше му на една учителка по математика от гимназията. И не носеше бикини.

— Курва такава! — каза той. — Къде си оставила бикините?

Пенисът му се притискаше в нея. Нямаше дупка. Но Робърт беше изпълнен с бурна страст. Пхна си го между бедрата ѝ. Беше гладка и стегната. Той започна да я чука. За момент се почувства ужасно глупаво, после страстта му надделя и той започна да я целува по врата, докато я чукаше.

Когато свърши, Робърт изми Стела с една гъба, прибра я в килера зад едно палто, затвори вратата и успя да хване последната четвъртина от мача на *Detroit Lions* срещу *L. A. Rams* по телевизията.

Нещата се развиваха много добре за Робърт. Той направи и някои подобрения. Купи на Стела няколко чифта бикини, колан с жартиери, копринени чорапи и гривничка за глезена.

След това ѝ купи и обици, но остана шокиран от факта, че любовта на живота му всъщност нямаше уши. Под косата просто бяха забравили да ѝ направят уши. Все пак той закрепил обиците с тиксо.

Но пък определено имаше предимства — нямаше нужда да я води на вечеря, на партита, на тъпи филми; всички такива глупости, на които обикновените жени отдават толкова голямо значение. Освен това се караха. Човек винаги може да се скара, дори с кукла. Стела не говореше много, но веднъж със сигурност му каза следното:

— Ти си най-страхотният любовник на света. Онзи стар евреин беше много скучен. Ти правиш любов с въображение, Робърт!

Да, имаше предимства. Стела не приличаше на нито една жена, която беше познавал. Не искаше да правят любов в неподходящи моменти. Винаги той решаваше кога. И никога не ѝ идваше. Робърт започна и да я лиже. Изрязал малко коса от главата ѝ, за да я залепи между краката.

В началото връзката им беше чисто сексуална, но с времето Робърт откри, че постепенно се влюбва в нея. Помисли си да отиде на психиатър, но се отказа. В крайна сметка, защо да обичаш истинско човешко същество? Това никога не продължаваше дълго. Разликите

между половете бяха толкова големи, че любовта винаги завършваше с омраза.

Освен това, разбира се, никога нямаше нужда да лежи със Стела и да слуша как тя му разправя за предишните си любовници. Как Карл имал много голям кур, но не искал да лиже. Как Луи бил толкова добър танцьор, че трябвало да стане балетист, а не застраховател. Как се целувал Марти. Какви неща правел с езика си. И прочие. Ебати глупостите. Стела беше споменала единствено стария евреин. И то само веднъж.

Робърт беше със Стела от две седмици, когато Бренда му се обади по телефона.

— Да, Бренда?

— Робърт, защо не ми се обаждаш?

— Бях ужасно зает, Бренда. Повишиха ме в регионален директор и трябваше да променя организацията на целия офис.

— Така ли?

— Да.

— Робърт, нещо не е наред.

— Как така?

— Усещам по гласа ти, Робърт. Нещо не е наред. Какво става, по дяволите? Друга жена ли има?

— Не точно.

— Как така не точно?

— Господи!

— Какво има? Какво има?! Робърт, нещо не е наред. Идвам да те видя.

— Всичко е наред, Бренда.

— Мръсник такъв! Криеш нещо от мен! Нещо не е наред! Идвам да те видя! Веднага!

Бренда затвори телефона и Робърт отиде да прибере Стела в дъното на килера. Свали палтото от закачалката и я покри с него. После се върна в хола, седна и зачака.

Бренда отвори вратата и нахълта:

— Добре, какво има? Каж ми.

— Всичко е наред, бейби — увери я той. — Успокой се.

Бренда имаше хубаво тяло. Гърдите ѝ бяха малко увиснали, но имаше красиви крака и фантастичен задник. Винаги гледаше малко

притеснено, сякаш не знаеше къде се намира. Робърт не можеше да промени това. Понякога, след като бяха правили любов, в очите ѝ се възцаряваше спокойствие, но само за кратко.

— Дори още не си ме целунал! — възкликна тя.

Робърт стана да целуне Бренда.

— Господи, каква беше тази целувка? Нещо не е наред! Какво има?

— Всичко е наред.

— Ако не ми кажеш, ще пицця!

— Нали ти обяснявам, че всичко е наред...

Бренда изпицця. Отиде до прозореца и изпицця. Чуваше се в целия квартал. Тя спря и се обърна към него.

— Господи, Бренда, недей така! Моля те!

— Пак ще пицця! Пак ще пицця! Ако не ми кажеш какво става, пак ще пицця!

— Добре — рече той. — Чакай малко.

Отиде в килера, свали палтото от Стела и я изнесе навън.

— Какво е това? — попита Бренда. — Какво е това?!

— Манекенка — отвърна Робърт. — Кукла.

— Кукла? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че сега съм влюбен в нея.

— Боже Господи! В това нещо? В това нещо?!

— Да.

— Ти обичаш това нещо повече от мен? Това парче пластмаса?! Обичаш това нещо повече от мен?!

— Да.

— Предполагам, че си лягаш с него? И му правиш разни неща? На това нещо?!

— Да.

— Ох...

Бренда си пое въздух и изпицця с всичка сила. Стоеше и пиццеше. Робърт си помисли, че тя никога няма да спре. После Бренда се нахвърли върху куклата и започна да я разкъсва с нокти и да я бие с юмруци. Куклата падна на пода. Бренда изхвърча навън, качи се в колата си и бясно потегли. Блъсна се в една паркирана кола, но отскочи и продължи.

Робърт отиде при Стела. Главата ѝ се беше изтърколила под един стол. По пода имаше парчета дунапрен. Едната ѝ ръка беше счупена и висеше, а от дупката стърчаха две жици. Робърт седна на един стол. Поседя малко. После стана, отиде в банята, постоя малко там и излезе. Застана в коридора и се загледа в главата на Стела, която беше под стола. Заплака. Беше ужасно. Не знаеше какво да прави. Спомни си как беше погребал майка си и баща си. Но това беше различно. Това беше различно. Той стоеше в коридора, плачеше и чакаше нещо да се случи. И двете очи на Стела бяха отворени, спокойни и красиви. Очите на Стела го гледаха.

ДВЕ ПИЯНДЕТА

Бях на двайсет и няколко и макар че пиех много и не се хранех редовно, още бях силен. Поне физически — а това си е голям късмет, когато нищо друго не върви както трябва. Умът ми се бунтуваше срещу живота и съдбата ми и единственият начин да го укротя беше да пия, да пия, да пия. Вървах по някакво прашно, мръсно и горещо шосе, може би в щата Калифорния, но вече не помня със сигурност. Наоколо имаше само пустиня. Вървах по шосето, чорапите ми бяха вкоравени и вонящи от мръсотия, гвоздейчетата от подметките на обувките се забиваха в петите ми, така че трябваше да си пъхам картони в обувките — картони или вестници, каквото намерех. След известно време гвоздейчетата успяваха да пробият и тях, така че човек трябваше да обърне картоната или да го сгъне наново.

До мен спря камион. Продължих да вървя, без да му обръщам внимание. Камионът бавно потегли покрай мен.

— Ей, момче! — каза той. — Търсиш ли работа?

— Кого трябва да убия? — попитах.

— Никого — отвърна човекът. — Хайде, качвай се.

Заобиколих и той ми отвори вратата. Качих се на стъпенката, влязох в камиона, дръпнах вратата и се отпуснах на кожената седалка. Поне бях на сянка.

— Ако ми духаш, ще ти дам пет долара — каза шофьорът.

Вкарах му един силен десен в корема, после един ляв някъде между ухото и врата и още един десен в устата. Камионът излезе от пътя. Сграбчих волана и го завъртях обратно. После угасих двигателя и дръпнах спирачката. Слязох от камиона и си продължих по пътя. Той ме настигна след около пет минути.

— Ей, момче — каза шофьорът. — Извинявай. Не исках да те обидя, че си педал. Въпреки че малко приличаш на педал. Така де, нали няма нищо лошо в това човек да е педал?

— Сигурно няма, ако и ти си педал.

— Хайде, качвай се — каза той. — Наистина имам работа за теб. Можеш да изкараш малко пари и да си стъпиш на краката.

Аз пак се качих в камиона. Потеглихме.

— Пак извинявай — повтори той. — Наистина имаш много грубо лице, но я си виж ръцете. Имаш женски ръце.

— Ти не се притеснявай за ръцете ми — отвърнах.

— Защото работата е тежка. Товарят се траверси. Товарил ли си траверси?

— Не.

— Работата е тежка.

— Цял живот съм работил тежко.

— Добре — кимна той. — Добре.

Продължихме по шосето, без да говорим. Камионът се клатеше напред-назад. Наоколо нямаше нищо друго освен прах, пясък и пустиня. Лицето на шофьора не беше нищо особено, изобщо целият не беше нищо особено. Но понякога се случва обикновените хорица, които дълго време стоят на едно място, да успеят да натрупат мъничко тежест и власт. Той имаше камион и предлагаше работа. Понякога и това е достатъчно.

След малко настигнахме един старец, който вървеше покрай шосето. Сигурно беше на четирийсет и нещо. Това е много, ако си все на пътя. Господин Бъркхарт — така се казваше шофьорът — намали скоростта и подвижна на човека:

— Ей, приятел, искаш ли да изкараш някой долар?

— И още как, господине! — отвърна старецът.

— Мръдни се, за да влезе човекът — нареди ми господин Бъркхарт.

Старецът се качи. Вонеше адски — на алкохол, пот, болка и смърт. Продължихме и накрая стигнахме до няколко сгради. Тримата с Бъркхарт слязохме и отидохме в един склад. Там имаше някакъв човек със зелена козирка и множество ластици от пачки на лявата китка. Беше плешив, но по ръцете му имаше отвратително дълги руси косми.

— Здравейте, господин Бъркхарт — каза той. — Виждам, че си имате още две пияндета.

— Ето ти списъка, Джеси — рече господин Бъркхарт.

Джеси отиде да събере поръчките. Отне му известно време. Накрая приключи и попита:

— Ще има ли нещо друго, господин Бъркхарт? Две бутилки евтино вино?

— Аз не искам — заявих.

— Добре, аз ще взема и двете — каза старецът.

— Ще ти ги удържа от надника — предупреди го Бъркхарт.

— Няма значение — отвърна той.

— Ти сигурен ли си, че не искаш бутилка? — попита ме Бъркхарт.

— Добре де — съгласих се. — И аз ще взема една бутилка.

Дадоха ни палатка и вечерта двамата със стареца седнахме да изпием виното. Той ми разказа за живота и проблемите си. Жена му го зарязала. Но той все още я обичал. Постоянно мислел за нея. Тя била страхотна жена. Той бил учител по математика. Но жена му го зарязала. Нямало втора жена като нея. Дрън-дрън-дрън.

Господи, когато се събудихме, на стареца му беше лошо, а и на мен не ми беше много по-добре, но слънцето вече беше високо в небето и двамата трябваше да отиваме на работа: да редим траверси. Траверсите се редяха една върху друга. Най-долните бяха лесни. Но нагоре ставаше по-трудно и трябваше да броим. Аз казвах: „Едно, две, три!“ и двамата вдигахме траверсата едновременно.

Старецът си беше вързал кърпа на челото и алкохолът се изливаше от главата му и попиваше в кърпата, която потъмня от потта. Постоянно се случваше някоя стружка от траверсите да пробие скапаните ми работни ръкавици и да се заби в ръката ми. Във всеки друг случай болката щеше да бъде толкова нетърпима, че да ме принуди да спра работа, но умората притъпяваше сетивата — наистина ги притъпяваше докрай. Когато някоя стружка се забиваше в ръката ми, само се вбесявах — искаше ми се да убия някого, но наоколо нямаше нищо друго освен пясък, скали, яркожълтото слънце, горещо като фурна, и безизходицата.

Железопътната компания беше сменила старите траверси с нови. Старите траверси бяха натъркаляни встрани край релсите. На старите траверси почти нищо им нямаше, но от железопътната компания ги бяха оставили да се търкалят и Бъркхарт наемаше хора като нас, за да ги подреждат и да ги товарят в камиона му, за да може да ги продава.

Хората сигурно ги използваша за най-различни неща. Бях виждал как по фермите ги забиват в земята, опъват между тях бодлива тел и така си правят ограда. Сигурно ставаха и за друго. Не ме интересуваше особено.

Беше работа като всяка друга невъзможна работа — човек толкова се уморяваше, че искаше да спре и да си тръгне, но после се уморяваше още повече и забравяше да си тръгне, минутите не помръдваха, затваряха човека в себе си като в капан и човек живееше вечно в една и съща минута, без изход и без надежда, защото вече не можеше да си тръгне, а освен това нямаше къде да отиде, ако си тръгне.

— Жената ме заряза, момче. Беше невероятна жена. Постоянно мисля за нея. Ако имаш добра жена, нищо друго не ти трябва на този свят.

— Аха.

— Само да имахме малко вино.

— Нямаме вино. Трябва да изчакаме до довечера.

— Чудя се дали някой разбира такива пияндета като нас?

— Само другите пияндета.

— Мислиш ли, че тези стружки от траверсите ще стигнат до сърцето?

— Няма начин да извадим такъв късмет — отвърнах аз.

Двама индианци дойдоха да ни погледат. Гледаха ни дълго време. Накрая двамата със стареца седнахме на една траверса да пушим и единият от индианците дойде при нас.

— Не го правите както трябва — каза ни той.

— Как така? — попитах.

— Работите в най-горещата част от деня. Трябва да ставате по-рано, за да си свършите работата, преди да напече.

— Прав си — съгласих се аз. — Благодаря за съвета.

Индианецът наистина беше прав. Реших от другата сутрин да ставаме по-рано. Но никога не успяхме. На стареца винаги му беше лошо от пиенето предишната вечер и не можех да го вдигна навреме.

— Още пет минутки — казваше той. — Само пет минутки.

Най-сетне дойде и денят, в който старецът се отказа. Не беше в състояние да вдигне и една траверса повече. Постоянно повтаряше колко съжالياва за това.

— Няма проблеми, старче — отвърщах аз.

Прибрахме се в палатката и зачакахме вечерта. Старецът лежеше и не спираше да говори. Постоянно говореше за бившата си жена. Слушах за нея по цял ден и по цяла вечер. Накрая пристигна Бъркхарт.

— Боже Господи, нищо не сте свършили днес. Да не сте решили да си търсите друга работа?

— Ние сме дотук, Бъркхарт — рекох му аз. — Чакаме да ни платиш.

— Мисля си изобщо да не ви плащам — заяви той.

— Пак си помисли — казах му аз.

— Моля ви, господин Бъркхарт! — извика старецът. — Моля ви! Работихме толкова, колкото можахме! Честно!

— Бъркхарт знае точно колко работа сме свършили — казах аз. — Той брои купчините от траверси, както и аз.

— Седемдесет и две купчини — каза Бъркхарт.

— Деветдесет купчини — казах аз.

— Седемдесет и шест купчини — каза той.

— Деветдесет купчини — казах аз.

— Осемдесет купчини — каза той.

— Става — отвърнах аз.

Бъркхарт извади молив и бележник и ни удържа пари за вино и храна, транспорт и наем за палатката. Накрая излезе, че ни дължи по осемнайсет долара за пет дни работа. Взехме парите. И Бъркхарт безплатно ни закара обратно до града. Безплатно ли?! Беше ни преебал от всеки възможен ъгъл. Но нямаше как да се обърнем към закона за помощ, защото когато човек няма пари, законът не действа.

— Сега вече наистина ще се напия, заклевам се — каза старецът. — Ще се напия, ама както трябва. Ти няма ли да се напиеш, момче?

— Не, не мисля — отвърнах аз.

Отидохме в единствения бар в града, седнахме и старецът си поръча вино, а аз си поръчах бира. Старецът пак започна да мели за жена си и аз се преместих в другия край на бара. По стълбите слезе една млада мексиканка и седна до мен. Защо винаги слизат по стълби, все едно са в някакъв филм? Дори и аз се чувствах така, все едно съм във филм. Поръчах ѝ една бира.

- Казвам се Шери — каза тя.
- Това не е мексиканско име — отбелязах аз.
- То не е задължително — рече тя.
- Права си — казах аз.

Струваше пет долара да се качим горе и тя ме изми — преди и след това. Изми ме с водата от една бяла купичка с нарисувани пиленца. За десет минути това момиче изкара толкова пари, колкото аз бях изкарвал за цял ден работа, плюс още няколко часа. От финансова гледна точка очевидно беше по-добре да имаш путка, а не кур.

Когато слязох долу, старецът вече беше положил глава на бара. Този ден не бяхме яли нищо и алкохолът го беше ударил право в главата. На бара до него бяха останали един долар и малко дребни. За момент си помислих да го взема с мен, но после се сетих, че дори за себе си не мога да се грижа. Излязох от бара. Навън беше прохладно. Тръгнах на север.

Беше ми малко гадно, че бях зарязал стареца в това малко градче, при местните хиени. После се почудих дали бившата му жена също мислеше за него. Реших, че не — или поне не по същия начин. Земята беше пълна с тъжни, наранени хора като него. Трябваше да си намеря къде да спя. Леглото, в което ме бе завела мексиканката, беше първото ми легло от три седмици насам.

Няколко вечери по-рано бях открил, че когато стане студено, забитите в ръцете ми стружки започват да туптят. Така усещах къде се е забила всяка една. Сега започна да става студено. Не мога да кажа, че мразех света на мъжете и жените, но изпитвах някакво отвращение, което ме отличаваше от работниците и търговците, измамниците и любовниците — и сега, десетилетия по-късно, все още изпитвам същото отвращение. От друга страна, това е само един разказ за живота и само една гледна точка. Ако продължиш да четеш по-нататък, може би следващият разказ ще бъде с щастлив край. Поне така се надявам.

МАДЖА ТАРАП

За това бяха говорили много в пресата и по телевизията, а сега щеше да излезе и книга, написана от една дама. Дамата се казваше Хестър Адамс, беше два пъти разведена и имаше две деца. Беше на трийсет и пет и се предполагаше, че играе за последно. Появяваха се първите бръчки, гърдите ѝ бяха започнали да увисват, глезените и прасците бяха започнали да се наливат, изпъкваше нещо като корем. А Америка беше научена, че само младите са красиви — особено при жените. Но Хестър Адамс беше красива — с мрачната красота на гнева и отчаянието от предстоящата загуба; предчувствието за тази загуба я правеше все по-привлекателна — като отчаяна, застаряваща жена, която седи сама в бар, пълен с мъже. Хестър се беше огледала, не беше открила почти никакви признаци, че американските мъже се канят да ѝ помогнат, и се беше качила на самолета за Южна Америка. Беше заминала за джунглата с фотоапарата си, портативната си пишеща машина, дебелите си глезени и бялата си кожа и така си беше намерила канибал, черен канибал: Маджа Тарап. Маджа Тарап имаше добро лице. По лицето му сякаш бяха оставени следи от хиляда махмурлука и хиляда трагедии. И това беше вярно — той наистина беше преживял хиляда махмурлука, но всички трагедии идваха от едно и също: Маджа Тарап беше прекалено, чудовищно надарен. Нито едно момиче от селото не го искаше. Вече беше разкъсал до смърт две момичета с огромния си инструмент. В едната беше проникнал отпред, в другата — отзад. И в двата случая — с фатален резултат.

Маджа беше самотен и само пиеше и тъжно размишляваше за самотата си, докато не се появи Хестър Адамс със своя гид, своята бяла кожа и своя фотоапарат. След като ги бяха запознали официално и бяха изпили по няколко питиета край огъня, Хестър беше влязла в колибата на Маджа и беше поела всичко, което той можеше да ѝ даде — и искаше още. И за двамата сякаш се беше случило чудо, така че те се ожениха с тридневна племенна сватбена церемония (по време на която бяха опечени и консумирани пленените воители от вражеското

племе), с танци, заклинания и всеобщо опиянение. Но след церемонията и махмурлука започнаха проблемите. Местният шаман, който беше забелязал, че Хестър не е опитала от месото на опечения враг (гарнирано с ананаси, маслини и ядки), веднага обяви на всеослушание, че тя не е бяла богиня, а една от дъщерите на злия бог Ритикан. (Злият бог Ритикан беше прогонен от племенния рай още преди векове, защото беше отказал да се храни с друго освен със зеленчуци, плодове и ядки.) Тази новина предизвика схизма в племето и двама от приятелите на Маджа Тарап дори бяха убити, защото изказаха на глас предположението, че начинът, по който Хестър поема чудовищния инструмент на Маджа Тарап, представлява чудо сам по себе си, и поради това може да ѝ се прости, че отказва да поеме човешко месо в друга форма — поне временно.

Хестър и Маджа избягаха в Америка (по-точно в северната част на Холивуд), където Хестър се зае да издейства американско гражданство на Маджа. Тя беше работила като учителка, затова се зае да го обучава как да носи дрехи, да говори английски, да пие калифорнийска бира и вино, да гледа телевизия и да пазарува в близкия супермаркет. Но Маджа не просто гледаше телевизия, а се *появяваше* по телевизията — заедно с Хестър, като двамата публично потвърждаваха любовта си един към друг. След това се връщаха в апартамента си в Холивуд и правеха любов. После Маджа седнаше на килима с английската си граматика, пиеше бира и вино, пееше племенни песни и свиреше на бонго. А Хестър работеше по книгата си за Маджа и Хестър. Един мастит издател вече ѝ беше предложил договор. Само трябваше да я напише.

Една сутрин към осем си лежах в леглото. Предишния ден бях загубил четирийсет долара на хиподрума „Санта Анита“, в сметката ми в „Калифорния Федерал Банк“ имаше опасно малко пари, а не бях написал нито един свестен разказ от цял месец. Тогава телефонът звънна. Събудих се, стана ми лошо, закашлях се и вдигнах слушалката.

— Чинаски?

— Аха?

— Обажда се Дан Хъдсън.

Дан живееше в Чикаго и беше издател и главен редактор на списание *Flare*. Плащаше добре.

— Здравсти, Дан, да ти го начукам.

— Виж, имам нещо точно като за теб.

— Добре, Дан. Какво е?

— Искам да направя интервю с онази кучка, която се омъжи за канибала. Наблегни на СЕКСА. Искам да направя нещо средно между любовна история и хорър.

— Няма проблеми, Дан. Цял живот това правя.

— Ако успееш до двацет и седми март, ще изкараш петстотин долара.

— Дан? За петстотин ще изкарам дори Бърт Рейнълдс лесбийка.

Дан ми даде адреса и телефона. Станах, напписах се с вода, изпих два алка-зелцера, отворих си една бира и позвъних на Хестър Адамс. Казах ѝ, че искам да опиша нейната връзка с Маджа Тарап като една от великите любовни истории на двацети век. За читателите на списание *Flare*. Уверих я, че това много ще я улесни в придобиването на американско гражданство за Маджа. Тя се съгласи да я интервюирам в един следобед.

Апартаментът ѝ беше на третия етаж. Тя ми отвори. Маджа седеше на пода, свиреше на бонго и пиеше сносен портвайн направо от бутилката. Беше бос, с тесни джинси и бяла тениска на черни райета, като зебра. Хестър беше облечена по същия начин. Тя ми донесе една бира, аз си взех цигара от пакета на масата и започнах интервюто.

— Кога се запознахте с Маджа?

Хестър ми каза датата. Освен това ми поясни точно в колко часа и къде е станало.

— Кога за пръв път изпита любовни чувства към Маджа? Какви бяха обстоятелствата, при които се появиха?

— Ами всъщност... — започна Хестър.

— Тя обича мен, когато подавам нещото — обади се Маджа от килима.

— Доста бързо е научил английски, а?

— Да, той е блестящ ученик.

Маджа надигна бутилката и отпи яка глътка.

— Аз слагам нещото в нея, а тя казва боже боже боже боже боже! Ха-ха-ха-ха!

— Маджа е изключително красив мъж — заяви Хестър.

— И лапа — продължи Маджа. — Хубаво лапа. Дълбоко гърло, ха-ха-ха-ха!

— Влюбих се в него от самото начало — продължи Хестър. — В очите, в лицето му... в тях се чете такава трагедия! И в походката му. Той ходи, ами, като тигър.

— Ебане — обади се Маджа. — По цял ден ебане ебане ебане ебане. Аз много уморен.

Маджа пак отпи от виното и ме погледна.

— Ти я еби. Аз много уморен. Тя голяма гладна пещера.

— Маджа има и невероятно чувство за хумор — обади се Хестър. — Това е другото нещо, което ме привлече в него.

— Нещо, което те привлече в него — обади се Маджа, — е мой кур като хобот на слон!

— Маджа пие от сутринта — каза Хестър. — Ще трябва да го извините.

— Може би да дойда пак, когато се чувства по-добре?

— Да, прав сте.

С Хелън се уговорихме да се срещнем в два следобед на следващия ден.

Така или иначе, щяха да ми трябват и снимки. Познавах един изпаднал фотограф, Сам Джейкъби, който беше добър и щеше да свърши работа за малко пари. На следващия ден двамата отидохме заедно. Беше хубав слънчев ден, с малко смог. Качихме се и аз позвъних. Никой не отвори. Пак позвъних. Този път отвори Маджа.

— Хестър няма — каза той. — Отива за ядене.

— Имахме уговорка за два следобед. Може ли да влезем и да я изчакаме?

Влязохме и седнахме.

— Посвирия на барабан — предложи Маджа.

Той започна да бие барабаните и да пее племенни песни от джунглата. Беше доста добър. Освен това се беше заел с друга бутилка портвайн. Беше облечен със същата тениска и джинси.

— Ебане ебане ебане — каза той. — Само това иска. Полудявам.

— Липсва ли ти джунглата, Маджа?

— Човек не може сере срещу течението, братле.

— Но тя те обича, Маджа.

— Ха-ха-ха!

Маджа удари още едно соло на барабаните. Дори когато беше пиян, беше добър.

Когато Маджа свърши, Сам ме попита:

— Мислиш ли, че в хладилника има бира?

— Сигурно — отвърнах.

— Малко съм изнервен. Имам нужда от една бира.

— Давай. Донеси две. Аз ще ѝ купя още. Трябваше да се сетя да донеса.

Сам стана и отиде в кухнята. Чух как отваря вратата на хладилника.

— Ще пиша статия за теб и Хестър — обясних на Маджа.

— Жена с голяма дупка. Като вулкан.

Чух, че Сам повръща в кухнята. Той пиеше много. Беше махмурлия. Но беше един от най-добрите фотографии в града. След това настъпи тишина. Сам се върна при нас. Не носеше бира.

— Пак посвирия на барабан — предложи Маджа.

Той пак посвири на барабаните и беше добър, но не колкото предишния път. Виното започваше да го хваща.

— Хайде да си тръгваме — каза ми Сам.

— Трябва да изчакам Хестър.

— Да тръгваме, човече — повтори Сам.

— Искате ли вино? — попита Маджа.

Станах и отидох до кухнята за бира. Сам дойде с мен. Пристъпих към хладилника и той рече:

— *Моля те*, не отваряй тази врата!

Сам отиде до умивалника и пак повърна. Аз погледнах вратата на хладилника, но не я отворих. Когато Сам свърши, казах:

— Добре, тръгваме си.

Отидохме в хола, където беше Маджа със своето бонго.

— Пак посвирия на барабан — предложи той.

— Не, Маджа, благодаря.

Излязохме, отидохме в колата и потеглихме. Не знаех какво да кажа. Сам не продума. Бяхме в индустриалната зона. Спрях на една бензиностанция и заръчах на служителя да напълни резервоара с

обикновен бензин. Сам слезе от колата и отиде до телефона, за да се обади в полицията. Аз платих бензина. Нямах да мога да направя интервю. Бях изгубил петстотин долара. Подпрях се на колата, за да изчакам Сам да се върне.

УБИЙЦИТЕ

Хари току-що беше слязъл от товарния влак и отиваше в „При Педро“, за да изпие чаша кафе за пет цента. Беше много рано сутринта, но той си спомняше, че отварят в пет. А за пет цента в „При Педро“ можеш да поседиш няколко часа. Можеш да помислиш. Можеш да си припомниш къде си сбъркал и какво си направил както трябва.

Наистина беше отворено. Младата мексиканка, която му сервира кафето, го погледна като истинско човешко същество. Бедните познаваха живота. Тя беше добро момиче. Е, поне донякъде. Иначе всички момичета бяха свързани с проблеми. В този живот всичко беше свързано с проблеми. Хари си спомни нещо, което беше прочел някъде: „Да живееш, означава да имаш проблеми“.

Хари седна край една от старите маси. Кафето беше добро. Хари беше на трийсет и осем, а вече беше свършен. Пиеше си кафето и се опитваше да си спомни в какво беше сгрешил — и какво беше направил както трябва. Просто се беше уморил — от играта на застраховки, от миниатюрните офиси и високите стъклени стени, от клиентите; беше се уморил да изневерява на жена си и да сваля секретарките в асансьора; от коледните партита, новогодишните партита и рождените дни, от вноските за новите коли и новите мебели, от сметките за тока, газта и водата — от цялата проклета плетеница от нужди и проблеми.

Беше се уморил и се беше отказал, просто така. Скоро след това дойде разводът, а сетне и пиенето — и той изведнъж излезе от играта. Вече нямаше нищо, но откри, че да нямаш нищо, също е трудно. Да нямаш нищо, също беше свързано с проблеми. Защо нямаше някакъв по-лек, среден път? Струваше му се, че пред човек има само два възможни пътя: да влезе в играта, или да остане на улицата.

Хари вдигна поглед и видя друг мъж срещу себе си, който също седеше с чаша кафе за пет цента. Изглеждаше на четирийсет и няколко. И беше облечен също толкова опърпано, колкото Хари. Мъжът си сви цигара и когато я запали, го погледна.

— Как е положението?
— Страшен въпрос, няма що — отвърна Хари.
— Да, май си прав.
Двамата поседяха мълчаливо, като отпиваха от кафето си.
— Човек се пита как е стигнал дотук.
— Аха — съгласи се Хари.
— Между другото, ако има някакво значение, аз съм Уилям.
— Аз съм Хари.
— Можеш да ми викаш Бил.
— Добре.
— Приличаш ми на човек, който е стигнал до края на нещо.
— Просто се уморих да живея на улицата.
— Искаш ли да се върнеш в обществото, Хари?
— Не, не чак толкова. Но искам да се измъкна от дупката.
— Винаги можеш да се самоубиеш.
— Да, знам.
— Слушай — каза Бил, — всъщност просто ни трябва малко пари по лесния начин, за да си починем мъничко.
— Естествено — съгласи се Хари. — Но как?
— Ами има елемент на риск.
— Как така?
— Преди се занимавах с кражби по домовете — обясни Бил. —
Трябва ми добър партньор.
— Мисля, че съм готов на всичко. Писна ми от стари консерви, изсъхнали понички, социалната кухня, проповедите и хъркането.
— Проблемът е, че не можем да започнем от нулата — рече Бил.
— Аз имам някой и друг долар.
— Добре, тогава да се срещнем към полунощ. Имаш ли молив?
— Не.
— Чакай, ще взема от бара.
Бил се върна с молива и взе една салфетка.
— Хвани автобуса за Бевърли Хилс и кажи на шофьора да те остави тук. После продължаваш две пресечки на север. Аз ще те чакам там. Ще се справиш ли?
— Да, ще бъда там.
— Имаш ли жена и деца? — попита Бил.
— Имах.

Вечерта беше студена. Хари слезе от автобуса и продължи на север. Беше тъмно, много тъмно. Бил го чакаше и пушеше ръчно свита цигара. Не стоеше на тротоара, а се беше скрил в сянката на един голям храст.

— Здравсти, Бил.

— Здравсти, Хари. Готов ли си да започнеш новата си кариера?

— Готов съм.

— Добре. Аз проверих тези къщи. Намерих подходяща. Уединена, мирише на пари. Страх ли те е?

— Не, не ме е страх.

— Супер. Дръж се и върви след мен.

Хари последва Бил по тротоара в продължение на пресечка и половина, след това Бил свърна между два храста и излезе на една голяма ливада. Двамата заобиколиха къщата, която беше голяма, на два етажа. Бил спря до един прозорец отзад. Разряза мрежата против комари с нож, после спря и се послуша. Беше тихо като на гробище. Бил свали мрежата, после се зае с прозореца. Толкова се забави, че Хари си помисли: „Господи, попаднах на аматьор. Попаднах на някаква откачалка!“. След това обаче прозорецът се отвори и Бил се вмъкна през него. Хари се загледа в Бил, докато той си въртеше задника, за да се покатери. Помисли си, че е нелепо. Така ли се прави?

— Хайде — каза тихо Бил отвътре.

Хари се промуши през прозореца. В къщата наистина миришеше на пари и на лак за мебели.

— Господи, Бил. Сега вече ме е страх. Какво правим?

— Говори по-тихо. Нали не искаш повече стари консерви?

— Да.

— Стегни се тогава.

Хари се опита да се стегне, докато Бил отваряше чекмеджета и прибираше разни неща в джобовете си. Изглежда, бяха в трапезарията, защото Бил тъпчеше джобовете си с лъжици, ножове и вилици.

Хари си помисли: „Какво ще изкараме от това?!“.

Докато прибираше сребърните прибори в джобовете си, Бил изведнъж изпусна един нож. На пода нямаше килим и дрънченето отекна в цялата къща.

— Кой е там?

Бил и Хари не отговориха.

— Попитах кой е там!

— Какво става, Сиймор? — попита момичешки глас.

— Стори ми се, че чух нещо. Нещо ме събуди.

— О, я заспивай.

— Не. Сигурен съм, че чух нещо.

Хари чу скърцане на легло и стъпки. После мъжът влезе при тях в трапезарията. Беше по пижама, на двацет и шест-седем години, с катинарче и дълга коса.

— Абе, задници такива, какво правите в къщата ми?!

Бил се обърна към Хари:

— Отивай в спалнята. Сигурно има телефон. Не й позволявай да се обади. Аз ще се оправя с този.

Хари отиде в спалнята и видя блондинка на около двацет и три години, с дълга коса, луксозна нощница и без сутиен. На нощното шкафче наистина имаше телефон, но тя не бе посегнала към него. Седеше в леглото и затискаше устата си с ръка.

— Не викай, ще те убия — каза Хари.

Той стоеше, гледаше момичето и си спомни собствената си жена — но той никога не беше имал такава жена. Започна да се поти и му се зави свят. Двамата стояха и се гледаха.

После Хари седна на леглото.

— Остави жена ми, ще те убия! — каза младият мъж.

Бил току-що го беше вкарал в спалнята. Беше му извил едната ръка и бе притиснал върха на ножа към гърба му.

— Никой нищо няма да направи на жена ти, човече. Кажете къде са ви гадните пари и си тръгваме.

— Нали ти казах, че всичките ми пари са в портфейла.

Бил му изви ръката и притисна ножа по-силно. Лицето на младия мъж се разкриви от болка.

— Бижутата — рече Бил. — Покажи ми бижутата.

— На втория етаж...

— Добре. Да тръгваме!

Бил изведе младия мъж от спалнята. Хари продължаваше да гледа момичето, което не откъсваше очи от него. Имаше сини очи, разширени от страх.

— Не викай — заповяда ѝ той. — Иначе ще те убия, честно!

Устните ѝ затрепериха. Бяха бледорозови. Хари притисна устата си в нейната. Беше небръснат, мръсен и вонеше, а тя беше бяла, мека, изящна и трепереше. Той хвана главата ѝ в ръцете си. Отдръпна се и я погледна в очите.

— Курва! — каза ѝ той. — Проклетата курва!

После пак я целуна, по-силно. Двамата паднаха на леглото. Хари изрита обувките си, без да я пуска. После се зае да свали панталоните си, като не спираше да я целува.

— Курва, проклетата курва...

— О, не! Господи, не! Само не жена ми, копелета такива!

Хари не ги беше чул да влизат. Младият мъж изкрещя. После Хари чу гъргорене. Измъкна се от момичето и се обърна. Младият мъж лежеше на пода с прерязано гърло, от което на тласъци бликаше кръв.

— Ти го уби! — извика Хари.

— Защото крещеше.

— Нямаше нужда да го убиваш!

— Нямаше нужда да изнасилваш жена му.

— Не съм я изнасилил. А ти го уби!

Тя започна да пищи. Хари затисна устата ѝ с ръка.

— Какво ще правим? — попита той.

— Ще убием и нея. Тя е свидетел.

— Аз не мога да я убия — заяви Хари.

— Аз ще я убия — каза Бил.

— Не бива да я похарчим така.

— Ами давай, продължавай.

— Пъхни ѝ нещо в устата.

— Няма проблеми — каза Бил.

Той извади един шал от някакво чекмедже и го натъпка в устата на момичето. После нахъса калъфката от възглавницата на ивици, с които стегна шала.

— Готово, давай — каза Бил.

Момичето не се съпротивляваше. Изглежда, беше в шок.

Когато Хари свърши, Бил се качи върху момичето. Хари го гледаше. Точно така. Точно така ставаше навсякъде. Когато идваха завоевателите, първо изнасилваха жените. Двамата бяха завоеватели.

Бил свърши и слезе от момичето:

— Мамка му, това беше страхотно.
— Слушай, Бил, хайде да не я убиваме.
— Ще ни издаде. Тя е свидетел.
— Ако ѝ пощадим живота, няма да ни издаде.
— Ще ни издаде. Познавам хората. Когато се оправи, ще ни издаде.
— Защо да не издаде хора като нас?
— И аз това ти казвам — отвърна Бил. — Защо да я оставяме жива?
— Хайде да я попитаме. Да поговорим с нея. Да я попитаме какво мисли.
— Аз знам какво си мисли. Ще я убия.
— Недей, Бил, моля те. Да бъдем хора.
— Да бъдем хора? Сега?! Късно е. Ако си беше държал пишката в гащите...
— Недей да я убиваш, Бил. Моля те. Не мога да гледам...
— Обърни се.
— Бил, моля те...
— Казах ти да се обърнеш, по дяволите!
Хари се обърна. Не чу нищо. Мина известно време.
— Направи ли го, Бил?
— Направих го. Обърни се да видиш.
— Не искам. Хайде да се махаме.
Двамата се измъкнаха през същия прозорец, през който бяха влезли. Нощта навън беше още по-студена. Двамата излязоха от сянката на къщата.
— Бил?
— Аха?
— Вече съм добре. Все едно нищо не е станало.
— Стана.
Двамата продължиха към автобусната спирка. През нощта автобусите бяха нарядко — сигурно щяха да чакат поне час. Те застанаха под навеса и се огледаха за кръв — но по някаква случайност нямаше никаква кръв. Така че двамата свиха цигари и ги запалиха.
После Бил изведнъж изплю цигарата си на земята.
— Мамка му! Мамка му и прасе!

- Какво става, Бил?
- Забравихме да му вземем портфейла!
- Мамка му — повтори Хари.

МЪЖ

Джордж беше в караваната си, лежеше по гръб и гледаше малък телевизор. Не беше измил чиниите от вечеря, нито от закуска, трябваше да се обръсне, а по потника му беше посипана пепел от ръчно свитата цигара. Пепелта още тлееше. Понякога тлеещата пепел не улучваше потника, а кожата му — тогава Джордж ругаеше, докато успее да я махне.

На вратата на караваната се почука. Той бавно се изправи и отиде да отвори. Беше Констанс. Носеше запечатана бутилка уиски.

— Зарязах онова копеле, Джордж. Вече не издържах с него!

— Седни.

Джордж отвори бутилката, извади две чаши и наля по една трета уиски и две трети вода. После седна на леглото до Констанс. Тя извади цигара от чантата си и я запали. Беше пияна и ръцете ѝ трепереха.

— Взех му и парите, по дяволите. Докато беше на работа, му взех проклетите пари и се чупих. Не знаеш какво съм изтърпяла от това копеле!

— Дай една цигара — рече Джордж.

Когато се наведе към него, за да му подаде цигарата, Джордж я прегърна, придърпа я към себе си и я целуна.

— Кучи син — каза му тя. — Знаеш ли как ми липсваше?

— И на мен ми липсваха тези крака, Кони. Адски ми липсваха тези хубави крака.

— Още ли ти харесват?

— Става ми само като ги гледам.

— Не мога да живея с висшист — оплака се Кони. — Все едно не беше мъж, а кифла! И у тях беше толкова чисто! Все едно имаш камериерка, Джордж. Той вършеше всичко сам. Всичко беше безупречно. Можеше да ядеш направо от тоалетната чиния в кенефа! Беше стерилно, точно така се казва.

— Пийни си. Ще се оправиш.

— И не можеше да прави любов.

— Как така, не му ставаше ли?

— О, ставаше му. Ставаше му през цялото време. Но не знаеше как да направи хубаво на жената, нали се сещаш? Не знаеше какво се върши. Толкова пари и образование — за нищо.

— Искан ми се и аз да бях висшист.

— Не ти трябва. Ти си имаш всичко, което ти трябва, Джордж.

— Ами, имам. Винаги работя най-гадното.

— Казвам ти, че си имаш всичко, Джордж. Ти знаеш как да направиш хубаво на жената.

— Честно?

— Да. И знаеш ли още какво? *Майка* му идваше на гости! *Майка* му! Два-три пъти в седмицата! Идва, сяда и ме гледа, все едно ме харесва, но всъщност през цялото време ме мисли за курва! Все едно съм голямата лоша курва, която ѝ разваля детето! Скъпоценният ѝ Уолтър! Господи! Ужасно беше!

— Пий, Кони.

Джордж беше пресушил своята чаша. Изчака Кони да свърши с нейната, за да налее още и на двамата.

— Твърдеше, че ме обича. А аз му викам: „Погледни ми пътката, Уолтър!“. И той не иска. Не искаше да ми гледа пътката. Вика ми: „Не искам да гледам това“. *Това!* Така ѝ викаше! Теб нали не те е страх от пътката ми, Джордж?

— Не ме е хапала.

— Но ти си я хапал, нали? Нали си я гризкал, Джордж?

— Май да.

— И си я лизал, и си я смукал?

— Май е така.

— Джордж! Много добре знаеш, че е така!

— Колко пари взе?

— Шестстотин долара.

— Кони, аз не обичам хора, които крадат.

— Точно затова миеш чинии, по дяволите! Защото си честен! Но той е гъз, Джордж. И може да си го позволи! А аз си ги заслужих — с него, и с майка му, и с любовта му, и с любовта на майка му, и с чистичките му мивки и тоалетни и контейнери за отпадъци и нови коли и бонбони за свеж дъх и лосиони за след бръснене и малките му

ерекции и мъничкия му секс. Всичко беше само за него, разбираш ли, само за *него*! А ти знаеш какво иска жената, Джордж...

— Благодаря за уискито, Кони. Дай още една цигара.

Джордж пак напълни чашите.

— Липсваха ми тези крака, Кони. Наистина ми липсваха. Много ми харесваш на високи токчета. Направо ме побъркваш! Съвременните жени не знаят какво изпускат. Високите токчета оформят прасеца, бедрото, задника, вкарват ритъм в походката... Направо ме изгарят!

— Понякога говориш като поет, Джордж. Защо миеш чинии?!

— Знаеш ли какво искам да направя?

— Какво?

— Искам да те напляскам с колана по краката, по дупето и по бедрата. Искам да се разтрепериш и да се разплачеш и докато трепериш и плачеш, да ти го набия докрай, от любов!

— Не искам тъй, Джордж. Никога не си ми говорил такива неща. Винаги си бил добър с мен.

— Вдигни си роклята.

— Какво?

— Вдигни си роклята, искам да ти гледам краката.

— Нали ми харесваш краката, Джордж?

— Покажи ги!

Констанс си вдигна роклята.

— Господи боже, мамка му — каза Джордж.

— Харесваш ли ми краката?

— Обожавам ги!

Джордж вдигна ръка и зашлеви Констанс по лицето. Цигарата ѝ изхвърча от устата.

— Това пък какво беше?

— Ти си чукала Уолтър! Чукала си Уолтър!

— Да, и какво?!

— Вдигни си роклята!

— Не!

— Прави каквото ти казвам!

Джордж пак я зашлеви, още по-силно. Констанс си вдигна роклята.

— Само до ръба на бикините! — извика Джордж. — Не искам да ти виждам бикините!

— Господи, Джордж, какво ти става?

— Ти си чукала Уолтър!

— Джордж, заклевам се, ти си луд. Искам да си ходя. Пусни ме, Джордж!

— Не мърдай, ще те убия!

— Ще ме убиеш ли?

— Заклевам се!

Джордж стана, наля си цяла чаша чисто уиски, изпи го и пак седна при Констанс. После взе цигарата си и я притисна в китката ѝ. Тя изпищя. Джордж я задържа притисната в кожата ѝ, после си дръпна ръката.

— Аз съм мъж, бейби! Разбираш ли?

— Знам, че си мъж, Джордж.

— Виж ми мускулите!

Джордж се изправи и стегна мускулите на двете си ръце.

— Харесват ли ти, бейби? Виж какви мускули! Пипни! Пипни!

Констанс пипна едната му ръка. После другата.

— Да, Джордж, имаш хубаво тяло.

— Аз съм мъж. Може да мия чинии, но съм мъж! Истински мъж!

— Знам, Джордж.

— Не съм като онзи мухльо, когото си зарязала!

— Знам.

— И мога да пея. Трябва да ме чуеш как пея!

Констанс не отговори. Джордж започна да пее. Първо изпя *Old Man River*. После изпя *Nobody Knows the Trouble I've Seen*. След това *The St. Louis Blues*. Накрая изпя *God Bless America*, като няколко пъти спираше, защото му ставаше смешно. После пак седна при Констанс и каза:

— Имаш много хубави крака, Кони.

Помоли за още една цигара. Изпуши я, изпи още две уискита и отпусна глава върху краката на Кони, в скута ѝ.

— Не ставам за нищо, Кони — каза той. — Луд съм. Извинявай, че те ударих и те изгорих с цигарата.

Констанс поседя малко. После погали Джордж по косата, за да го успокои. След известно време той заспа. Тя поседя още мъничко. После вдигна главата му, сложи го да легне на възглавницата и вдигна краката му на леглото. Изправи се, отиде при бутилката, наля си,

добави малко вода и изпи уискито на един дъх. Отиде до вратата, отвори я, излезе и я затвори. Прекоси задния двор, отвори вратичката на оградата и излезе навън на лунната светлина. Беше един часът през нощта. Небето беше чисто. Виждаха се добрите стари звезди. Тя стигна до булеварда и вървя на изток, докато не стигна входа на „Синьото огледало“. Влезе, огледа се и видя Уолтър, който пиеше сам в единия край на бара. Тя отиде да седне при него.

— Липсвах ли ти, мило? — попита тя.

Уолтър вдигна очи. Позна я. Не отговори. Вместо това погледна към бармана и барманът дойде при тях. Всички се познаваха помежду си.

КЛАСА

Не помня точно къде беше това място. Някъде на североизток от Калифорния. Хемингуей току-що бе завършил новия си роман, беше се върнал от Европа или отнякъде другаде и се беше качил на ринга. Около ринга се бяха събрали репортери, литературни критици, писатели — обичайната тълпа — както и известен брой млади жени. Аз седнах на последния ред. Повечето хора не гледаха Хем. Вместо това разговаряха помежду си и се смееха.

Слънцето беше високо в небето. Беше ранен следобед. Аз гледах Ърни. Беше много по-добър от противника си и си играеше с него. Редуваше прави удари и крошета, сякаш на шега. Накрая го изкара в нокдаун. Хората едва тогава погледнаха какво става. Другият успя да стане едва когато съдията вече беше стигнал до „осем“. Хем веднага скъси дистанцията, после спря. Свали си гумата, засмя се и махна с ръка. Противникът му беше прекалено лесен. Ърни се върна в своя ъгъл. Наведе глава, за да му дадат вода.

Станах от мястото си и бавно слязох по пътеката между седалките. Стигнах до ринга и потупах Хемингуей по рамото.

— Господин Хемингуей?

— Да, какво има?

— Бих искал да се боксирам срещу вас.

— Имаш ли опит на ринга?

— Не.

— Първо събери опит на ринга — заръча ми той.

— Не, искам да те пребия веднага — казах му аз.

Ърни се засмя. После се обърна към боксьора в другия ъгъл.

— Дай на момчето гащета и ръкавици.

Противникът на Хемингуей излезе от ринга и аз го последвах към съблекалните.

— Момче, ти луд ли си? — попита ме той.

— Не знам. Не мисля.

— Ето, пробвай тези гащета.

- Добре.
- Опа, много са ти големи.
- Майната му. Добре са.
- Добре, чакай да ти сложа бинтовете.
- Без бинтове.
- Без бинтове?
- Без бинтове.
- А гума?
- Без гума.
- С тези обувки ли ще излезеш на ринга?
- С тези обувки ще изляза на ринга.

Запалих си пура и двамата тръгнахме обратно. Слязох по пътеката с пура в уста. Хемингуей се върна на ринга, за да му сложат ръкавиците. В моя ъгъл нямаше никого. Най-сетне се появи някакъв тип и ми нахлузи ръкавиците. Съдията ни извика в средата на ринга, за да ни даде инструкции.

— Когато влезете в клинч... — започна той.

— Аз не влизам в клинч — прекъснах го аз.

След това имаше още инструкции, после съдията каза:

— Добре, върнете се в ъгъла си. Когато чуете звънеца, излизате.

Нека по-добрият спечели...

Той спря и се обърна към мен:

— И махни тази пура.

Когато чух звънеца, излязох — с пура в устата. Дръпнах от нея и издишах дима в лицето на Ърнест Хемингуей. Публиката избухна в смях.

Хем атакува с прав и кроше, но не улучи. Бях твърде бърз в краката. Изиграх един малък танц, после влязох на близка дистанция и бам, бам, бам, бам, бам, вкарах пет бързи леви прави в носа на Папа. Хвърлих поглед към едно момиче на първия ред — много красиво момиче — и точно в този момент старият Хем ми заби един десен, с който размаза пурата в устата ми. Устата и бузата ми изгоряха. Изплюх пепелта и пурата и вкарах едно кроше в стомаха на Ърни. Той ми отвърна с десен ъперкът и ляво кроше в ухото. После се промуши под дясната ми ръка и ме притисна към въжетата със серия от бързи удари. Миг преди звънеца успя да ме събори със силен десен в брадичката. Изправих се и се върнах в моя ъгъл.

Някакъв човек дойде с кофа вода.

— Господин Хемингуей пита дали ще желаете още един рунд?
— каза той.

— Кажи на господин Хемингуей, че извади късмет. Влезе ми дим в очите. Трябва ми само още един рунд, за да го довърша.

Човекът с кофата отиде да предаде съобщението и аз видях, че Хемингуей се засмя.

Когато чух звънеца, веднага влязох в атака. Вкарвах добри удари — не много силни, но в сполучливи комбинации. Ърни отстъпи. Неговите удари не ме улучваха. За пръв път видях съмнение в очите му. Мислеше си: „Кое е това момче?“.

Скъсих дистанцията и започнах да бъхтя по-силно. Всеки удар попадеше в целта. Един в главата, един в тялото. За разнообразие. Финтирах като Шугър Рей и блъсках като Демпси.

После притиснах Хемингуей до въжетата. Така нямаше накъде да падне. Всеки път, когато тръгнеше да пада напред, аз го подпирах с един прав. Направо го убивах. *Death in the Afternoon*.

Накрая отстъпих и господин Ърнест Хемингуей се строполи в несвяст.

Развързах си ръкавиците със зъби, свалих ги и скочих от ринга. Върнах се в съблекалнята си, тоест в съблекалнята на Хемингуей, и си взех душ. Изпих бутилка бира, запалих си пура и седнах на ръба на масата за масаж. След известно време внесоха Ърни и го оставиха на съседната маса. Все още беше в безсъзнание. Седях си гол и гледах как се суят. Имаше и жени, но аз не им обръщах внимание. При мен дойде някакъв тип.

— Кой си ти? — попита ме той. — Как се казваш?

— Хенри Чинаски.

— Не съм те чувал — каза той.

— Ще ме чуеш — отвърнах аз.

Всички хора дойдоха при мен. Ърни остана сам. Горкият Ърни. Всички се събраха около мен. Жените също. Бях доста измършавял от глад — освен на едно място. Една много класна дама започна да ме оглежда от глава до пети. Приличаше на дама от висшето общество — богата, образована и прочие, с хубаво тяло, хубаво лице, хубави дрехи и прочие.

— С какво се занимаваш? — попита ме някой.

— Чукам и пия.
 — Не, не, искам да кажа какво работиш?
 — Мия чинии.
 — Миеш чинии?
 — Аха.
 — А имаш ли хоби?
 — Ами не знам дали това е хоби, но пиша.
 — Пишеш ли?
 — Аха.
 — Какво?
 — Разкази. Доста са добри.
 — Излизат ли някъде?
 — Не.
 — Защо?
 — Защото не ги пращам.
 — Къде са ти разказите?
 — Ей там — казах и посочих един стар мукавен куфар.
 — Виж, аз рецензирам книги в *The New York Times*. Може ли да взема твоите разкази и да ги прочета вкъщи? Ще ги върна.
 — Няма проблеми, момче, само че не знам къде ще бъде.
 Дамата от класа пристъпи напред и каза:
 — Ще бъде при мен.
 После се обърна към мен:
 — Обличай се, Хенри. Има много път, а и трябва да си... поговорим.
 Аз се облякох. Търни най-сетне дойде в съзнание.
 — Какво стана, по дяволите? — попита той.
 — Попаднахте на достоен противник, господин Хемингуей — отвърна му някой.
 Закопчах се и отидох до неговата маса.
 — Ти си добър, Папа, но всеки губи понякога — казах и му стиснах ръката. — Да не си пръснеш черепа сега.
 Двамата с класната дама си тръгнахме и се качихме в кабриолет, който беше дълъг половин пресечка. Тя настъпваше газта до ламарината и взимаше завоите с поднасяне, със свирене на гуми и с абсолютно безизразно лице. Това се казва класа. Ако правеше любов така, както шофираше, щеше да бъде дяволски добра нощ.

Къщата ѝ беше откъм хълмовете, далеч от всички останали. Един иконом ни отвори вратата.

— Джордж — каза му тя. — Тази вечер си свободен. Всъщност, свободен си през цялата следваща седмица.

Двамата влязохме и видяхме едър мъж, който седеше в хола с питие в ръка.

— Томи — каза му тя. — Чупката.

Продължихме навътре в къщата.

— Кой беше този? — попитах аз.

— Томас Улф — отвърна тя. — Голям досадник.

Дамата отскочи до кухнята, за да вземе бутилка уиски и две чаши. После ми рече:

— Хайде.

И двамата влязохме в спалнята.

На следващата сутрин ни събуди телефонът. Беше за мен. Тя ми подаде слушалката и аз седнах в леглото, за да говоря.

— Господин Чинаски?

— Аха?

— Прочетох вашите разкази. Толкова се развълнувах, че не можах да заспя. Вие със сигурност сте най-големият гений на десетилетието!

— Само на десетилетието?

— Всъщност, сигурно на века.

— Така е по-добре.

— При мен са главните редактори на *Harper's Bazaar* и *Atlantic Monthly*. Няма да повярвате, но всеки от тях купи по пет от вашите разкази, за да ги публикува!

— Вярвам, вярвам — отвърнах и затворих.

После пак си легнах. Дамата от висшето общество искаше още един рунд.

ПРЕСТАНИ ДА МИ ЗЯПАШ ЦИЦИТЕ, ГОСПОДИНЧО

Големия Барт беше най-лошото момче на Дивия Запад. Беше най-бързият стрелец и беше изучукал най-голям брой различни жени в Дивия Запад, повече от всеки друг. Не обичаше да се къпе и тям подобни глупости, нито да бъде на второ място. Освен това беше командир на един керван, който пътуваше из Дивия Запад, и нито един друг мъж на неговата възраст не беше изтребил повече индианци, не беше изучукал повече жени и не беше убил повече бели мъже.

Големия Барт беше велик и го знаеше, както го знаеха и всички останали. Дори пръдните му бяха изключителни — по-силни от звъна на камбаната, с която се събираха за вечеря, а освен това беше много надарен. Работата на Големия Барт беше да прекара кервана читав, да отбележи няколко точки сред жените, да убие няколко души и да потегли обратно, за да натовари нови стоки и пътници. Имаше черна брада, неизмит гъз и яркожълти зъби.

Току-що беше наебал младата жена на Били Джо като за световно, принуждавайки самия Били Джо да гледа. Освен това беше накарал и жената на Били Джо да говори на мъжа си, докато той я чукаше. Накара я да казва ето такива неща:

— Ох, Били Джо, той е натъпкал наденицата си в мен от пътката чак до гърлото, задушавам се! Спаси ме, Били Джо! Не, почакай, Били Джо, не ме спасявай!

След като Големия Барт свърши, застави Били Джо да му изпере гащите, а сетне всички отидоха да вечерят тържествено, с шунка и солени бисквити.

На следващия ден попаднаха на една самотна каруца, която се движеше през прерията. Юздите държеше кльоцаво хлапе на шестнайсетина години, с кофти акне. Големия Барт го доближи на коня си.

— Ей, хлапе — каза той.

Хлапето не отговори.

— На теб говоря, хлапе.

— Цуни ме отзад — отвърна му хлапето.

— Аз съм Големия Барт — представи се Големия Барт.

— Цуни ме отзад, Големия Барт — каза хлапето.

— Как се казваш, хлапе?

— Викат ми Хлапето.

— Слушай, Хлапе, никой не може да мине през земите на индианците само с една каруца.

— Аз точно това смятам да направя — отвърна Хлапето.

— Добре, Хлапе, твоя работа — каза Големия Барт и се приготви да се отдалечи.

Но точно в този момент платнището на каруцата се отметна и навън се показва сладка женичка с огромни цици, страхотен задник и очи като небето след проливен дъжд. Тя погледна Големия Барт и той усети как наденицата му подскача на седлото.

— За твое добро, Хлапе — рече той. — Идваш с нас.

— Чупката, дъртако — каза му Хлапето. — Не приемам шибани съвети от дъртаци с мръсно бельо.

— Убивал съм хора, само задето са мигнали — заяви му Големия Барт.

Хлапето просто се изплю на земята. После се почеса по чатала.

— Започва да ми писва, дъртако. Изчезвай, иначе ще ти помогна да заприличаш на парче швейцарско сирене.

— Хлапе — намеси се момичето и се наведе към него, а едната й цица се показва навън и дори слънцето се надърви. — Според мен човекът има право. Сами нямаме никакви шансове срещу шибаните индианци. Не бъди такъв задник. Кажи на човека, че ще пътуваме с тях.

— Ще пътуваме с вас — каза Хлапето.

— Как е името момичето? — попита Големия Барт.

— Меденка — отвърна Хлапето.

— И престани да ми зяпаш циците, господинчо — обади се Меденка. — Ще те спукам от бой.

За известно време нещата потръгнаха добре. В каньона Блубол попаднаха на индианци. Убиха трийсет и седем и плениха един. От

американска страна нямаше жертви. Големия Барт наеба пленения индианец, след което го назначи за готвач на кервана. В каньона Кап пак попаднаха на индианци, трийсет и седем убити, един пленен. От американска страна нямаше жертви. Големия Барт наеба пленения индианец...

Но беше очевидно, че Големия Барт е вдигнал мерника на Меденка. Не можеше да откъсне очи от нея. Най-вече от задника ѝ. Веднъж падна от коня си, докато я зяпаше, и единият от двамата индиански готвачи се разсмя. Така им остана само един индиански готвач.

Един ден Големия Барт изпрати Хлапето на лов за бизони. Големия Барт изчака ловците да заминат, после отиде при каруцата на Хлапето. Скоси на капрата, отметна платнището и влезе. Меденка клечеше в каруцата и мастурбираше.

— Господи, бейби! — възкликна Големия Барт. — Недей да го правиш самичка!

— Изчезвай, по дяволите — каза Меденка, измъкна показалеца си и го насочи към Барт. — Остави ме на мира!

— Твоето момче не се грижи за теб, Меденке!

— Грижи се, копелдак такъв, просто не ми стига! Винаги, след като ми свърши, много ми се чука!

— Слушай, бейби...

— Изчезвай!

— Гледай, бейби...

С тези думи Големия Барт извади чепа си. Беше му лилав и се люлееше напред-назад като махало на стенен часовник. По пода се посипаха капки секрет.

Меденка не можеше да откъсне очи от инструмента му. Накрая каза:

— Няма да пъхнеш това проклето нещо в мен!

— Май не си вярваш, Меденке.

— **НЯМА ДА ПЪХНЕШ ТОВА ПРОКЛЕТО НЕЩО В МЕН!**

— Но защо? Защо?! Погледни го!

— Гледам го!

— Защо не го искаш?

— Защото съм влюбена в Хлапето!

— Влюбена? — повтори Големия Барт и се засмя. — Любовта е приказка за идиоти! Виж го само, каква тояга! Ще ти избие любовта от главата, преди да се усетиш!

— Аз съм влюбена в Хлапето, Големи Барт — каза Меденка.

— А освен това имам и език — продължи Големия Барт. — Най-ловкият език в Дивия Запад!

Той се изплези и направи няколко гимнастически упражнения с езика си.

— Влюбена съм в Хлапето — потрети Меденка.

— Майната ти! — отвърна Големия Барт и се нахвърли върху Меденка.

Беше дяволски трудно да ѝ пъкне това нещо, а когато най-сетне успя, Меденка изпищя. Големия Барт успя да направи около седем тласъка, после усети как някой го дръпна за яката.

БЕШЕ ХЛАПЕТО. БЕШЕ СЕ ВЪРНАЛ ОТ ЛОВ.

— Застрелях един бизон, копеле мръсно. А сега си вдигни гащите и излез навън, за да продължим с останалото.

— Аз имам най-бързия револвер в Дивия Запад — каза му Големия Барт.

— Ще ти пробия такава дупка, че дупката на задника ти ще изглежда като топлийка — отвърна Хлапето. — Хайде, да приключваме. Искам да вечерям. От този лов на бизони адски се огладнява.

Мъжете от кервана седяха около лагерния огън и не откъсваха очи от тях. Въздухът трепереше от напрежение. Жените бяха останали в каруците — някои се отдаваха на молитви, други мастурбираха, трети пиеха джин. Големия Барт имаше трийсет и четири резки на револвера си, при това не помнеше много. Хлапето нямаше нито една резка. Но беше самоуверен по начин, който никога не беше срещал преди. Големия Барт изглеждаше по-притесненият от двамата. Той отпи глътка уиски, като с това пресуши половината бутилка, и се доближи до Хлапето.

— Виж, Хлапе...

— Да, копеле мръсно?

— Защо си такъв?

— Ще ти откъсна топките, дъртако!

— Защо?

— Защото се занасяше с жена ми, дъртако!

— Не виждаш ли какво става, Хлапе? Жената просто играе с единия срещу другия! И двамата падаме в капана!

— Не ми се слушат глупости, дядо! Отстъпи и вади револвера! Стига толкова!

— Хлапе...

— Отстъпи и вади!

Мъжете около лагерния огън застинаха. От запад повя лек ветрец, който вонеше на конски фъшкии. Някой се изкашля. Жените клечаха в каруците, пиеха джин, молеха се и мастурбираха. Здрачът се сгъстяваше.

Големия Барт и Хлапето бяха на трийсет разкрача един от друг.

— Вади револвера, бъзльо! — извика Хлапето. — Вади го, мръсен бъзлив изнасилвач!

Платнището на една каруца тихо се отметна и навън се показва жена с пушка в ръка. Беше Меденка. Тя вдигна пушката на рамото си и се прицели.

— Давай, мръсен изнасилвач! — каза Хлапето. — ВАДИ ГО!

Ръката на Големия Барт подскочи към кобура. В същия миг в здрача отекна изстрел. Меденка свали димящата пушка от рамото си и се върна в каруцата. Хлапето лежеше мъртъв на земята, с дупка в челото. Големия Барт прибра неизползвания си револвер в кобура и закричи към каруцата. Луната се показва на небето.

НЕЩО ЗА ВИЕТНАМСКОТО ЗНАМЕ

Пустинята беше гореща като фурна под лятното слънце. Ред скочи в движение от товарния влак, малко преди да влязат в депо. Изсра се зад някакви скали на север и се избърса с листа. След това се отдалечи на петдесет метра оттам, седна на сянка зад една друга скала и си сви цигара. Забеляза три хипита, които вървяха към него. Две момчета и едно момиче. Бяха изчакали влака да спре, за да скочат, и сега се връщаха.

Едното от момчетата носеше виетнамско знаме. И двамата изглеждаха меки и беззащитни. Момичето имаше хубав голям задник — толкова голям, че щеше да сцеди джинсите ѝ. Беше руса, с акне. Ред почака да стигнат до него, после каза:

— Хайл Хитлер!

Хипитата се засмяха.

— Къде отивате? — попита Ред.

— Опитваме се да стигнем до Денвър. Май ще успеем.

— Е, ще трябва да спрете за малко — каза Ред. — Смятам да се възползвам от това момиче.

— Как така?

— Ей така.

Ред сграбчи момичето. С едната ръка я стисна за косата, а с другата за задника, и я целуна. По-високото момче протегна ръка към рамото на Ред:

— Ей, чакай малко...

Ред се завъртя и го повали с ляво кроше в стомаха. Момчето остана на земята, като се мъчеше да си поеме въздух. Ред се обърна към другото момче, което държеше виетнамското знаме:

— Ако не искаш да пострадаш, остави ме на мира.

После каза на момичето:

— Хайде, зад онези скали.

— Не, няма да го направя — рече момичето. — Няма да го направя.

Ред извади джобния си нож, отвори го и притисна плоската страна на острието към носа ѝ.

— А дали ще ти отива да нямаш нос?

Тя не отговори.

— Ще го отрежа — увери я Ред и се ухили.

— Слушай — обади се момчето със знамето. — Не можеш да правиш така.

— Хайде, мацка — заяви Ред и побутна момичето към скалите.

Ред и момичето се скриха зад скалите. Момчето със знамето помогна на приятеля си да се изправи. Двамата стояха и се гледаха.

— Той чука Сали. Какво да направим? В момента я чука.

— Какво можем да направим? Той е луд.

— Трябва да направим нещо.

— Сали сигурно си мисли, че сме големи лайна.

— Така е. Ние сме двама. Можехме да се справим с него.

— Той има нож.

— Няма значение. Можехме да се справим с него.

— Много ми е гадно.

— А на Сали? В момента я чукат.

Двамата стояха и се гледаха. По-високото момче, което беше отнесло крошето, се казваше Лео. Другото се наричаше Дейл. Докато чакаха на слънце, им стана горещо.

— Останаха ни две цигари — обади се Дейл. — Искаш ли да пушим?

— Как да пушим точно в момента, по дяволите?

— Прав си. Господи, какво се бави толкова?

— Божичко, не знам. Да не вземе да я убие?

— Притеснявам се.

— Най-добре да погледна.

— Добре, но внимавай.

Лео тръгна към скалите. Намираха се на малко възвишение, обрасло с храсти. Той пропъзля до върха зад храстите и надзърна надолу. Ред чукаше Сали. Лео ги погледа известно време. Сякаш щеше да продължи вечно. Ред не спираше да чука. Лео пропъзля обратно надолу по хълма и се върна при Дейл.

— Мисля, че тя е добре — каза му той.

Двамата стояха и чакаха. Най-сетне Ред и Сали се върнаха.

— Благодаря, братлета — рече Ред. — Момичето си го биваше.

— Да гориш в ада дано! — извика Лео.

Ред се засмя и вдигна два пръста в знака на мира:

— Мир! Мир! Е, аз ще тръгвам...

Ред си сви цигара, усмихна се, докато я облизваше, запали я и тръгна на север, като се придържаше към сянката.

— Хайде да продължим на стоп — предложи Дейл. — Товарните влакове не ни устройват.

— Магистралата е на запад оттук — каза Лео. — Да тръгваме.

Двамата поеха на запад.

— Господи! — обади се Сали. — Едва ходя! Той беше като животно!

Лео и Дейл не продумаха.

— Надявам се да не съм бременна — добави тя.

— Много съжалявам, Сали — рече Лео.

— О, я млъквай!

Тримата продължиха. Започна да се здрачава и в пустинята малко се разхлади.

— Мразя мъжете! — извика Сали.

Зад един храст изскочи зайче, стресна Лео и Дейл и избяга.

— Заек! — възкликна Лео. — Заек.

— Изплашихте ли се?

— Ами след това, което стана, сме малко изнервени.

— Вие сте изнервени?! А аз какво да кажа? Да поседнем. Уморих се.

Тримата намериха някаква сянка и Сали седна между тях.

— Обаче знаете ли... — започна тя.

— Какво?

— Не беше толкова зле. Искам да кажа, от чисто сексуална гледна точка. От чисто сексуална гледна точка беше супер.

— Какво? — повтори Дейл.

— Искам да кажа, че от морална гледна точка го мразя. Трябва да го застрелят като куче. Това не беше човек, а свиня. Но от чисто сексуална гледна точка беше супер...

Тримата поседяха мълчаливо. След това извадиха двете си останали цигари и ги изпушиха.

— Да имаме малко трева — въздъхна Лео.

— Аз очаквах нещо такова — каза Сали. — Вие двамата все едно не съществувате.

— Ще ти стане ли по-добре, ако и аз те изнася? — попита Лео.

— Не говори глупости.

— Мислиш, че не мога да те изнася?

— Трябваше да си тръгна с него. Вие за нищо не ставате.

— Значи вече ти харесва, така ли? — осведоми се Дейл.

— Забрави — отсече Сали. — Хайде да ходим на магистралата и да спрем някоя кола на стоп.

— Така ще те изчукам, че ще се разплачеш — заяви Лео.

— Може ли да гледам? — засмя се Дейл.

— Няма да има нищо за гледане — каза Сали. — Хайде, да тръгваме.

Тримата се изправиха и продължиха към магистралата. Стигнаха след десет минути. Сали застана на магистралата и вдигна палец. Лео и Дейл се скриха. Бяха забравили виетнамското знаме в депото. Знамето се валяше на земята, до релсите. Войната продължаваше. По знамето пропълзяха седем големи червени мравки.

НЕ МОЖЕШ ДА НАПИШЕШ ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ

Марджи трябваше да излиза с един мъж, но докато отивал да я вземе, той срещнал някакъв друг мъж с кожено яке, мъжът с коженото яке разтворил коженото си яке и му показал зърната си, така че първият мъж отиде при Марджи и каза, че няма да излиза с нея, защото друг мъж с кожено яке му е показал зърната си и той смята да се чука с него. Така че Марджи отиде на гости на Карл. Карл си беше вкъщи, тя седна и каза:

— Трябваше да излизам с един мъж, който щеше да ме води в бистро с маси навън, за да пием вино и да си говорим, само да пием вино и да си говорим, нищо повече, но докато идвал да ме вземе, той срещнал някакъв друг мъж с кожено яке, който му показал зърната си, така че сега моят човек ще ходи да се чука с другия мъж, а аз няма да седя навън, да пия вино и да си говоря.

— Не мога да пиша — отвърна Карл. — Просто не мога.

Той стана, отиде в тоалетната, затвори вратата и се изсра. Карл сереше по четири-пет пъти на ден. Нямахте какво друго да прави. Освен това се къпеше по пет-шест пъти на ден. Нямахте какво друго да прави. Пиеше поради същата причина.

Марджи чу как Карл пусна водата. После Карл се върна.

— Човек просто не може да пише по осем часа всеки ден. Дори не може да пише всеки ден или всяка седмица. То е магия. Няма какво да правиш, освен да чакаш да ти дойде.

Карл отиде в кухнята и се върна с шест бири *Michelob*. Отвори една и продължи:

— Аз съм най-великият писател на света. Имаш ли представа колко е трудно това?

Марджи не отговори.

— Усещам болка в цялото си тяло. Като втора кожа. Искате ми се да можех да я сваля, като змия.

— Защо не пробваш? Легни на килима и пробвай.

— Ние къде се запознахме? — попита той.

— В *Barney's Beanery*.

— Е, това обяснява нещата. Пий една бира.

Карл отвори бирата и я подаде на Марджи.

— Да, знам — рече тя. — Имаш нужда да бъдеш сам. Освен когато искаш секс или сме скъсали, тогава веднага започваш да ми звъниш. Казваш ми, че имаш нужда от мен. Че умираш от махмурлук. Много бързо се изтощаваш.

— Много бързо се изтощавам — съгласи се Карл.

— И когато си с мен, си толкова... тъп... никога не се вълнуваш от нищо. Всички писатели сте такива... принцеси... все едно не можете да търпите другите хора. Човечеството не става за нищо, така ли?

— Точно така — потвърди Карл.

— Но всеки път, когато скъсаме, изведнъж организираш някакви шури четиридневни купони. И изведнъж ставаш остроумен, и започваш да ГОВОРИШ! Изведнъж се изпълваш с живот, говориш, танцуваш, пееш. Качваш се на масата и танцуваш, хвърляш бутилки през прозореца, рецитираш монолози от Шекспир. Изведнъж оживяваш — но само когато ме няма. Да не мислиш, че не чувам за това?

— Не обичам купоните. Не обичам хората по купоните.

— За човек, който не обича купоните, организираш доста купони.

— Виж, Марджи, ти не разбираш. Вече не мога да пиша. Свършен съм. Сбъркал съм някъде. Някъде в нощта аз съм умрял.

— Ти ще умреш от махмурлук, не от нещо друго.

— Джеферс казва, че и най-силните хора попадат в капана.

— Кой е този Джеферс?

— Човекът, който превърна сюрреализма в туристическа атракция.

— Какво ще правиш тази вечер?

— Ще слушам Рахманинов.

— Кой е този?

— Един умрял руснак.

— Погледни се. Само седиш и нищо не правиш.

— Чакам. Някои хора чакат по две години да се върне. Понякога изобщо не се връща.

— Ами ако никога не се върне?

— Ще се обуя и ще изляза на главната улица.

— Защо не си намериш нормална работа?

— Няма нормална работа. Ако един писател не може да живее от творчеството си, все едно е мъртъв.

— Стига бе, Карл! На света има милиарди хора, които не живеят от творчеството си. Какво искаш да кажеш, че са мъртви?

— Да.

— А ти имаш душа? Ти си един от малцината, които имат душа?

— Така изглежда.

— Така изглеждало! Направо си велик, с малката си пишеща машина! С малките си чекове! Баба ми изкарва повече пари от теб!

Карл си отвори още една бира.

— Бира! Бира! Направо си велик с тази бира! Дори пишеш за нея. *Марти надигна бирата си. В този момент в бара влезе една едра блондинка и седна до него.* Прав си. Наистина си свършен. Просто вече няма за какво да пишеш. Не можеш да напишеш дори един свестен любовен разказ.

— Права си, Марджи.

— Ако един човек не може да напише любовен разказ, от него няма полза.

— Ти колко си написала?

— Аз не твърдя, че съм писателка.

— Но се държиш като литературен критик — отбеляза Карл.

Малко след това Марджи си тръгна. Карл изпи останалите бири. Наистина беше свършен. Малцината му врагове в контракултурата щяха да се зарадват. Така щяха да се издигнат с едно стъпало. Те се радваха на смъртта на другите творци — и в контракултурата, и в официалната култура. Спомни си как веднъж Ендикот беше казал: „Е, Хемингуей умря, Дос Пасос умря, Пачън умря, Паунд умря, Беримън скочи от моста... най-сетне има някаква надежда“.

Телефонът звънна. Карл вдигна.

— Господин Гантлинг?

— Да? — каза той.

— Питаме се дали не искате да четете в университета „Феърмонт“?

— Ами добре — каза той. — На коя дата?

— На трийсети следващия месец.

— Мисля, че съм свободен.

— Обикновено плащаме сто долара.

— Аз обикновено получавам по сто и петдесет. А Гинсбърг получава по хиляда.

— Да, но той е Гинсбърг. Можем да предложим само сто долара.

— Добре.

— Чудесно, господин Гантлинг. Ще ви изпратим програмата.

— Ами пътни? Много сте далече.

— Добре, двацет и пет долара за пътни.

— Добре.

— Ще искате ли да говорите със студентите след четенето?

— Не.

— Ще има безплатен обяд.

— Това да.

— Хубаво, господин Гантлинг. Ще ви чакаме.

— Довиждане.

Карл обиколи стаята. Погледна пишещата машина. Зареди лист хартия и проследи с поглед едно момиче с невероятно къса пола, което мина отвън. След това започна да пише:

Марджи трябваше да излиза с един мъж, но докато отивал да я вземе, той срещнал някакъв друг мъж с кожено яке, мъжът с коженото яке разтворил коженото си яке и му показал зърната си, така че първият мъж отиде при Марджи и каза, че няма да излиза с нея, защото друг мъж с кожено яке му е показал зърната си...

Карл надигна бирата си. Страхотно беше да пише отново.

ПОМНИШ ЛИ ПЪРЛ ХАРБЪР?

Излизахме на двора по два пъти на ден, веднъж сутрин и веднъж следобед. Нямаше какво друго да се прави. Хората се сприятеляваха на базата на това, заради което бяха влезли в затвора. Както беше казал моят съкилийник Тейлър, педофилите и ексхибиционистите бяха на дъното, а големите измамници и рекетъори бяха на върха — точно така, както и навън.

Когато излизахме на двора, Тейлър не искаше да си говори с мен. Вместо това се разхождаше с един от големите измамници. Аз седях сам. Някои от момчетата бяха навили една риза на топка и я ритяха. Май наистина им беше забавно. В затвора нямаше много развлечения.

Аз седях и гледах. След малко забелязах една групичка. Играеха на зарове. Станах и отидох при тях. Имах по-малко от долар, на монети. Погледах няколко хвърляния. Човекът със заровете спечели три пъти поред. Усетих, че серията му е свършила, и заложих срещу него. Спечелих дващест и пет цента.

Всеки път, когато някой влизаше в печеливша серия, аз изчаках да свърши и залагах срещу него. Забелязах, че другите залагат всеки път. Заложих общо шест пъти и спечелих в пет от тях. После ни накараха да се прибираме по килиите. Бях с един долар напред.

На следващата сутрин отидох по-рано. Сутринта изкарах два и петдесет, а следобед — долар и седемдесет и пет. Когато играта свърши, едно хлапе дойде при мен:

— Май ти върви, господине.

Дадох му петнайсет цента. Момчето си тръгна, а към мен се приближи друг от затворниците:

— Даде ли му нещо на това копеле?

— Аха. Петнайсет цента.

— Всеки път подбива печалбата. Не му давай нищо.

— Не бях забелязал.

— Така прави. На всяко хвърляне.

— Утре ще го гледам.

— Освен това е шибан ексхибиционист. Показва си патката на малки момиченца.

— Много ги мразя такива — казах аз.

Храната в затвора беше ужасна. Веднъж след вечеря споменах на Тейлър, че печеля на зарове.

— Нали знаеш, че можеш да си купуваш и по-хубава храна? — каза той.

— Как?

— Готвачът минава по килиите, след като угасят лампите. Носи от храната на директора, най-доброто. С десерт и всичко останало. Готвача си го бива. Директорът специално го е преместил заради това.

— Колко ще ни струва вечерята?

— Дай му десет-петнайсет цента, не повече.

— Само толкова?

— Ако му дадеш повече, ще те помисли за глупак.

— Добре. Петнайсет цента.

Тейлър уреди всичко. На следващата вечер, след като загасиха светлините, седнахме и зачакахме, като междувременно трепехме буболечките из чаршафите, една по една.

— Този готвач е усмъртил двама души. Адски едър кучи син, и злобен. Убил един човек, излежал десет години, излязъл от затвора и след два-три дни убил още един. Трябва да е в друг затвор, но директорът го държи тук, защото може да готви.

Чухме стъпки. Беше готвачът. Аз станах да взема храната. Занесох я на масата, после се върнах до вратата на килията. Готвачът беше едър кучи син и беше убил двама души. Дадох му петнайсет цента.

— Благодаря, братле. Искаш ли утре пак да мина?

— Минавай всяка вечер.

Двамата с Тейлър седнахме да вечеряме. Всичко беше в чинии. Кафето беше силно и горещо, а месото — ростбиф — беше крехко. Имаше картофено пюре, грах, бисквити, масло и ябълков пай. Не бях виждал такава храна от пет години.

— Онзи ден готвачът изнасиллил един моряк. Толкова здраво го изнасиллил, че морякът не може да ходи. Сега е в болницата.

Натъпках си устата с картофено пюре и масло.

— Но ти не се притеснявай — успокой ме Тейлър. — Толкова си грозен, че теб никой няма да те изнасили.

— Аз по-скоро се притеснявам да не остана на сухо.

— Ами ще ти покажа педалите. Някои не са свободни, но има и свободни.

— Храната е хубава.

— И още как. Чакай да ти обясня. В затвора има два вида педали. Едните си идват готови, другите стават педали вътре. Педалите никога не достигат, така че момчетата си правят още, за да има за всички.

— Звучи разумно.

— Педалите, които се произвеждат в затвора, обикновено са малко очукани, защото ги бият. Отначало се дърпат.

— Честно?

— Аха. Но после решават, че е по-добре да си жив и педал, отколкото девствен и мъртъв.

Изядохме си вечерята, легнахме и поведохме война с буболечките, като се опитвахме да заспим.

Всеки ден играех на зарове. Правех по-големи залози, но продължавах да печеля. Животът в затвора ставаше все по-хубав. Един ден ми наредиха да не излизам на двора. Двама агенти от ФБР ми бяха дошли на свиждане. Зададох ми няколко въпроса, после единият каза:

— Разследвахме твоя случай. Няма да има дело. Ще те прехвърлят към наборната комисия. Ако армията те иска, влизаш там. Ако те отхвърлят, пак ставаш цивилен.

— На мен почти ми харесва тук — отвърнах аз.

— Да, изглежда, ти се отразява добре.

— Няма напрежение — обясних аз. — Няма наеми, сметки, караници с приятелки, данъци, бюрокрация, разходи, махмурлуци...

— Ако продължаваш така, ще те уредим да останеш до живот.

— Мамка му — казах аз. — Шегувам се. Представете си, че съм Боб Хоуп.

— Боб Хоуп е добър американски гражданин.

— Ако имах толкова пари, и аз щях да бъда добър американски гражданин.

— Пошегувай се пак. Ще видим кой ще се смее.

Замълчах. Единият от двамата носеше куфарче. Той се изправи пръв. Другият го последва.

Един ден ни раздадоха суха храна и ни натовариха в камион. Бяхме двайсет или двайсет и петима. Закуската беше час и половина по-рано, но всички отвориха сухата храна. Беше супер: сандвич със салам, сандвич с фъстъчено масло и по един гнил банан. Аз отстъпих храната си на другите. Всички мълчаха. Никой не пускаше майтапи. Всички гледаха право пред себе си. Повечето бяха черни или кафяви. И всички бяха едри. Минах физическия преглед и отидох при психиатъра.

— Хенри Чинаски?

— Да.

— Седни.

Седнах.

— Вярваш ли в тази война?

— Не.

— Искаш ли да отидеш на война?

— Да.

Психиатърът ме погледна. Аз си гледах обувките. Той се зачете в някакви документи. Минаха няколко минути. Четири, пет, шест, седем минути. После психиатърът каза:

— Слушай, следващата сряда ще правя купон вкъщи. Поканил съм лекари, адвокати, художници, писатели, актьори, всякакви. Виждам, че си интелигентен човек. Искам да те покана. Ще дойдеш ли?

— Не.

Той започна да пише нещо. Писа много дълго време. Почудих се откъде знае толкова много за мен. Дори аз не знаех толкова много за себе си.

Оставих го да си пише. Беше ми все тая. Сега, след като не можех да участвам във войната, изведнъж почти ми се прииска. В същото време се радвах, че нямам нищо общо с нея. Докторът най-сетне свърши. Успях да ги излъжа. Аз не бях против войната, защото щеше да се наложи да убия някого или някой щеше да ме убие, това

почти нямаше значение. Бях против войната, защото ми отнемаше правото да седя в някоя стаичка, да умирам от глад, да пия евтино вино и да полудявам така, както и когато искам аз.

Не исках да ме буди някакъв тип с тръба. Не исках да спя в казарма заедно с американските момчета, които до един бяха здрави, луди за секс фенове на футбола, охранени шегаджии, чекиджии, симпатяги, бъзльовци, розовобузи пръдльовци, предани на майките си, скромни и баскетболисти. Не исках да се сприятеляваме и да се напивам с тях в градски отпуск, да лежа и да слушам десетките им тъпи мръсни вицове. Не исках да ме сърби от техните одеяла, техните униформи и техния характер. Не исках да сера на същото място и да пикая на същото място като другите или да еба същата курва. Не исках да им гледам ноктите на краката или да чета писмата от роднините им. Не исках да гледам как задниците им подскачат пред мен, докато маршируваме, не исках да си създавам приятели и врагове, просто не исках нито тях, нито войната, нито нищо. Почти нямаше значение дали ще убивам, или ще ме убият.

След като чаках два часа на една твърда пейка в един коридор, кафяв като отходна яма, където отнякъде духаше студено, накрая ме пуснаха и аз си тръгнах. Спрях да си купя цигари, после влязох в първия бар, седнах, поръчах си скоч със сода, обелих целофана на цигарите, извадих една, запалих, хванах чашата, изпих половината на един дъх, дръпнах от цигарата и погледнах красивото си лице в огледалото зад бара. Беше ми странно, че съм навън. Беше ми странно, че мога да отида където си искам.

Станах и отидох до тоалетната, защото можех да ходя където си искам. Изпиках се. Беше поредната отвратителна тоалетна в бар. Едва не повърнах от вонята. Излязох, пуснах монета в джубокса, седнах и изслушах последните хитове. Не бяха нищо особено. Имаха ритъм, но нямаха душа. Моцарт, Бах и Бетовен все още ги биеха. Затворът щеше да ми липсва — с играта на зарове и вкусната храна. Поръчах си още едно. Огледах се. В бара имаше петима мъже и нито една жена. Добре дошъл на улицата в Америка.

ПИТСБЪРГ ФИЛ И КОМПАНИЯ

Имаше един тип, който се казваше Съмърфилд, живееше от социални помощи и само се наливаше с вино. Беше доста тъп и аз се опитвах да не се засичам с него, но той постоянно висеше на прозореца, полупиян. Всеки път, когато ме видеше да излизам от къщи, подвикваше едно и също:

— Ей, Ханк, ще ме заведеш ли на хиподрума?

А аз всеки път отговарях:

— Някой друг път, Джо.

И така, той не спря да ме пита едно и също и един ден аз просто му казах:

— Добре, дявол да те вземе, идвай.

И отидохме.

Беше януари и ако знаеш хиподрума в Санта Анита, значи знаеш и колко студено може да стане там, когато губиш. Вятърът духа откъм заснежените планини, а джобовете ти са празни, така че мислиш само за смъртта, трудностите, наема и прочие. Никак не е приятно да губиш на този хиподрум. Ако си в Холивуд Парк, поне можеш да се печеш на слънце.

Съмърфилд не спря да говори по целия път. Никога не беше ходил на конни надбягвания. Трябваше да му обяснявам разликата между залозите само за първо място, от първо до трето място и за класиране. Той дори не знаеше, че всеки кон си има номер, нито беше виждал брошура за залагания. Когато стигнахме, му дадох моята брошура. Освен това му обясних как да проверява коефициентите в нея, платих му входа и му купих програма на надбягванията за деня. Той имаше само два долара. Колкото за едно залагане.

Преди да започнат гонките, огледахме жените. Джо ми каза, че не е бил с жена от пет години. Беше мърляв и запуснат — истински загубеняк. Подавахме си брошурата, оглеждахме жените и Джо изведнъж ме попита:

— Как така този кон номер шест има коефициент четиринайсет към едно? На мен ми изглежда най-добрият.

Опитах се да му обясня как коефициентът отразява шансовете на различните коне, но той не ме слушаше.

— На мен ми изглежда най-добрият, по дяволите — повтори. — Просто не разбирам. Ще заложа на него и това е.

— Двата долара са си твои, Джо — казах му аз. — Но няма да ти давам пари назаем, ако ги загубиш.

Кон номер 6 се наричаше Червения Чарли и изглеждаше адски зле. Когато го изведоха на почетната обиколка преди надбягванията, и четирите му крака бяха превързани. Коефициентът му веднага скочи на 18 към 1. Аз зложих десет долара за първо място на логичния победител — Дръзкия Кенеф, един кон с добри резултати от предишните състезания, известен жокей и втория най-добър треньор в конните надбягвания. Реших, че коефициент 7 към 2 за такъв кон е доста добра оферта.

Състезанието беше на една миля. Когато излязоха на пистата, коефициентът на Червения Чарли вече беше 20 към 1. Той излезе пръв (нямаше как да го сбъркаш с тези превръзки на четирите крака) и жокеят му го изстреля на четири дължини пред другите коне още на първия завой — сигурно си мислеше, че участва в надбягване на четвърт миля. Този жокей беше спечелил само две надбягвания от последните четирийсет, в които беше участвал, и веднага се виждаше защо. На втория завой вече водеше с шест дължини. По врата на Червения Чарли се стичаше пяна, която адски приличаше на пяна за бръснене.

На третия завой преднината от шест дължини се беше стопила до три и останалите коне започваха да го настигат в пакет. На последния завой Червения Чарли вече водеше само с една дължина и половина, а моят кон, Дръзкия Кенеф, го атакуваше от външната страна. Изглеждаше, че ще спечеля. На финалната права моят кон изоставаше само с половин дължина. Един скок и щях да спечеля. Но не — двата коня стигнаха до финала, като запазиха разстоянието помежду си. Червения Чарли завърши пръв. Печалбата от него беше 42.80 долара за всеки заложен долар.

— Знаех си, че изглежда най-добър — каза Джо и отиде да си прибере парите.

Когато се върна, пак ми поиска брошурата. Разгледа конете за следващото надбягване и попита:

— Как така Големия Х. е с коефициент шест към едно? На мен ми изглежда най-добрият.

— На теб може и да ти изглежда най-добрият — отвърнах аз. — Но според оценката на опитните специалисти по конни надбягвания, той е шест към едно.

— Не се ядосвай, Ханк. Знам, че не разбирам нищо от конни надбягвания. Просто ти казвам, че на мен той ми прилича на фаворит. Така че ще заложа на него. Даже ще заложа десет долара за първо място.

— Парите са си твои, Джо. Но имай предвид, че в първото надбягване просто извади късмет — играта не е толкова лесна.

Ами, Големия Х. спечели. Печалбата беше четиринайсет и четирийсет долара за всеки заложен долар. Джо си навири носа. Бяхме седнали с брошурата на бара и той плати по едно питие за двамата и даде на бармана един долар бакшиш. Докато си тръгвахме, той намигна на бармана и обяви:

— Този път Барни Къртицата наистина няма конкуренция.

Барни Къртицата беше официалният фаворит, с коефициент 6 към 5, така че това не беше кой знае какво откритие. Барни Къртицата спечели надбягването, с печалба от четири и двайсет долара за всеки заложен долар, а Джо беше зложил двайсет долара.

— Този път бяха обявили фаворита както трябва — обясни ми той.

Имаше общо девет гонки, от които Джо спечели осем. Докато се прибирахме, той не спря да се чуди как така е загубил в седмата:

— Синия Камион със сигурност беше най-добър. Защо завърши трети?

— Джо, ти спечели осем от девет гонки. Това е класически късмет на начинаещия. Нямах представа колко е трудна тази игра.

— На мен ми изглежда лесна. Просто си избираш коня, който ще спечели, и прибираш парите.

По целия път обратно не му говорих. Вечерта Джо почука на вратата — носеше бутилка *Grandad* и брошурата за хиподрума. Помогнах му с бутилката, докато той прочете брошурата и ми каза точно кои девет коня ще спечелят на следващия ден и защо. Беше

станал истински специалист. Хората винаги се побъркват, когато спечелят. Веднъж бях спечелил от седемнайсет гонки поред и вече планирах да купя голям брой къщи с изглед към морето и да започна бизнес с бели робини, за да не плащам данъци. Човек наистина се побърква, когато започне да печели.

На следващия ден нямах търпение да закарам Джо на хиподрума. Искях да видя изражението му, когато прогнозите му не се сбъднат. Конете все пак са просто животни, от плът и кръв. Не са безгрешни. Както казват старите играчи на хиподрума, можеш да загубиш по дванайсет различни начина, но можеш да спечелиш само по един.

Ами, не стана така. Джо спечели седем от девет гонки — независимо дали залагаше на фаворити, на боклуци или на коне средна ръка. И по целия път обратно се оплакваше от двете надбягвания, на които беше загубил. Просто не можел да повярва и прочие. Аз изобщо не му говорех. Кучият му син все едно имаше златни ръце. Но коефициентите рано или късно щяха да го прецакат. После той започна да ми обяснява защо залагам грешно и как трябва да залагам правилно. Само за два дни на хиподрума беше станал експерт. Аз залагах от двайсет години, а той ми обясняваше, че нищо не разбирам.

И така, ходихме цяла седмица и Джо не спря да печели. Стана просто непоносим. Купи си нов костюм и шапка, нова риза и обувки и започна да пуши пури по петдесет цента парчето. Отиде в социалните служби и им каза, че вече има собствен бизнес и не иска да получава помощи. Беше полудял. Пусна си мустаци и си купи часовник и златен пръстен. Следващия вторник го видях, когато пристигна на хиподрума — беше със собствена кола, черен кадилак модел '69. Махна ми от колата и изтръска пурата си през прозореца. Този ден изобщо не му продумах. На хиподрума беше седнал в клуба, а не на бара. Вечерта, когато почука на вратата ми, носеше обичайната бутилка *Grandad*, но този път с него имаше и една висока блондинка. Беше млада, добре облечена и нагласена, с хубаво тяло и красиво лице. Влязоха заедно.

— Кой е този дъртак? — попита го тя.

— Мой стар приятел, казва се Ханк — обясни той. — Познаваме се от времето, когато все още бях беден. Точно той ме заведе на хиподрума.

— Няма ли си бабичка?

— Стариат Ханк не е бил с жена от шейсет и пета, горкият. Слушай, защо не го уредим с Голямата Гърти?

— По дяволите, Джо, Голямата Гърти няма да иска да спи с него! Виж, облечен е като плашило!

— Имай милост, бейби, той ми е приятел. Знам, че не изглежда добре, но все пак започнахме заедно. Просто съм сантиментален, това е.

— Е, Голямата Гърти не е сантиментална — възрази блондинката. — Тя обича мъже от класа.

— Виж, Джо — рекох аз. — Забрави за жените. Дай да седнем с брошурата, да изпием по няколко и ти ще ми кажеш кои коне ще спечелят утре.

Джо се съгласи. Обърнахме по няколко питиета, докато той избере победителите. Написа ми девет коня на един лист. През това време неговата дама, Голямата Телма, ме гледаше така, все едно бях кучешко лайно на нейната морава.

На следващия ден от деветте коня спечелиха осем. Печалбата от единия беше шейсет и два и петдесет долара за всеки заложен долар. Нищо не разбиха. Тази вечер Джо дойде с нова жена. Тази изглеждаше още по-изискана. Той седна с бутилката и брошурата и ми състави списък от още девет коня.

После ми каза:

— Слушай, Ханк, ще се местя. Намерих си много приятен луксозен апартамент до хиподрума. Омръзна ми да пътувам всеки ден. Хайде да тръгваме, бейби. Ще се виждаме, братле.

Всичко беше ясно. Моят приятел вече не искаше да ме вижда. На следващия ден заложих здраво на деветте коня, които ми беше посочил. Седем от тях наистина спечелиха. Прибрах се и се зачетох в брошурата, като се опитвах да разбера защо беше избрал точно тях, но нямаше никакво логично обяснение. В някои от случаите изборът на Джо беше направо абсурден.

До края на сезона видях Джо само веднъж. Влизаше в клуба на хиподрума и този път беше с две жени. Беше напълнял и се смееше. Носеше костюм за двеста долара и пръстен с диамант. Този ден загубих и деветте надбягвания.

Минаха две години. В един особено горещ четвъртък бях на хиподрума в Холивуд Парк и в шестата гонка спечелих с кон,

печалбата от който беше по двайсет и шест и осемдесет долара за всеки заложен долар. Тъкмо си тръгнах от гишето на касата, когато чух някой да вика след мен:

— Ханк! Ханк! Ханк!

Беше Джо.

— Боже Господи, човече — каза той. — Страхотно се радвам да те видя.

— Здравсти, Джо.

Джо беше със същия костюм за двеста долара, въпреки жегата. Всички останали бяхме по ризи. Имаше нужда от бръснене, обувките му бяха очукани, а костюмът беше намачкан и мръсен. Пръстенът с диамант и часовникът бяха изчезнали.

— Дай една цигара, Ханк.

Дадох му цигара, той я запали и аз забелязах, че ръцете му треперят.

— Трябва да изпия нещо, Ханк — каза ми той.

Заведох го на бара и поръчах по едно уиски. Джо четеше брошурата.

— Слушай, човече. Нали съм ти посочвал много победители?

— Естествено, Джо. Седяхме и четяхме брошурата.

— Виж този кон — каза Джо. — Черната Маймуна. Той ще спечели, Ханк. Другите нямат никакъв шанс. А коефициентът му е осем към едно.

— Добре ли ти изглежда, Джо?

— Той ще спечели, човече. Ще спечели като стой, та гледай.

И двамата заложихме на Черната Маймуна и излязохме да гледаме надбягването. Конят завърши на седмо място, далеч след останалите.

— Нищо не разбирам — каза Джо. — Слушай, дай ми два долара назаем, Ханк. В следващото надбягване участва Сирената, а тя не може да загуби. Просто няма начин.

Сирената наистина завърши в челната петица, но от това няма никаква полза, когато си заложил за първо място. За деветата гонка Джо ми взе още два долара назаем и конят му пак изгуби. После Джо ми каза, че няма кола, и ме попита дали не мога да го закарам вкъщи.

— Няма да повярваш, Ханк — рече ми той. — Пак съм на социални помощи.

— Вярвам ти, Джо.

— Но аз ще се върна в играта. Нали знаеш, че Питсбърг Фил е фалирал десетина пъти. Но всеки път се е връщал в играта. Защото неговите приятели са имали вяра в него. И са му давали пари назаем.

Оставих Джо пред един стар пансион на около четири пресечки от моя апартамент. Аз още си живеех на старото място. Джо слезе от колата и каза:

— Утре ще има страхотни надбягвания. Ще ходиш ли?

— Не съм сигурен, Джо.

— Обади ми се, ако решиш.

— Естествено, Джо.

Вечерта на вратата ми се почука. Познах, че е Джо. Не отворих. Бях пуснал телевизора, но не отворих. Останах си в леглото, без да мърдам. Джо не спираше да чука.

— Ханк! Ханк! Там ли си? ЕЙ, ХАНК!

След това направо започна да удря по вратата, кучият му син. Сякаш беше изпаднал в истерия. Блъскаше, без да спре да си почине. Най-сетне престана. Чух как се отдалечи по коридора. После външната врата на блока се затръшна. Едва тогава станах, спрях телевизора, отидох до хладилника, направих си сандвич с шунка и сирене и си отворих една бира. Занесох ги на масата, отворих брошурата за надбягванията на следващия ден и започнах да разучавам конете от първата серия — с награден фонд пет хиляди долара, за тригодишни жребци и кобили. Веднага ми хареса кон номер 8. Коефициентът в брошурата беше 5 към 1. На мен ми изглеждаше добре.

Д-Р НАЦИСТ

Значи, аз съм човек с много проблеми и си признавам, че за повечето съм си виновен аз. Имам предвид проблемите с жените, с хазарта и враждебните чувства към определени групи хора — при това, колкото по-голяма е групата, толкова по-враждебни са моите чувства. Често ме наричат негативно настроен, мрачен, дори проклет.

Няма да забравя една жена, която ми изкрещя:

— Толкова си негативно настроен, дявол да те вземе! Животът може да бъде прекрасен!

Да, предполагам — особено ако не се крещи толкова много. Но всъщност искам да ти разкажа за моя доктор. Аз не ходя на психоаналитици. От тях няма никаква полза, защото са прекалено самодоволни. Но добрите доктори често са отвратени от живота и/или луди, така че са много по-забавна компания.

Отидох при д-р Кипенхойер, защото ми беше най-близо. По ръцете ми бяха избили бели мехурчета — според мен това беше симптом или на вътрешно напрежение, или на рак. Постоянно носех работни ръкавици, защото хората ме зяпаха в ръцете. И постоянно изгарях пръстите на ръкавиците, защото пуших по два пакета цигари на ден.

Така че отидох при доктора. Аз бях първият му пациент за деня. И тъй като бях в постоянно вътрешно напрежение, подраних с трийсет минути и се отдадох на мисли за рака. Обиколих чакалнята и надникнах в кабинета му. Видях медицинската сестра, която беше клекнала на пода в тясната си бяла униформа, а роклята ѝ се беше вдигнала почти до хълбоците и грозно разкриваше огромни бедра, плътно стегнати в найлонови чорапи. Веднага забравих за рака. Тя не ме беше чула и аз се вторах в краката и бедрата ѝ, сякаш събличах с поглед тези възхитителни бутове. Сестрата попиваше вода от пода, тоалетната беше преляла и тя ругаеше на глас, в нея имаше страст, беше розова, и кафява, и жива, и разкрита пред мен и аз не можех да откъсна очи от нея.

Тя вдигна очи и ме видя:

— Да?

— Продължавайте — отвърнах аз. — Не искам да ви прекъсвам.

— Тоалетната постоянно прелива — обясни ми тя.

Сестрата продължи да бърше пода, а аз не спирах да надзъртам над ръба на списание *Life*, което бях отворил. Най-сетне сестрата свърши и се изправи. Аз отидох и седнах на дивана. Тя отвори тетрадката си.

— Вие ли сте господин Чинаски?

— Да.

— Защо не си свалите ръкавиците? Тук е топло.

— Предпочитам да не ги свалям, ако нямате нищо против.

— Доктор Кипенхойер ще дойде всеки момент.

— Няма проблеми. Не бързам.

— От какво се оплаквате?

— От рак.

— От рак?

— Да.

Сестрата изчезна, а аз прочетох *Life*, после прочетох още един брой на *Life*, след това прочетох и *Sports Illustrated*, а накрая просто се зазяпах в картините с морски и планински пейзажи по стените. Отнякъде се чуваше тиха музика. След това всички лампи изведнъж угаснаха и светнаха отново, аз започнах да се чудя дали няма някакъв начин да изнася сестрата и да избягам, а после най-сетне пристигна докторът. Аз не му обърнах внимание, той също не ми обърна внимание, нула на нула.

После докторът ме повика в кабинета си. Беше седнал на едно столче. Лицето му беше жълто, косата му беше жълта и очите му бяха помътнели. Този човек умираше. Беше някъде на четирийсет и две. Погледнах го и веднага му дадох шест месеца живот.

— Защо си с ръкавици? — попита ме той.

— Защото съм чувствителен, докторе.

— Така ли?

— Да.

— Тогава трябва да ти кажа, че през войната бях нацист.

— Няма проблеми.

— Нямах нищо против това, че съм бил нацист?

— Не, нямам нищо против.

— Бях военнопленник. Прекараха ни през цяла Франция в един камион с открита каросерия и хората стояха отстрани край пътя и ни замеряха с камъни и всякакви боклуци — рибешки кости, умрели цветя, екскременти, каквото си представиш.

След това докторът ми разказа и за жена си. Тя се опитвала да му одере кожата. Била истинска кучка. Искала да му вземе всичките пари. Къщата. Градината. Беседката в градината. Най-вероятно и градинаря — ако вече не го била направила с него. И колата. И издръжка. И голяма сума пари в брой. Ужасна жена. А той работел толкова много. Петдесет пациенти на ден, по десет долара на парче. Направо невъзможно. А тази жена. Тези жени. Да, всички жени. Той ми обясни произхода на думата. Забравил съм дали беше думата „жена“ или „женска“, но той ми демонстрира как от латинския корен на думата става очевидно, че всички жени по определение са луди.

Докато говореше за лудостта на жените, аз започнах да го харесвам. Започнах да кимам в знак на съгласие.

После докторът изведнъж ми нареди да се кача на кантара, претегли ме и ми преслуша сърцето и гърдите. Грубо ми свали ръкавиците, изми ръцете ми в някакви лайна и отвори мехурите с бръснач, като не спираше да говори за злобата и отмъстителността, които всички жени носели дълбоко в сърцето си. Причината била в жлезите. Жените се подчинявали на жлезите си, а мъжете — на сърцето. Затова само мъжете страдали.

Накрая докторът ми каза да си мия ръцете редовно и веднага да изхвърля проклетите ръкавици. Каза ми още няколко неща за жените изобщо и за жена си в частност и аз си тръгнах.

Следващият ми проблем беше световъртежът. Получавах световъртеж, но само когато чаках на опашка. Започнах да изпитвам ужас от висенето по опашки. Беше непоносимо.

Осъзнах, че в Америка (и вероятно навсякъде другаде), всичко се свежда до чакането на опашка. Навсякъде имаше опашки. Шофьорска книжка: три или четири опашки. На хиподрума: опашки. В киното: опашки. В супермаркета: опашки. Мразех опашките. Мислех си, че трябва да има някакъв начин да се избегнат. После изведнъж се сетих.

Трябваше да има повече *служители*. Да, точно така. По двама служители за всеки човек. По *трима* служители. Нека служителите да чакат на опашка, а не хората.

Опашките ме убиваха. Не можех да ги приема, въпреки че всички останали, изглежда, нямаха проблем с тях. Всички останали бяха нормални. За тях животът беше прекрасен. Можеха да стоят на опашка, без да изпитват страдание. Можеха да стоят на опашка до безкрайност. Дори им *харесваше* да стоят на опашка. Говореха си, смееха се, усмихваха се и флиртуваха помежду си, докато чакаха. Нямаха друга работа. Не можеха да измислят нищо по-добро. А аз трябваше да им гледам ушите, устите, вратовете, краката, задниците и ноздрите и всичко. Усещах смъртоносни лъчи, които се разпространяваха от тях като отровни изпарения, и докато слушах разговорите им, ми идваше да изкреция:

— Боже Господи, помогнете ми! Наистина ли трябва да страдам така, за да си купя половин килограм кайма и един ръжен хляб?!

После ме обхващаше световъртеж и трябваше да застана с широко разтворени крака, за да не падна; супермаркетът се завърташе около мен, а заедно с него се завъртаха и лицата на продавачите в супермаркета, с техните златисти и кафяви мустаци, с техните умни щастливи очи, всички те някой ден щяха да станат управители на супермаркети, със своите чисти бели доволни лица, всички те щяха да си купят къщи в земния рай и всяка нощ щяха да се качват върху белите си руси благодарни жени.

Пак си записах час при доктора. И пак ми определиха първия час за деня. Аз пак пристигнах половин час по-рано, но тоалетната беше поправена. Този път сестрата бършеше прах. Навеждаше се, изправяше се, навеждаше се наляво, надясно, после се обръщаше с гръб към мен и пак се навеждаше. Бялата униформа се усукваше и повдигаше: ето коляно, ето бедро, един хълбок, ето ти цяло тяло. Седнах и отворих списание *Life*.

Сестрата спря да бърше прах, усмихна ми се и каза:

— Вече не носите ръкавици, господин Чинаски.

— Да.

После пристигна докторът, който изглеждаше още малко по-близо до сетния си час, кимна ми, аз станах и го последвах в кабинета.

Докторът седна на столчето си и ме попита:

— Как е положението, Чинаски?

— Ами, докторе...

— Проблеми с жените?

— Да, разбира се, но...

Докторът не ме остави да довърша. Беше оплешивял още повече. Ръцете му трепереха. Не му достигаше въздух. Беше отслабнал. Беше отчаян.

Жената направо му съдрала три кожи. Отишли в съда. Тя му ударила шамар в съда. Това било супер. Съдията видял каква кучка е. Както и да е, можело да бъде и по-зле. Все пак му оставила нещо. Естествено, трябвало да плати и на адвоката. Копелета. Забелязал ли си как почти всички адвокати са дебели? Особено в лицето.

— Прецака ме, кучката. Но все пак ми остана нещичко. Знаеш ли колко струва тази ножица? Погледни я. Две ламарини и един болт. Струва осемнайсет и петдесет. Господи, а хората мразят нацистите. Какво са нацистите в сравнение с това?

— Не знам, докторе. Нали ти казах, че нищо не разбирам.

— Пробвал ли си да ходиш на психоаналитик?

— Няма смисъл. Те са тъпи, нямат въображение. Не ми трябва психоаналитик. Чух, че в крайна сметка се възползват сексуално от всичките си пациентки. Нямам нищо против да стана психоаналитик, ако ще мога да чукам всички жени, но иначе от тяхната професия няма никакъв смисъл.

Докторът се сви на стола си. Прежълтя и посивя още малко. Цялото му тяло се разтърси. Съвсем мъничко му оставаше. Но беше симпатичен човек.

— Е, поне се отървах от жена си — каза той. — Поне това свърши.

— Супер — отвърнах аз. — Разкажи ми как си бил нацист.

— Ами ние нямахме голям избор. Просто ни приеха наведнъж. Бях твърде млад. Какво можех да направя? Човек все пак живее в една страна. Пращат те на война и ако не те убият, свършваш в някакъв камион с открита каросерия, а хората те замерят с лайна...

Попитах го дали е чукал готината си медицинска сестра. Той леко се усмихна. Усмивката го потвърждаваше. После ми разправи, че след развода си започнал да се среща с една от своите пациентки, и макар да знаел, че не е етично да се сближава с пациентите си по този начин...

— Според мен няма проблем, докторе.

— Тя е много интелигентна жена. Аз се ожених за нея.

— Супер.

— Сега съм щастлив... но...

Той разпери ръце и ги вдигна към небето. После аз му разказах за страха си от опашките. Той ми предписа либриум.

Сетне получих обрив на гъза. Болката беше ужасна. Биха ми местна упойка и ме завързаха с кожени каиши. (Тези хора могат да си правят с теб каквото си искат.) Аз обърнах глава към доктора и го попитах:

— Може ли да си променя решението?

Гледаха ме три лица. Той и две медицински сестри. Докторът щеше да реже. Едната сестра щеше да му подава марли. Другата щеше да забива игли.

— Не, не може — каза докторът, потри ръце, ухили се и започна...

Последния път, когато го видях, имах някакъв проблем с ушната кал. Виждах как се движат устните на доктора и се опитах да разбера какво ми казва, но не го чувах. По изражението му се досетих, че пак има проблеми, така че кимах.

Беше топло. Леко ми се зави свят и си помислих, че този доктор наистина е много симпатичен, но така не е честно, защото аз му плащах, а той ми разказваше за проблемите си, вместо аз да му разказвам за моите.

Най-сетне докторът осъзна, че не го чувам. Извади нещо като пожарогасител и ми го натъпка в едното ухо, после в другото. След това ми показва огромните парчета ушна кал, които беше извадил —

обясни, че съм оглушал от тях. И ги хвърли в една кофа. Честно казано, приличаха на две зърна пържен боб от консерва.

Станах от масата, платих му и си тръгнах. Все още не чувах абсолютно нищо. Не се чувствах нито особено зле, нито особено добре, и се запитах какво ли ще бъде оплакването, което ще ме доведе при него следващия път, как ще ме излекува той, какво ще стане със седемнайсетгодишната му дъщеря, която беше влюбена в друга жена, кой ще се ожени за нея... и изведнъж ми хрумна, че всички страдат през цялото време — дори онези, които се преструват, че всичко им е наред. Стори ми се, че това е доста важно откритие. Погледнах момчето, което продаваше вестници, и си помислих: „Аха“, после погледнах следващия човек, с когото се разминах на улицата, и си помислих: „Аха“, а после на светофара на ъгъла на болницата една нова-новеничка черна кола направи завой и блъсна едно красиво младо момиче с къса синя рокля, руса коса и сини панделки в косата, и момичето седна на улицата под жаркото слънце, а от носа ѝ потече алена кръв.

ИСУС ХРИСТОС НА РОЛКОВИ КЪНКИ!

Офисът беше малък, на третия етаж в стара сграда край бедняшките квартали. Джо Мейсън — президентът на компанията „Ролков свят ООД“ — седеше зад очуканото бюро, което беше намерил в офиса, когато се нанесе. Цялото бюро беше изписано с графити: *Роден да умре, Някои хора си купуват това, заради което бесят други хора, Супа от лайна, Мразя любовта повече, отколкото обичам омразата* и прочие.

Клифърд Ъндъруд — вицепрезидентът на компанията — седеше на единствения друг стол в офиса. Имаха само един телефон. В офиса вонеше на урина, макар че тоалетната беше на петнайсет метра надолу по коридора. Имаше и само един прозорец, който гледаше към задната улица. Прозорецът беше с дебело жълто стъкло и не пропускаше много светлина. И двамата мъже пушеха цигари и чакаха.

— Ти за колко часа му каза? — попита Ъндъруд.

— Девет и трийсет — отвърна Мейсън.

— Няма значение.

Двамата продължиха да чакат. Оставаха осем минути. И двамата запалиха по още една цигара. На вратата се почука.

— Влез — каза Мейсън.

Влезе Чоняцки Чудовището — брадат, висок два метра и тежък сто и осемдесет килограма. Чоняцки смърдеше. Навън заваля. Под прозореца мина товарен влак. Влакът отиваше на север и беше с двайсет и четири вагона, натоварени със стока. Чоняцки все така вонеше. Беше звездата на отбора *Yellowjackets*, един от най-добрите състезатели по хокей на ролкови кънки от двете страни на Мисисипи — поне на дванайсет метра от всяка страна.

— Седни — каза му Мейсън.

— Няма стол — отбеляза Чоняцки.

— Дай му стол, Клиф.

Вицепрезидентът бавно се изправи с изражението на човек, който се кани да пръдне, но не пръдна, а вместо това отиде и се подпря

на прозореца, по чието жълто стъкло биеше дъждът. Чоняцки се отпусна на стола, пресегна се и си запали един пал мал. Без филтър. Мейсън се наведе към него през бюрото си:

— Ти нищо не разбираш, копеле мръсно.

— Чакай малко, човече!

— Искаш да бъдеш герой, нали? Възбуждаш ли се, когато малките момиченца без косми по путките крещят името ти? Обичаш ли ванилов сладолед?!

— Слушай, Мейсън...

— Млъкни! Триста долара на седмица! Плащам ти триста долара на седмица! Когато те намерих в онзи бар, нямаше пари дори за следващото пиене! Беше изпаднал в делириум тременс и ядеше само зелева супа от социалните служби! Дори не можеше да си закопчаеш кънките! Аз те създадох, гъз такъв, създадох те от нищото, и мога да те натикам обратно в нищото! За теб аз съм като Господ! А Господ не прощава шибаните ти грехове!

Мейсън затвори очи и се облегна на стола си. Дръпна от цигарата и по долната му устна се посипа гореща пепел, но той беше толкова бесен, че дори не я забеляза. Огънчето го опари, но той остана със затворени очи, заслушан в дъжда. Обикновено обичаше да слуша дъжда. Особено когато беше някъде на сухо, наемът беше платен и нямаше никаква жена, която да го побърква. Но точно днес шумът на дъжда не вършеше работа. Усещаше не само вонята на Чоняцки, но и присъствието му. Чоняцки беше по-отвратителен от диария. По-отвратителен от пича въшка. Мейсън отвори очи, изправи се и го изгледа. Господи, на какво трябваше да се подложи човек, само за да преживява!

— Сладурче — каза той меко. — Снощи си счупил две ребра на Сони Уелбърн. Разбираш ли?

— Слушай... — започна Чоняцки.

— Не едно ребро. Не, не само едно. А две. Две ребра. Разбираш ли?

— Да, но...

— Слушай ме, гъз такъв! Две ребра! Разбираш ли? Слушаш ли какво ти говоря?

— Слушам.

Мейсън загаси цигарата си, стана от стола и заобиколи бюрото. Човек можеше да каже за Чоняцки, че някога е изглеждал добре. Че е бил симпатично хлапе. Но никога нямаше да го каже за Мейсън. Мейсън беше стар. Беше на четирийсет и девет. Плешив. С увиснали рамене. Разведен. Имаше четирима синове. Двама от тях бяха в затвора. Навън продължаваше да вали. Щеше да вали в продължение на два дни и три нощи. Дори реката в Лос Анджелис щеше да се възбуди и да реши, че наистина е река.

— Стани! — каза Мейсън.

Чоняцки стана. Когато се изправи, Мейсън заби левия си юмрук в корема на Чоняцки, а когато той се сви, веднага го изправи с един десен ъперкът. Едва тогава му стана малко по-добре. Все едно беше изпил чаша горещо какао в някоя особено студена януарска сутрин. Мейсън се върна зад бюрото си и пак си седна. Този път не си запали цигара. Запали си пурата, която струваше петнайсет цента. Запали си следобедната пура преди обяд. Сега разбираш ли колко по-добре му беше станало? Напрежение. Не бива да го оставяш да се натрупва, копеленцето. Бившият му зет се беше споминал от язва. Само защото не знаеше как да се разтоварва от напрежението.

Чоняцки също си седна. Мейсън го погледна:

— Това е бизнес, сладур, а не спорт. За нас няма смисъл да *нараняваме* хората, схващаш ли какво ти говоря?

Чоняцки седеше и слушаше дъжда. Чудеше се дали колата му ще запали. Винаги палеше трудно, когато вали. Иначе беше хубава кола.

— Попитах те нещо, сладур. Схващаш ли какво ти говоря?

— А, да, да...

— Две счупени ребра. Ребрата на Сони Уелбърн. Той е най-добрият ни играч.

— Чакай малко! Той играе за Лешоядите. Уелбърн играе за противниковия отбор. Как така е най-добрият ни играч?

— Гъз такъв! Ние сме собственици на Лешоядите!

— Вие сте собственици на Лешоядите?

— Да, гъз такъв. Както и на Ангелите, Койотите, Канибалите и всички останали проклетни отбори в лигата — всички те са наша собственост, както и всичките им играчи...

— Исусе Христе!

— Не, Исус не е от нашите. Исус няма нищо общо! Всъщност чакай, гъз такъв. Ти ми подсказа една идея.

Мейсън се завъртя към Ъндъруд, който продължаваше да се подпира и да слуша дъжда.

— Трябва да помислим по въпроса — каза Мейсън.

— Ъ? — каза Ъндъруд.

— Събуди се, Клиф. Помисли малко.

— За какво?

— Исус Христос на ролкови кънки! Това предлага невероятни възможности!

— Аха. Аха. Можем да вкараме и дявола.

— Това е добро, да. Точно така, ще вкараме и дявола.

— Можем дори да вкараме разпятието!

— Разпятие на ролкови кънки? Не, това е прекалено кичозно.

Мейсън пак се завъртя към Чоняцки. Чоняцки не беше помръднал. Мейсън не се изненада особено. Нямаше да се изненада особено, дори ако на стола му седеше маймуна. Мейсън беше твърде отдавна в играта. Но на стола му не седеше маймуна, а Чоняцки. Нищо повече от задължения и проблеми... и всичко това, само за да си платиш наема, от време на време да чукаш по нещо и накрая да те погребат в провинцията. Кучетата имаха бълхи, а хората — проблеми.

— Чоняцки — каза той. — Искам да ти обясня нещо, моля те. Слушаш ли ме? В състояние ли си да ме изслушаш?

— Слушам те.

— Това е бизнес. Работим пет вечери в седмицата. Дават ни по телевизията. Издържаме семейства. Плащаме данъци. Гласуваме. Шибаните ченгета ни глобяват, както всички останали. Страдаме от зъбобол, от безсъние и от венерически болести. Трябва да преживяваме някак си Коледа и Нова година, както всички останали хора, нали разбираш?

— Да.

— Някои от нас дори понякога страдат от депресия. И ние сме хора. Дори аз страдам от депресия. Понякога ми идва да се разплача, както си лежа. И със сигурност ми се прииска да се разплача снощи, по дяволите, когато ти счупи две ребра на Сони Уелбърн.

— Той ми влизаше остро, господин Мейсън!

— Чоняцки, Уелбърн е толкова добър човек, че не би откъснал косъм от лявата мишница на баба ти. Той чете Сократ, Робърт Дънкан и У. Х. Одън. Играе в лигата от пет години и е нанесъл на другите играчи общо толкова травми, че няма да стигнат да се одраска и крилото на мушичка, която отива на църква.

— Идваше право към мен, беше замахнал със стика и крещеше!

— Господи Боже — изрече меко Мейсън и остави пурата си в пепелника. — Нали вече ти казах, синко? Ние сме едно семейство, едно голямо семейство. Ние не се нараняваме помежду си. Успели сме да съберем най-добрата публика от умствено изостанали зрители в историята на спорта. Най-големите идиоти в тази държава са почитатели на нашия спорт и ръсят парите си направо в джобовете ни, разбираш ли? Успяхме да привлечем топ кретените, които преди това гледаха кеч, „Аз обичам Люси“ и шоуто на Джордж Пътнам. Ние сме в играта и не вярваме нито в лошите намерения, нито в насилието. Нали така, Клиф?

— Точно така — потвърди Ъндъруд.

— Да му покажем една атака — предложи Мейсън.

— Добре — съгласи се Ъндъруд.

Мейсън стана от бюрото си и направи крачка към Ъндъруд.

— Копеле мръсно! — каза му той. — Ще те убия! Майка ти пърди през устата и има сифилис!

— А *твоята* майка яде котешки лайна в собствен сос! — отвърна му Ъндъруд.

Той пристъпи към Мейсън. Мейсън замахна пръв. Ъндъруд залитна назад към бюрото.

Мейсън го сграбчи за врата с лявата си ръка и започна да го бие по главата с дясната.

— Циците на сестра ти висят от гъза и се мокрят, когато клекне да сере! — съобщи му той.

Ъндъруд успя да измъкне ръцете си и праметна Мейсън през рамо. Мейсън с трясък се блъсна в стената. После се изправи, върна се зад бюрото, седна, взе си пурата от пепелника и си дръпна. Навън продължаваше да вали. Ъндъруд също се върна на мястото си до прозореца.

— Когато човек работи пет вечери в седмицата, той не може да си позволи контузия. Разбираш ли, Чоняцки?

— Да, господине.

— Виж сега, момче, при нас има едно правило, което важи за всички... Слушаш ли ме?

— Да.

— И правилото гласи: „Ако някой играч от лигата нарани друг играч, той остава без работа, изхвърча от лигата и му излиза толкова лоша слава, че не може да се състезава в хокея на ролкови кънки в нито един щат на САЩ. А сигурно и в Русия, Китай и Полша“. Разбираш ли?

— Да.

— Този път ще ти простим, защото инвестирахме много време и пари в теб. Ти си Марк Шпиц на нашата лига, но можем да те унищожим по същия начин, по който унищожиха него, ако не правиш точно каквото ти казваме.

— Да, господине.

— Но това не означава да се скатаваш. Трябва да се държиш грубо, без да си груб наистина, разбираш ли? Да правиш фокуси, машинации и манипулации. Публиката обожава да я лъжат. Тя не знае истината и не иска да знае истината, по дяволите, защото от истината боли. А ние помагаме на хората да забравят болката. И те ни се отплащат с това, че караме нови коли и пращаме децата си да учат в колеж. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Добре, изчезвай.

Чоняцки се изправи.

— И още нещо, момче.

— Да?

— От време на време трябва да се къпеш.

— Какво?

— Всъщност може би не е това. Когато си бършеш гъза, използваш ли достатъчно хартия?

— Не знам. Колко е достатъчно?

— Майка ти не ти ли е казвала?

— Какво?

— Продължаваш да бършеш, докато не спреш да виждаш кафяво.

Чоняцки стоеше и го гледаше.

— Добре, чупката. И моля те, запомни всичко, което ти казах.

Чоняцки си тръгна. Ъндъруд се върна и седна на свободния стол. Той също извади пурата си от петнайсет цента, която си пазеше за следобед, и я запали. Двамата поседяха пет минути, без да продумат. После телефонът звънна. Мейсън вдигна, заслуша се и каза:

— Скаутската група? Колко са? Добре, няма проблеми, ще ги пуснем на половин цена. Да, ще им запазим места. Да, разбира се.

После затвори и добави:

— Ебати гъзовете.

Ъндъруд не отговори. Двамата седяха и слушаха дъжда. Димът от пурите им рисувахе интересни фигури във въздуха. Двамата седяха, пушеха, слушаха дъжда и гледаха фигурите във въздуха. После телефонът отново звънна и Мейсън се намръщи. Ъндъруд стана от стола си и отиде да вдигне. Беше негов ред.

ПРОДАВАЧ С ЧЕРВЕН НОС

Когато се запознах с Рандъл Харис, той беше на четирийсет и две и живееше с една жена с посивяла коса, която се казваше Марджи Томпсън. Марджи беше на четирийсет и пет и не беше голяма красавица. По това време бях редактор в едно малко списание, *Mad Fly*, и бях отишъл при Рандъл, за да го изнудя да напише нещо за нас.

Рандъл имаше славата на саможив пияница, груб и огорчен от живота, но стихотворенията му бяха сурови и искрени, прости и яростни. По онова време никой друг не пишеше така. Рандъл работеше като продавач в един склад за авточасти.

Тримата с Рандъл и Марджи седнахме да говорим. Беше седем и четвърт вечерта, а Харис вече се беше напил с бира. Отвори една бутилка и на мен. Бях чувал някои неща за Марджи Томпсън. Била комунистка от старата школа, която искала да спасява света и да върши добрини. Не беше много ясно какво прави с Рандъл, който си признаваше, че не му пука за нищо. Веднъж ми беше казал: „Обичам да снимам лайна. Това е моето изкуство“.

Рандъл беше прописал на трийсет и осем. На четирийсет и две, след като беше издал три евтини стихосбирки („Смъртта е по-мръсно куче от моята родина“, „Майка ми се чука с ангел“ и „Дивите коне на лудостта“), критиците най-сетне бяха започнали да му обръщат по малко внимание. Но той не отдаваше никакво значение на таланта си и заявяваше: „Аз съм просто един продавач на тъга“. Живееше в стар жилищен блок в Холивуд заедно с Марджи и беше луд — истински луд. „Просто не обичам хората — обясни ми той. — Нали знаеш, че Уил Роджърс веднъж казал, че никога не е срещал човек, когото да не хареса? Е, аз никога не съм срещал човек, когото да харесам.“

За сметка на това Рандъл имаше чувство за хумор — можеше да се присмива на болката и на себе си. Беше симпатичен. Грозник, с голяма глава и смачкано лице — изглежда, само носът му беше успял да избегне всеобщото смачкване. „Просто в носа ми няма кост, все

едно е направен от гума“ — обясни ми той. Имаше много дълъг, червен нос.

Бях чувал разни истории за Рандъл. Имал навика да чупи прозорци и да разбива бутилки в стената. Имал много тежко пиянство. Освен това понякога влизал в периоди, в които не отварял вратата и не вдигал телефона. Няма телевизор, само едно малко радио, на което слушал само симфонична музика — странно за такъв недодялан тип като него.

Рандъл понякога влизаше и в периоди, когато отваряше телефона и натъпкваше тоалетна хартия в апарата, за да не звъни. После не го оправяше с месеци. Човек се чудеше защо изобщо разполага с телефон. Имаше оскъдно образование, но очевидно беше прочел повечето велики писатели.

— Е, копеле — каза ми той. — Сигурно се чудиш какво правя с нея, нали?

И посочи към Марджи.

Аз не отговорих.

— Живея с нея, защото е най-добрата чукачка на запад от Сейнт Луис — обясни ми той.

Беше същият човек, който беше написал четири или пет велики любовни стихотворения за една жена на име Ани. Не беше ясно как го прави.

Марджи седеше и се хилеше. Тя също пишеше стихотворения, но нейните не бяха толкова добри. Два пъти в седмицата ходеше на уроци по творческо писане, но това хич не помагаше.

— Значи искаш стихотворения? — попита ме той.

— Да, искам да прочета няколко, за да си избира.

Харис отиде до килера, отвори вратата и вдигна от пода някакви смачкани, нахъсани листа. После ми ги подаде:

— Тези са от снощи.

Сетне отиде до кухнята, за да донесе още две бири. Марджи не пиеше.

Започнах да чета стихотворенията. Всичките бяха много силни. Когато пишеше на машина, той удряше клавишите толкова яростно, че думите изглеждаха изсечени в хартията. Силата на стихотворенията му беше изумителна. Сякаш казваше точно това, което всички трябваше да кажем, но никога не успявахме.

— Ще ги взема — казах аз.

— Добре — отвърна той. — Пий си бирата.

Когато човек беше на гости на Харис, пиенето беше задължително. Той пушеше цигара от цигара. Обличаше се в кафяви панталони с басти, които му бяха с два номера по-големи, и стари скъсани ризи. Беше към метър и осемдесет и пет и тежеше около сто килограма, повечето тлъстини заради бирата. Раменете му бяха отпуснати, както и клепачите. Пихме поне два часа и половина, а стаята се напълни с цигарен дим. После Харис изведнъж скочи и извика:

— Чупката, копеле мръсно! Отвращаваш ме!

— Спокойно, Харис...

— ВЕДНАГА, копеле мръсно!

Станах, взех стихотворенията и си тръгнах.

Два месеца по-късно пак отидох в този блок в Холивуд, за да занеса на Харис няколко екземпляра от новия брой на *Mad Fly*. Бях пуснал и десетте му стихотворения. Марджи ми отвори вратата. Рандъл го нямаше.

— Той е в Ню Орлиънс — каза ми тя. — Мисля, че успя. Джак Телър иска да публикува следващата му книга, но държеше да се срещнат лично. Телър каза, че не публикува автори, които не харесва като хора. Плати му самолетния билет и в двете посоки.

— Рандъл не е точно това, което хората наричат „очарователен“ — отбелязах аз.

— Ще видим — отвърна Марджи. — Телър е пияница и е лежал в затвора. Може пък да си допаднат.

Телър издаваше списанието *Riffraff* и притежаваше собствена печатница. Справяше се отлично. На корицата на последния брой на *Riffraff* имаше снимка на грозния Рандъл, който смуче бира, а вътре имаше много негови стихотворения. По онова време *Riffraff* се смяташе за най-доброто литературно списание. Харис ставаше все по-известен. Това беше чудесна възможност за него — ако не прецакаше всичко с грубия си език и пиянските си маниери. Преди да си тръгна, Марджи ми сподели, че е бременна — от Харис. Както споменах, тя беше на четирийсет и пет.

— Какво каза той, когато му съобщи?

— Беше му все тая — отвърна тя.

Аз си тръгнах.

Книгата наистина излезе в тираж от две хиляди екземпляра, отпечатана прекрасно. Корицата беше от ирландски корк. Страниците бяха от изключително качествена хартия, в различни цветове, със специален шрифт и репродукции на скици от самия Харис, нарисувани с туш. Книгата беше приета много добре — както съдържанието, така и самото книжно тяло. Но Телър не изплащаше процент от продажбите. Двамата с жена му се издържаха от книгоиздаването. След десет години цената на книгата на антикварния пазар щеше да достигне седемдесет и пет долара. Но междувременно Харис трябваше да се върне на работа като продавач в склада за авточасти.

Когато отидох пак след четири или пет месеца, Марджи вече я нямаше.

— Отдавна не е тук — обясни Харис. — Пий една бира.

— Какво стана?

— Ами след като се върнах от Ню Орлиънс, написах няколко разказа. Марджи отвори чекмеджето ми, докато съм бил на работа. Прочела няколко разказа и ги взела на сериозно.

— За какво се разказваше в тях?

— Ами как си лягам с разни жени в Ню Орлиънс.

— Разказите по действителен случай ли бяха? — попитах.

— Как върви *Mad Fly*? — попита той.

Бебето се роди, беше момиченце и я кръстиха Наоми Луиз Харис. Двете с майка ѝ живееха в Санта Моника и Харис ходеше дотам веднъж седмично, за да ги вижда. Плащаше издръжка на детето, а междувременно продължаваше да си пие бирата. Следващия път, когато чух за него, вече имаше собствена рубрика в контракултурния вестник *L. A. Lifeline*. Рубриката му се наричаше „Скиците на маниака“. Пишеше проза по същия начин, по който пишеше поезия — недисциплинирано, антисоциално и мързеливо.

Харис си беше пуснал катинарче и дълга коса. Следващия път, когато го видях, вече живееше с мадама на трийсет и пет, красива и червенокоса — името ѝ беше Сюзан. Сюзан работеше в магазин за художници, рисуваше и свиреше нелюбо на китара. Освен това понякога пиеше по някоя бира с Рандъл — повече отколкото Марджи. В апартамента изглеждаше по-чисто. Когато Харис изпиваше някоя бутилка, вече не я хвърляше на пода, а в хартиен плик. Но все още имаше тежко пиянство.

— Пиша роман — рече ми той. — Освен това понякога чета стихотворения в близките университети. Сега ще чета в Мичиган, а после в Ню Мексико. Плащат доста добре. Не обичам да чета, но ме бива. Изнасям добри представления и чета добра поезия.

Освен това Харис беше започнал и да рисува. Не рисуваше особено добре. Рисуваше като петгодишно момче, което се е напило с водка, и все пак беше успял да продаде няколко картини за по четирийсет-петдесет долара. Каза ми, че обмисля да напусне работа. След три седмици наистина напусна — за да може да отиде да чете в Мичиган. Вече беше използвал цялата си отпуска за посещението в Ню Орлиънс.

Спомням си, че веднъж ми беше казал: „Никога няма да чета на тези вампири, Чинаски. Ще легна в гроба, без да съм чел пред публика. То си е чиста суета. Все едно си продаваш гъза“. Аз никога не му напомних за това.

Романът му се казваше „Смърт в очите на всичко живо“ и излезе в едно малко, но престижно издателство, което плащаше на авторите си стандартен процент от продажбите. Имаше добри рецензии за него, включително в *The New York Review of Books*. Но той си остана неприятен пияница, който постоянно се караше със Сюзан по тази причина.

Най-сетне, след като веднъж се беше напил толкова ужасно, че цяла нощ беше говорил глупости и беше крещял ругатни, Сюзан го напусна. Видяхме се няколко дни, след като си беше тръгнала. Харис беше изненадващо притихнал и се държеше едва ли не прилично.

— Аз я обичах, Чинаски — каза ми. — Май няма да го преживея, братле.

— Ще го преживееш, Рандъл. Ще видиш. Ще го преживееш. Човешкото същество е по-издръжливо, отколкото си мислиш.

— Мамка му — въздъхна той. — Дано си прав. Сякаш имам дупка в корема, по дяволите. Много добри мъже са стигали под моста заради жена. Те не усещат нещата така, както ги усещаме ние.

— Всичко усещат. Тя просто не издържа на твоето пиене.

— Мамка му, човече, аз не мога да пиша, ако не съм пиан.

— Това ли е твоята тайна?

— Да, по дяволите. Когато съм трезвен, аз съм просто продавач — и то не особено добър...

Оставих го с една бира.

След три месеца пак минах оттам. Харис още живееше на същото място. Запозна ме със Сандра — симпатична блондинка на двайсет и седем. Баща ѝ беше съдия от Върховния съд, а самата тя беше завършила Калифорнийския университет. Освен че имаше хубаво тяло, в нея имаше и някаква хладна изисканост, която липсваше у другите жени на Рандъл. Двамата пиеха бутилка добро италианско вино.

Катинарчето на Рандъл се беше превърнало в истинска брада, а косата му беше още по-дълга. Дрехите му бяха нови, по последна мода. Беше с обувки за четирийсет долара и нов часовник, беше отслабнал в лицето и ноктите му бяха чисти... но носът му си оставаше все така червен, докато пиеше вино.

— Този уикенд двамата с Рандъл ще се местим в Западен Лос Анджелис — заяви ми тя. — Тук е мръсно.

— Тук съм написал много добри неща — рече той.

— Рандъл, скъпи — обърна се към него тя. — Писането не зависи от мястото, а от теб. Освен това мисля, че ще можем да ти уредим преподавателска работа по три дни в седмицата.

— Не мога да преподавам.

— Скъпи, ти можеш да ги научиш на всичко.

— Мамка му — каза той.

— По книгата на Рандъл ще се снима филм — продължи тя. — Прочетохме сценария. Много е хубав.

— Филм? — попитах аз.

— Не е сигурно — обади се Харис.

— Вече се подготвя, скъпи — каза тя. — Имай малко вяра.

Не ми дадоха новия адрес в Западен Лос Анджелис, а и аз не направих опит да го открия. Чак след година прочетох рецензия за филма „Цвете под опашката на дявола“. Филмът беше екранизация на романа на Рандъл Харис. Рецензията беше положителна, а Харис дори имаше малка роля във филма.

Отидох да го гледам. Бяха свършили добра работа. Харис изглеждаше малко по-изпит от последния път, когато го бях видял. Реших да го открия. Свърших малко детективска работа и една вечер към девет почуках на вратата на вилата му в Малибу. Рандъл ми отвори и каза:

— Чинаски, старо куче такова! Влизай.

На дивана седеше едно прекрасно момиче. Беше някъде на деветнайсет и от нея просто се излъчваше красота.

— Това е Карила — представи я той.

Двамата пиеха бутилка скъпо френско вино. Седнах при тях и те ми наляха една чаша. После още няколко. Появи се втора бутилка, разговорът вървеше. Харис не се напи, не се държа неприятно и май не пушеше толкова много.

— Работя по една пиеса за Бродуей — заяви ми той. — Всички казват, че театърът умира, но аз им готвя нещо ново. Един от водещите продуценти се интересува от проекта. В момента завършвам последното действие. Театърът е добро изразно средство. Нали знаеш, че винаги съм бил най-силен в диалога.

— Да — потвърдих аз.

Тази вечер си тръгнах към единайсет и трийсет. Разговорът беше много приятен, а Харис беше посивял на слепоочията, което му придаваше определено достойнство, и не каза „мамка му“ повече от четири-пет пъти за цялата вечер.

Пиесата „Убий баща си, убий Бог и си спести всички проблеми“ постигна страхотен успех и имаше най-големия брой представления в историята на Бродуей. В нея се съдържаше по нещо за всички: за революционерите, за реакционерите, за любителите на комедията, за любителите на трагедията, дори малко за интелектуалците — и всичко

някак си беше свързано. Рандъл Харис се премести от Малибу в голяма къща в Холивуд Хилс. За него вече пишеха в жълтите страници на професионалните списания за кино и театър.

Аз запретнах ръкави и издирих адреса на къщата му в Холивуд Хилс — беше на три етажа, с изглед към светлините на Лос Анджелис и Холивуд.

Паркирах, слях от колата и се изкачих до входната врата. Беше към осем и половина вечерта и беше хладно, почти студено; имаше пълнолуние, а въздухът бе ясен и свеж.

Позвъних. Стори ми се, че чаках много дълго. Най-сетне вратата се отвори. Беше икономът. Икономът каза:

— Да, господине?

— Търся Рандъл Харис — рекох аз. — Името ми е Хенри Чинаски.

— Един момент, господине.

Икономът безшумно затвори вратата и ме остави да чакам отвън. Отново мина доста време. После икономът се върна и заяви:

— Съжалявам, господине, но господин Харис не желае да бъде обезпокояван по това време.

— Ами добре.

— Искате ли да оставите съобщение, господине?

— Съобщение?

— Да, съобщение.

— Ами предайте му много поздравии.

— „Много поздравии“? Само това?

— Да, само това.

— Приятна вечер, господине.

— Приятна вечер.

Върнах се в колата си. Двигателят запали от първия път и аз поех по дългия път обратно от хълмовете. Бях си донесъл един от ранните броеве на *Mad Fly*, за да ми го подпише. Онзи брой, в който бях публикувал десет от стихотворенията на Рандъл Харис. Но той сигурно беше зает. Помислих си, че мога да му го изпратя по пощата с плик с обратен адрес, така че да ми го подпише и да го изпрати.

Беше рано, към девет часът. Все още имаше време да отида другаде.

ДЯВОЛСКИ ГОТИН

Та значи веднъж се бях скарал с Фло и нито ми се пиеше, нито ми се ходеше на масажистка. Затова се качих в колата и тръгнах на запад, към брега. Свечеряваше се и аз карах бавно. Стигнах до кея, паркирах и продължих пеша. Спрях на едно стрелбище и поиграх на флиперите, но там така вонеше, че се магнах и продължих. Бях прекалено стар за въртележката, та я подминах. По кея се разхождаше обичайната тълпа — вечно заспали, безразлични хора.

Тогава чух някакъв рев, който долиташе от една постройка. Със сигурност беше на запис. Пред входа имаше разпоредител, който викаше следното:

— Да, дами и господа! Тук вътре, само тук вътре, ще ви покажем в плен... Дявола! Можете да го видите със собствените си очи! Помислете си — само за двацет и пет цента, за четвърт долар, можете да видите дявола със собствените си очи! Най-големият загубеняк в историята на света, който е прецакал единствената революция на Небето!

Та значи нямах нищо против да видя нещо смешно, след като бях изтърпял всичко това от Фло. Така че си платих двацет и пет цента и влязох — заедно с още шест-седем тъпацы като мен. Вътре имаше клетка, в която държаха някакъв тип. Бяха го напръскали с червена боя и му бяха сложили нещо в устата, така че от нея излизаха облачета дим и пламъчета. Актьорът не се престараваше. Само вървеше напред-назад из клетката и повтаряше едно и също:

— Проклет да съм, ако не се измъкна от тази клетка! Как изобщо се озовах тук, мамка му?!

Как да ви кажа, наистина изглеждаше опасен тип. Например, както си стоеше, изведнъж направи шест задни салта. На последното салто се приземи на краката си, огледа се и каза:

— Мамка му, много ми е тъпо!

После ме видя. Забеляза ме и веднага дойде до мястото, където бях застанал до клетката. От него се излъчваше горещина, като от

печка. Не знам как го правеха.

— Синко — рече ми той. — Най-сетне дойде! Чаках те. От трийсет и два дни съм в шибаната клетка!

— Не знам за какво говорите.

— Синко — повтори той. — Не се бързай. Ела пак довечера, донеси клещи и ще ме освободиш!

— Стига бе, човече.

— Синко — потрети. — От трийсет и два дни съм тук! Най-сетне ще бъда свободен!

— Искаш да кажеш, че ти наистина си дяволът, така ли? — попитах аз.

— Ако не съм, да еба котка в гъза — отвърна той.

— Ако наистина си дяволът, защо не използваш свръхестествените си способности и да избягаш?

— Защото временно ги изгубих. С разпоредителя бяхме заедно в изтрезвителното. Аз му казах, че съм дяволът, и той ми плати гаранцията. Но вече бях изгубил способностите си, иначе нямаше да имам нужда от него. После той пак ме напи и когато се събудих, бях в тази клетка. А разпоредителят е такава скръндза, че ми дава само кучешка храна и сандвичи с фъстъчено масло! Помогни ми, синко, умолявам те!

— Ти си луд — отговорих аз. — Ти си някаква откачалка.

— Синко — каза пак той. — Само ела довечера с някакви клещи и ще видиш!

После разпоредителят влезе и обяви, че срещата с дявола е приключила и че ако искаме да го гледаме още, ще трябва да платим по още дващест и пет цента. Аз не исках да го гледам повече. Излязох, заедно с другите шест-седем различни тъпаци. Едно дребно старче, което вървеше до мен, ми рече:

— Ей, той ти каза нещо! Аз идвам всяка вечер и той за пръв път казва нещо на някого!

— Глупости — отвърнах аз.

Разпоредителят ме спря:

— Какво ти каза? Видях, че си говорехте! Какво ти каза?

— Всичко ми каза — заявих аз.

— Долу лапите, приятел! Той е мой! Не съм изкарвал толкова пари, откакто показвах трикраката жена с брада!

— Какво стана с нея?

— Избяга с човека-октопод. Сега имат ферма в Канзас.

— Според мен всичките сте луди.

— Само не забравяй, че аз си го намерих. *Долу лапите* от него!

Намерих си колата, качих се и се върнах при Фло. Когато се прибрах, тя седеше в кухнята и пиеше уиски. Седнах при нея и тя ми повтори около сто пъти как не ставам за нищо. Аз пиех уиски с нея и не отговарях. Накрая станах, отидох в гаража, намерих клещите, сложих ги в джоба си, качих се в колата и се върнах на кея.

Влязох през задния вход — резето беше ръждясало и веднага се строши. Той спеше на пода в клетката. Опитах се да срежа телената мрежа, но не успях. Беше много дебела. После той се събуди.

— Синко! — извика. — Ти се върна! Знаех си, че ще се върнеш!

— Виж, човече, не мога да срежа мрежата с тези клещи. Много е дебела.

Той скочи на крака:

— Дай ги насам.

— Господи! — възкликнах аз. — Колко са ти горещи ръцете! Сигурно имаш треска!

— Не ми викай Господи — каза той.

После срязва мрежата с клещите, все едно беше направена от конци, и излезе.

— Отиваме направо у вас, синко. Трябва да си възвърна силите. Само да вкарам няколко пържоли и ще се оправя. Тук изядох толкова много кучешка храна, че всеки момент ще започна да лая!

Върнахме се при колата и аз го закарах у нас. Когато се прибрахме, Фло все още седеше в кухнята и пиеше уиски. За начало му изпържих сандвич с бекон и яйце и двамата седнахме при Фло.

— Твоят приятел е дяволски готин — отбеляза тя.

— Всъщност той твърди, че е самият дявол — обясних аз.

— Отдавна не съм бил с хубава жена — обади се той.

После се наведе над масата и продължително целуна Фло. Когато я пусна, тя изглеждаше шокирана.

— Това беше най-горещата целувка в живота ми! — каза тя. — А аз доста съм се целувала!

— Честно? — попита той.

— Ако правиш любов по същия начин, по който се целуваш, това ще бъде просто *прекалено*!

— Къде ти е спалнята? — попита ме той.

— Върви след нея — отвърнах аз.

Фло го заведе в спалнята, а аз си налях едно много голямо уиски.

Никога не съм чувал такива писъци и стонове, които продължиха поне четирийсет и пет минути. После той излезе сам от спалнята, седна и си наля уиски.

— Синко — каза ми. — Жена ти доста я бива.

После отиде на дивана в хола, изтегна се на него и заспа. Аз отидох в спалнята, съблякох се и си легнах при Фло.

— Господи! — рече тя. — Господи, не мога да повярвам. Той ме прекара през рая и през ада!

— Само се надявам да не подпали дивана — казах аз.

— Защо, пуши в леглото и заспива ли? — попита тя.

— Забрави — отвърнах аз.

Та значи той постепенно започна да ми отнема всичко. Наложих се аз да се преместя на дивана. Освен това всяка вечер трябваше да слушам как Фло пици и стене в спалнята. Един ден тя беше излязла да пазарува, а ние двамата седяхме и пиехме бира в кухнята. Тогава реших да си поговоря с него.

— Слушай сега — започнах. — Нямам нищо против да помагам на хората, но ти ми взе и леглото, и жената. Ще се наложи да те помоля да си тръгваш.

— Мисля да остана още малко, синко — каза ми той. — Твоята мадама е едно от най-добрите парчета, които съм чукал.

— Виж сега — рекох му аз. — Ако се наложи, ще стигна до крайности.

— Пишеш се много печен, а? Слушай сега, печен. Имам една новина за теб. Свръхестествените ми способности се върнаха. Ако се опиташ да ме прецакаш, ще изгориш. Гледай!

Имахме едно куче. Казваше се Стария кокал. Не беше нищо особено, но нощем лаеше, така че ставаше за куче пазач. Е, той насочи показалеца си към Стария кокал, показалецът му изсъска и от него към

Стария кокал се стрелна тънка ивица огън. Стария кокал изцвърча и изчезна. Просто изчезна без следа. Не остана нито кокал, нито козина, дори воня не остана. Остана само една дупка.

— Добре, човече — казах му аз. — Можеш да останеш още няколко дни, но после си тръгваш.

— Я ми направи една пържола — нареди той. — Огладнях, а трябва да се грижа винаги да имам достатъчно сперматозоиди.

Станах и метнах една пържола в тигана.

— И пържени картофи за гарнитура — добави той. — И нарежи домати. Кафе не искам. В последно време нещо не мога да спя. Само ще изпия още няколко бири.

Докато му приготвях храната, Фло се върна.

— Здравей, любов моя — каза тя. — Как си?

— Супер — отвърна той. — Купи ли кетчуп?

Излязох, качих се в колата и отидох на брега.

Та значи разпоредителят си беше намерил нов дявол. Платих двайсет и пет цента и влязох да го видя. Този дявол не беше нищо особено. От червената боя го сърбеше цялото тяло и постоянно пиеше, за да не се побърка. Беше едро момче, но не ставаше за нищо. Зрителите бяха малко. В залата имаше повече мухи, отколкото хора.

Разпоредителят дойде при мен:

— Откакто ми открадна истинския дявол, умирам от глад. Сигурно си направил собствено шоу?

— Слушай сега — казах му аз. — Готов съм на всичко, за да ти го върна. Просто исках да му помогна, като добър човек.

— Нали знаеш какво става с добрите хора на този свят?

— Да — отвърнах. — Накрая стигат до ъгъла на Седма улица и „Бродуей“ и продават списания от ръка.

— Точно така — каза той. — Казвам се Ърни Джеймстаун. Ела да поговорим отзад.

Двамата с Ърни отидохме в една задна стаичка. Жена му седеше край масата и пиеше уиски. Изгледа ни и заяви:

— Виж, Ърни. Ако това копеле ще бъде новият ни дявол, просто забрави. По-добре и тримата да се самоубием веднага.

— Спокойно — рече ѝ той. — Дай бутилката.

Разказах на Ърни всичко, което се беше случило. Той ме изслуша внимателно, после отговори:

— Ще те отърва от него. Той има две слабости — пиенето и жените. Но има и нещо друго. Не знам защо става така, но когато е в плен — както в изтрезвителното или в нашата клетка, — изгубва свръхестествените си способности. Това е, с което разполагаме.

Отиде в килера и извади сума ти вериги и катинари. Сетне отиде до телефона и набра номера на Една Хемлок. Една Хемлок трябваше да ни чака след двайсет минути на ъгъла пред бар „При Уди“. Дватамата с Ърни се качихме в моята кола, минахме да купим две бутилки уиски, взехме Една от ъгъла и отидохме у нас.

Дватамата още бяха в кухнята. Чукаха се като животни. Но когато видях Една, дяволът веднага забрави за моята мадама. Просто я захвърли като чифт мръсни бикини. Защото Една си имаше всичко. Когато я бяха правили, нищо не бяха объркали.

— Защо не пийнете и не се опознаете? — предложи Ърни.

После наля и на дватамата по едно голямо уиски.

Дяволът го погледна:

— Ей, копеле мръсно, ти не си ли онзи, който ме вкара в клетката?

— Забрави за това — отвърна Ърни. — Станалото — станало.

— Да бе! — отсече дяволът, посочи го с пръст, към Ърни се стрелна огнен език и от Ърни не остана нищо.

Една се усмихна и надигна чашата си. Дяволът се ухили и глътна уискито си на един дъх.

— Добро уиски! — отбеляза той. — Кой го купи?

— Онзи човек, който си замина току-що — отвърнах.

— Аха.

Дватамата с Една изпиха по още едно и започнаха да се оглеждат. Тогава моята мадама се обади:

— Престани да гледаш тази уличница!

— Коя уличница?

— Тази!

— Пий си пиенето и си затваряй устата! — рече дяволът.

После я посочи с пръст, чу се слабо прашене и от моята мадама не остана нищо. Дяволът се обърна към мен:

— Ти имаш ли да кажеш нещо?

— Аз донесох клещите, нали помниш? — отвърнах аз. — Освен това изпълнявам дребни поръчки, нося хавлии и прочие.

— Много е готино пак да имам свръхестествени способности — сподели дяволът.

— Наистина са полезни — съгласих се аз. — И без това имаме проблем с пренаселването.

Дяволът не откъсваше очи от Една. Дори не ме забеляза, когато взех едната бутилка уиски, занесох я в колата и пак подкарах към брега.

Жената на Ърни си седеше в задната стаичка. Зарадва се, когато видя, че нося още една бутилка. Аз напълних две чаши.

— Кое е това момче, което сте затворили в клетката? — попитах аз.

— Един футболист от трета дивизия — обясни тя. — Опитва се да събере пари за колежа.

— Имаш страхотни гърди — отбелязах аз.

— Честно? Ърни никога не е казвал нищо хубаво за гърдите ми.

— Пийни си. Уискито е добро.

Преместих се до нея. Имаше хубави дебели бедра. Когато я целунах, не се отдръпна.

— Писна ми от този живот — сподели тя. — Ърни винаги е бил мошеник на дребно. Ти имаш ли хубава работа?

— О, да — отвърнах аз. — Работя като продавач в един склад за авточасти.

— Целуни ме пак — каза тя.

По-късно се изтърколих от нея и се избърсах с чаршафа.

— Ако Ърни разбере, ще ни убие и двамата — рече тя.

— Ърни няма да разбере. Не се притеснявай.

— Страхотен си в леглото — каза тя. — Но защо избира точно мен?

— Как така?

— Имам предвид, какво те накара да го направиш?

— Знам ли — отвърнах. — Дяволска работа.

После си запалих цигара, отпуснах се в леглото, дръпнах си и пуснах едно идеално кръгче дим. Тя стана и отиде в банята. След малко чух как пусна водата.

КУРАЖ

Всеки ще ти каже, че аз не съм добър човек. Изобщо не знам какво значи доброта. Винаги съм се възхищавал от злодеите, бандитите, гадните копелета. Не обичам гладко избръснатите момчета с вратовръзките и хубавата работа. Допадат ми отчаяни мъже — с разбити зъби, разбити умове и разбити сърца. Те са интересни. Те са пълни с изненади и взривове. Освен това обичам лоши момичета — пияни псуващи кучки със смъкнати чорапи и размазан грим. Повече обичам извратените типове, отколкото светците. Чувствам се добре със скитниците, защото и аз съм скитник. Не обичам закона, морала, религията и правилата. Не обичам обществото да ми нарежда какво да правя.

Една вечер бяхме с Марти, който беше излязъл от затвора, и пиехме вкъщи. Аз пак бях без работа. Не исках да съм на работа. Исках само да си седя по чорапи, да пия вино, да си говоря с някого — и да се смеем, ако може. Марти беше тъповат, но имаше ръце на работник, счупен нос и очи като на къртица — не беше нищо особено, но беше преживял всичко.

— Кефиш ме, Ханк — каза ми Марти. — Ти си истински мъж, един от малкото истински мъже, които познавам.

— Аха.

— Имаш кураж.

— Аха.

— Едно време бачках в мина...

— Аха?

— И се сбих с един тип. Бихме се с кирки. Той ми счупи лявата ръка с първия удар. Но аз продължих да се бия с него. Направо му смачках шибаната глава. Оживя, но вече не беше на себе си. Бях му смачкал мозъка. Така че го вкараха в лудницата.

— Супер — казах аз.

— Слушай — рече Марти. — Искам да се бия с теб.

— Давай — съгласих се аз. — Ти ще удрияш пръв.

Марти седеше на един обикновен зелен стол. Аз отивах към мивката, за да си напълня чашата от бутилката с вино. Обърнах се и му забих един десен в лицето. Той се преметна през облегалката на стола, но стана и тръгна към мен. Не очаквах да започне с ляв. Фрасна ме по челото и ме събори. Пресегнах се към хартиена кесия, пълна с повръщано и празни бутилки, докопах една от тях, надигнах се на колене и я метнах по него. Марти се наведе, а аз се изправих и нагребих стола. Вече го бях вдигнал над главата си, когато вратата се отвори. Беше хазяйката — симпатична блондинка на двайсетина години. Нямах никаква представа защо се занимава да дава квартири под наем. Оставих стола.

— Марти, прибирай се в стаята си.

Марти изглеждаше засрамен като малко момче. Отиде по коридора до своята стая, влезе и затвори вратата.

— Господин Чинаски — обърна се към мен хазяйката. — Искам да ви кажа...

— Искам да ти кажа, че няма смисъл — прекъснах я аз.

— Кое няма смисъл?

— Не си мой тип. Не искам да те чукам.

— Слушай сега — рече тя. — Искам да ти обясня нещо. Снощи те видях как пикаеш на паркинга на съседите. Ако пак те видя, ще те изхвърля. Освен това някой е пикал в асансьора. Ти ли беше?

— Аз не пикая в асансьори.

— Ами не знам, но снощи те видях на паркинга. Сигурна съм, че беше ти.

— Да бе, да.

— Беше толкова пиан, че не знаеше къде се намираш. Не прави повече така.

Хазяйката затвори вратата и си тръгна.

Минаха няколко минути. Седях, пиех си вино и се опитвах да си спомня дали *наистина* съм се изпикал на паркинга. На вратата се почука.

— Влез — отвърнах аз.

Беше Марти.

— Трябва да ти кажа нещо — рече той.

— Естествено. Седни.

Налях на Марти чаша портвайн и той седна.

— Влюбен съм — заяви той.
Не отговорих. Вместо това си свих една цигара.
— Вярваш ли в любовта? — попита ме той.
— Нямам друг избор. Веднъж ми се случи.
— Къде е тя?
— Няма я. Умря.
— Умря ли? Как така?
— От пиене.
— Моята също пие. Притеснявам се. Постоянно е пияна. Не може да спре да пие.
— Никой не може да спре да пие.
— Ходим заедно на сбирки на Анонимните алкохолици. Но тя идва пияна. Половината от хората, които идват на сбирките, са пияни. Вътре направо вони на алкохол.
Не отговорих.
— А колко е млада, господи! И какво тяло има! Обичам я, човече, наистина я обичам!
— Мамка му, Марти, това е просто секс.
— Не, Ханк. Обичам я. Наистина изпитвам любов.
— Предполагам, че не е невъзможно.
— Освен това са я изгонили в мазето, за бога. Не може да си плаща наема.
— В мазето?
— Аха. Долу има едно помещение, в което са котлите за парното и прочие.
— Не мога да повярвам.
— Аха. А аз я обичам, човече. Но нямам пари, за да ѝ помогна.
— Много тъжно. И аз съм бил в такова положение. Много боли.
— Ако зарежа пиенето, ако се изчистя за десетина дни и се оправя, ще мога да си намеря работа и тогава ще ѝ помогна.
— Ами сега защо пиеш? — попитах го аз. — Ако наистина я обичаш, ще спреш да пиеш. Веднага.
— Точно така, за бога! — каза той. — Ще спра! Ще излея тази чаша в мивката!
— Е, чак пък толкова — възкликна аз. — Просто ми я дай.

Качих се в асансьора и слязох на първия етаж, като си носех бутилката евтино уиски, която бях откраднал от магазина на Сам преди една седмица. След това се спуснах по стълбите до мазето. Долу светеше само една гола крушка. Започнах да търся вратата и най-сетне я намерих. Сигурно е било към един-два сутринта. Почуках. Вратата се откряна и аз видях една много красива жена по пенъар. Изобщо не го очаквах. Беше млада, с тъмноруса коса. Пъхнах крак във вратата, бутнах я навътре, влязох и се огледах. Мазето изобщо не изглеждаше толкова зле.

— Кой си ти? — попита тя. — Изчезвай веднага!

— Тук е доста приятно — отбелязах аз. — По-хубаво, отколкото вкъщи.

— Изчезвай веднага! Чупката!

Извадих бутилката уиски от плика, в който я носех. Жената я погледна.

— Как ти е името? — попитах.

— Джини.

— Къде държиш чашите, Джини?

Тя ми посочи една етажерка, аз отидох и взех две високи водни чаши. Имаше и мивка. Сипах по малко вода в чашите, после отворих уискито и налях. Двамата седнахме на ръба на леглото ѝ, за да пием. Тя беше млада и привлекателна. Не можех да повярвам. Очаквах всеки момент да изпадне в някакъв нервен пристъп. Но Джини изглеждаше нормална, дори енергична. Все пак не можеше да се отрече, че обича да пие уиски. Пиеше наравно с мен. Когато слязох, ме тласкаше някакво нетърпение, но вече не го изпитвах. Искам да кажа, че ако беше поне дебела като свиня или имаше някакъв друг недостатък, например заешка устна или нещо подобно, с удоволствие щях да се нанеса при нея. Спомних си една история, която бях чел в брошурата на хиподрума. Някакви хора имали расов жребец, но не могли да го накарат да се чифтоса с кобилите. Водели му най-красивите кобили, но жребецът само се дърпал. Накрая един човек, който разбирал повече от тези неща, измислил какво да сторят. Хванали една красива кобила, изцапали я с кал и жребецът веднага ѝ се качил. Идеята била следната: жребецът се чувствал непълноценен в сравнение с толкова много красота, и само когато красотата била изцапана и несъвършена, той можел да се почувства равностоен и дори да изпита чувство на

превъзходство. Умовете на конете и умовете на мъжете понякога много си приличат.

Както и да е, Джини пак напълни чашите и ме попита как се казвам и къде живея. Аз ѝ казах, че съм някъде на горните етажи и просто ми се пие с някого.

— Видях те в „Кламбър ин“ преди около седмица — каза ми тя. — Беше много забавен, разсмиваше всички и черпеше наред.

— Не си спомням.

— Аз си спомням. Харесва ли ти моят пеньоар?

— Да.

— Не искаш ли да си свалиш панталоните, за да ти е по-удобно?

Аз си свалих панталоните и пак седнах при нея. Нещата се развиваха много бавно. Спомням си, че ѝ казах колко хубави гърди има, а после лижах едната. След това си спомням, че започнахме да правим секс. Аз бях отгоре. Но нещо не се получи както трябва. Аз се изтърколих встрани.

— Извинявай — казах.

— Няма нищо — отвърна тя. — И така ми харесваш.

Поседяхме и поговорихме някакви безсмислици, докато изпихме уискито.

Сетне тя стана и угаси лампата. Стана ми много тъжно и легнах при нея, като я прегърнах изотзад. Джини беше топла и пълна с живот, усещах дишането и косата ѝ по лицето си. Пенисът ми започна да се надига и аз я побутнах с него. Усетих как тя протегна ръка, за да го насочи.

— Точно така — каза тя. — Точно така...

Този път се получи, дълго и хубаво, и накрая свършихме и заспахме.

Когато се събудих, тя още спеше и аз станах да се облека. Облякох си всичко и тогава тя се събуди и се обърна към мен:

— Хайде още веднъж, преди да си тръгнеш.

— Добре — съгласих се аз, съблякох се и пак си легнах при нея.

Тя се обърна с гръб и пак го направихме по същия начин. След като свърших, тя остана с гръб към мен.

— Ще дойдеш ли пак да ме видиш? — попита тя.

— Разбира се.

— Горе ли живееш?

— Да. Стая триста и девета. Ако искаш, ти ела при мен, или аз ще дойда.

— Предпочитам да дойдеш ти — отвърна тя.

— Добре — отговорих аз.

Облякох се, отворих вратата, затворих вратата, качих се по стълбището, влязох в асансьора и натиснах бутона за третия етаж.

Мина седмица. Една вечер седяхме с Марти и пиехме вино. Говорехме си за разни безсмислени неща, после той изведнъж каза:

— Господи, чувствам се ужасно.

— Пак ли?

— Аха. Сещаш ли се за онова момиче Джини, за което ти разказвах?

— Да. Момичето, което живее в мазето и в което си влюбен.

— Аха. Изгонили са я от мазето. Не можела да плаща наема дори за мазето.

— Къде е отишла?

— Не знам. Няма я. Чух, че са я изритали, но никой не знае къде е отишла. Отидох на сбирка на Анонимните алкохолици, но тя не беше там. Направо се поболях, Ханк. Аз я обичах. Ще се побъркам без нея.

Не продумах.

— Какво да направя, човече? Направо се разкъсвам отвътре...

— Нека да пием за нея, Марти. Да пием за това тя да извади късмет.

Двамата изпихме доста вино за късмета на Джини.

— Тя беше супер, Ханк. Честно, беше супер.

— Вярвам ти, Марти.

След още седмица Марти също го изритаха, защото не си плащаше наема, а аз си намерих работа в една кланица, срещу която имаше няколко мексикански бара. Мексиканските барове много ми допаднаха. След работа вонях на кръв, но там сякаш никой не го забелязваше. Едва когато се качвах в автобуса, за да се прибера в стаята си, хората започваха да бърчат носове и да ме гледат мръсно, а аз започвах да чувствам омраза към тях. Омразата винаги помагаше.

НАЕМЕН УБИЕЦ

Рони чакаше двамата мъже в немския бар в квартал „Силвърлейк“. Беше 7:15 вечерта. Той седеше сам на една маса и пиеше тъмна бира. Сервитьорката беше руса, с чудесен задник, а циците ѝ сякаш всеки момент щяха да изскочат от блузата.

Рони обичаше блондинки. Беше като с кънките на лед и ролковите кънки. Блондинките бяха като кънки на лед, а останалите жени — като ролкови кънки. Блондинките дори ухаеха по-различно. Но всички жени бяха свързани с проблеми, а при Рони проблемите често бяха повече от щастието. Иначе казано, цената на жените просто беше твърде висока за него.

И все пак, от време на време човек имаше нужда от жена — дори само за да си докаже, че е способен да си намери. Сексът не беше най-важното в случая. Този свят не беше създаден за любов.

Стана 7:20. Той ѝ махна да му донесе още една бира. Сервитьорката я донесе с усмивка, като държеше бирата пред циците си. Човек не можеше да не я хареса.

— Допада ли ти да работиш тук? — попита Рони.

— Ами да, запознавам се с много мъже.

— Готини мъже?

— Някои са готини, някои не.

— Как ги различаваш?

— Гледам внимателно.

— Аз от кои съм?

Тя се засмя:

— От готините, разбира се.

— Заслужи си бакшиша — каза Рони.

Стана 7:25. Бяха му казали да ги чака в 7:00. После той вдигна поглед и видя Кърт. Кърт водеше втория мъж. Двата дойдоха при него и седнаха. Кърт махна да им донесат кана бира.

— Рамс не стават за нищо — оплака се Кърт. — Само този сезон съм загубил петстотин долара заради тях.

— Мислиш ли, че Протро е свършен?

— Да, вече не може да играе — отвърна Кърт. — А, това е Бил. Бил, това е Рони.

Двамата си стиснаха ръцете. Сервитьорката им донесе каната.

— Господа — каза Рони. — Това е Кейти.

— О — откликна Бил.

— О, да — потвърди Кърт.

Сервитьорката се засмя и се фръцна.

— Бирата е добра — рече Рони. — Знам какво говоря, все пак ви чакам от седем часа.

— Не бива да се напиваш — каза Кърт.

— Надежден ли е? — попита Бил.

— Има най-добри препоръки — отвърна Кърт.

— Вижте — рече Бил. — Не искам циркове. Аз плащам за всичко.

— Откъде да знам, че не си копой? — попита го Рони.

— А аз откъде да знам, че няма да драснеш с моите две хиляди и петстотин долара?

— Три бона — поправи го Рони.

— Кърт ми каза два и половина.

— Току-що вдигнах цената. Не ми харесваш.

— И аз не те харесвам особено, задник такъв. Май ще се откажа.

— Няма да се откажеш. Вие никога не се отказвате.

— Редовно ли се занимаваш с това?

— Да. А ти?

— Добре, господа — прекъсна ги Кърт. — Не ме интересува за колко ще се уговорите. При всички положения получавам хиляда долара комисиона.

— Ти си най-добре, Кърт — рече Бил.

— Аха — съгласи се Рони.

— Всеки трябва да разбира от нещо — заяви Кърт и си запали цигара.

— Кърт, откъде да знам, че този тип няма да драсне с моите три бона?

— Няма да драсне, ако не иска да остане безработен. Той не може да върши друго.

— Това е ужасно — въздъхна Бил.

— Какво му е ужасното? Нали ти трябва такъв човек?

— Е, да.

— Други хора също имат нужда от него. Нали ти казвам, че всеки трябва да разбира от нещо. Той разбира от това.

Някой беше пуснал монета в джубокса и тримата слушаха музика, докато пиеха бирата си.

— Много ми се чука тази блондинка — сподели Рони. — Искам да я чукам поне шест часа.

— И аз бих — каза Кърт. — Ако можех.

— Да си поръчаме още една кана — предложи Бил. — Нещо ми е нервно.

— Няма за какво да се притесняваш — отсече Кърт и махна да им донесат още една кана бира. — Тези петстотин долара, които изгубих заради Рамс, ме чакат на хиподрума в Анита. Надбягванията започват на двацет и шести декември. Ще бъда там.

— Шу ще язди ли? — попита Бил.

— Не съм чел вестниците, но предполагам, че да. Той не може да се откаже. Ездата му е в кръвта.

— Лонгдън се отказа — напомни Бил.

— Е, нямаше как иначе. Накрая трябваше да го връзват за седлото.

— Все пак спечели последното си надбягване.

— Да, защото Кампъс го пусна.

— Според мен не можеш да печелиш от конни надбягвания — каза Бил.

— Един интелигентен човек може да спечели от всичко, каквото поиска — отвърна Кърт. — Аз не съм работил и един ден през живота си.

— Аха — обади се Рони. — Обаче тази вечер аз трябва да работя.

— Гледай да свършиш добра работа, сладур — рече Кърт.

— Аз винаги върша добра работа.

Тримата мълчаливо отпиха. После Рони добави:

— Добре, къде са проклетите пари?

— Ще ти ги дам, няма страшно — отвърна Бил. — Добре че донесох още петстотин долара.

— Искам ги веднага. Всичките.

— Дай му парите, Бил. Дай ми и моите, така и така си почнал.

Парите бяха на стотачки. Бил ги преброи под масата. Първо Рони си получи парите, после и Кърт. И двамата провериха колко им е дал. Всичко беше наред.

— Къде е мястото? — попита Рони.

— Тук — отвърна Бил и му подаде един плик. — Вътре има адрес и ключ.

— Колко е далеч?

— Трийсет минути. По магистралата за Вентура.

— Може ли да те попитам нещо?

— Да, естествено.

— Защо?

— Защо ли?

— Да, защо?

— Има ли значение?

— Не.

— Тогава защо питаш?

— Сигурно е от бирата.

— Най-добре да тръгваш — обади се Кърт.

— Само още една кана — каза Рони.

— Не — възрази Кърт. — Тръгвай.

— Добре де, по дяволите.

Рони заобиколи масата и излезе. Кърт и Бил го проследиха с поглед. Навън беше нощ. Имаше звезди. Луна. Движение. Рони намери колата си, отключи, качи се и потегли.

Внимателно провери името на улицата и още по-внимателно — номера на къщата. Паркира на пресечка и половина оттам и се върна пеша. Ключът от плика отключи вратата. Рони я отвори и влезе. В дневната работеше телевизор. Рони тръгна по килима.

— Бил? — попита жената.

Рони се ослуша. Гласът идваше от банята.

— Бил? — повтори тя.

Рони бутна вратата и видя млада жена, която седеше във ваната — беше много руса, с много бяла кожа. Тя изпищя.

Той я сграбчи за гърлото и я бутна под водата. Ръкавите му се намокриха. Тя яростно риташе и се съпротивляваше. Толкова яростно,

че се наложи той да влезе във ваната при нея, както си беше с дрехите, за да я притисне. Накрая тя спря да се мята и той я пусна.

Дрехите на Бил не му ставаха съвсем, но поне бяха сухи. Портфейлът му също беше мокър, но той си го взе. После излезе от къщата, върна се пеша до колата си, паркирана на пресечка и половина оттам, и си тръгна.

ТОЧНО ТАКА УМРЯ ДИЛЪН ТОМАС

Точно така умря Дилън Томас.

Качвам се на самолета с приятелката ми, техника по озвучаването, оператора и продуцента. Камерата работи. Озвучителят е сложил миниатюрни микрофони на мен и приятелката ми. Пътувам за Сан Франциско, където ще чета поезия. Аз съм Хенри Чинаски, поетът. Аз съм важен и величествен. Пълен ташак. И да, наистина имам величествени ташаци.

Канал 15 планира да снима документален филм за мен. Така че съм с чиста нова риза, а приятелката ми кипи от живот и също е величествена, на трийсет и няколко. Тя е скулпторка, писателка и невероятна любовница. Камерата се навира в лицето ми. Аз се преструвам, че не я виждам. Останалите пътници ни гледат, стюардесите ни озаряват с усмивките си, земята е открадната от индианците, Том Микс умря, а аз закусих както трябва.

Но не мога да забравя онези години в самотните стаи, когато на вратата чукаха само хазайките за наема от прежния месец или ченгетата. Тогава живеях единствено с плъховете, мишките и виното, а кръвта ми кипеше в свят, който не можех да разбера — и все още не разбирам. Вместо да живея техния живот, аз предпочитах да умирам от глад; бягах навътре в съзнанието си и се криех от тях. Спусках щорите и гледах в тавана. Когато изобщо излизах, отивах в някой бар, където просех пиене, изпълнявах дребни поръчки и в задните улички ме пребиваха — охранени, осигурени, тъпи и самодоволни мъже. Е, понякога и аз побеждавах в някой бой, но само защото бях луд. Години наред живях без жени, само на фъстъчено масло, сух хляб и варени картофи. Бях шут, клоун, идиот. Исках да бъда писател, но пишещата ми машина беше в заложната къща. Затова се отказах и само пиех.

Самолетът се издигна във въздуха и камерата се включи. Аз разговарях с приятелката си. Донесоха ни питиета. Имах поезия и

страхотна жена. Животът ми набираше скорост. Но не забравяй за капаните, Чинаски. Защото ти води дълга война, за да пишеш както искаш. Не се оставяй на възхищението и камерите да те заблудят. Спомни си какво каза Джеферс: и най-силните хора попадат в капана. Както Бог е попаднал в капана, когато е станал човек.

Е, Чинаски, ти поне не си бог, така че се отпусни и пийни още едно. Дали да не кажеш нещо особено важно, за микрофона? Не, нека се помъчат. Вместо това разгледай облаците. Возиш се в един и същ самолет с директорите на Ай Би Ем, на „Тексако“ и прочие...

Возиш се в един и същ самолет с врага.

На ескалатора на летището един човек ме попита:

— Какви са тези камери? Какво става?

— Аз съм поет — обясних.

— Поет ли? — повтори той. — Как ти е името?

— Гарсия Лорка — отговорих.

Е, Норт Бийч със сигурност се е променил. Сега всички са млади, носят джинси и чакат нещо да се случи. А аз съм стар. Къде са младите отпреди двайсет години? Къде е Джолтин Джо? Къде са всички останали? Когато бях в Сан Франциско преди трийсет години, не отидох в Норт Бийч. А сега съм там. Виждам лицето си на десетки плакати наоколо. Внимавай, старче, вампирите са жадни за твоята кръв.

Двамата с моята приятелка вървим с Марионети. Вървим си с Марионети, нали. Марионети си го бива, има много нежен поглед и по улицата го спират млади момичета, за да си поговорят с него. Мисля си, че мога да остана в Сан Франциско... но всъщност знам, че няма да го направя. Мястото ми е в Лос Анджелис, зад картечницата на прозореца. Бог падна в капана, но Чинаски се съветва с дявола.

Марионети ни оставя в едно битническо кафене. Никога не съм ходил в битническо кафене. А сега съм в битническо кафене. Дават ни от най-доброто кафе, по шейсет цента чашата. Голяма работа. Не си струва. Наоколо седят млади хора, пият кафе и чакат да се случи нещо. Нищо няма да се случи.

После пресичаме улицата и отиваме в едно италианско кафене. Марионети се връща с журналиста от „Сан Франциско Кроникъл“,

който написа в рубриката си, че аз съм най-добрият автор на разкази след Хемингуей. Казвам му, че не е прав; не знам кой е най-добрият след Хемингуей, но със сигурност не съм аз. Аз просто не се старая достатъчно. Мързи ме. Уморих се.

Пристига виното. Виното не струва. Носят ни супа, салата и равиоли. После още една бутилка кофти вино. След всичко това не ни остава място за основното ястие. Говорим си глупости. Не се напъваме да кажем нещо умно. А може би просто не можем. Накрая си тръгваме.

Вървя след тях нагоре по улицата. Вървя с моята красива приятелка. Започвам да повръщам. Повръщам кофти червено вино. Салата. Супа. Равиоли. Винаги повръщам преди четене. Това е добър знак. Значи още съм на ръба. Докато вървя нагоре по улицата, в стомаха ми сякаш се забива нож.

Оставят ни в една стая с няколко бутилки бира. Аз преглеждам стихотворенията си. Изпитвам ужас. Повръщам в мивката, в тоалетната, на пода. Готов съм.

Излизам на сцената, пред която се е събрала най-много публика от четенето на Евтушенко насам. Авторът е модерен. Чинаски е модерен. На сцената има хладилник, пълен с бира. Отварям си една. Сядам и започвам да чета. Всеки от хората в публиката е платил по два долара. Бива си ги. Някои се отнасят враждебно към мен от самото начало. Една трета от тях ме мразят, една трета ме обичат, а останалите нищо не разбират. Приготвил съм няколко стихотворения, които ще засилят омразата. Това е добре — враждебността помага да се отпуснеш.

— Ще стане ли Лора Дей? Ще стане ли моята любима, моля?

Тя се изправя и ми маха с ръце.

Бирата постепенно ми става по-интересна от стихотворенията. Между отделните стихотворения говоря някакви неща — сухи, банални неща. Държа се като Хъмфри Богарт. Държа се като Хемингуей. Държа се модерно.

— Чети стихотворенията, Чинаски! — крещат те.

И са прави. Опитвам се да не се разсейвам. Но и не забравям за хладилника с бирите. Така се работи по-лесно, а и те вече са си платили. Казвали са ми, че Джон Кейдж веднъж излязъл на сцената, изял една ябълка, тръгнал си и взел хиляда долара за това. Така че и аз заслужавам няколко бири.

Е, свърши. Хората идват при мен. Раздавам автографи. Дошли са чак от Орегон, от Лос Анджелис, от Вашингтон. Има и хубави малки момичета. Точно така умря Дилън Томас.

Качваме се горе, пием бира и си говорим с Лора и Джо Крисиак. Хората долу блъскат по вратата.

— Чинаски! Чинаски!

Джо отива да ги успокои. Станал съм като рокзвезда. Накрая и аз слизам, за да пусна неколцина при нас. Познавам някои от тях. Поети, умрели от глад. Редактори в незначителни списания. Влизат и няколко души, които не познавам. Добре, стига толкова — заключете вратата!

Пием. Пием. Пием. Ал Масантич пада в тоалетната и си строшава главата. Този Ал е страхотен поет.

Всички говорят едновременно. Поредното гадно напиване с бира. После един от редакторите в незначително списание започва да бие някакъв педал. Това не ми харесва. Опитвам се да ги разтърва. Някой чупи прозорец. Изхвърлям ги по стълбите. Изхвърлям по стълбите всички освен Лора. Купонът свърши. Е, не съвсем. Защото двамата с Лора вдигаме скандал. Двамата с моята любима вдигаме скандал. Тя е доста луда. Аз също. Както обикновено, не знаем защо се караме. Накрая ѝ казвам да се пръждосва. Тя се пръждосва.

Когато се събуждам след няколко часа, тя е в стаята. Скачам от леглото и я фрасвам. Тя веднага отвърща на удара.

— Ще те убия, копеле мръсно!

Аз съм пиян. Тя успява да ме събори на пода. Лицето ми кърви. Тя ме захапва за ръката. Не искам да умра. Не искам да умра! По дяволите страстта! Избягвам в кухнята и изливам половин бутилка йод на ръката си. Тя изхвърля гащите и ризите ми от куфара си и си взема самолетния билет. Пак ме напуска. Всичко между нас пак е свършено. Аз се връщам в леглото и слушам как трака с токчета по коридора.

Самолетът лети обратно, камерата работи. Момчетата от Канал 15 искат да научат всичко за живота. Камерата фокусира върху дупката на ръката ми, където ме захапа Лора. Аз държа едно двойно уиски.

— Господа — заявявам аз. — Разбирателството с жените е невъзможно. Абсолютно невъзможно.

Всички кимат в знак на съгласие. Озвучителят, операторът и продуцентът. Кимат. Някои от пътниците също кимат. Аз пия здраво из целия път и, както се казва, се давя в мъката си. Какво може да постигне един поет, ако не изпитва болка? Болката е също толкова важна, колкото и пишещата машина.

Естествено, веднага отивам в бара на летището. Винаги така правя. Камерата не се откъсва от мен. Хората в бара се оглеждат, вдигат чашите си и се съгласяват, че разбирателството с жените е невъзможно.

Хонорарът ми за четенето е четиристотин долара.

— Каква е тази камера? — пита един човек в бара.

— Аз съм поет — обяснявам.

— Поет ли? — повтаря той. — Как ти е името?

— Дилън Томас — отговарям.

Надигам чашата си, изпивам уискито на един дъх и се вторачвам право пред себе си. Малко ми остава.

АДСКИ ЗЪЛ И БЕЗ ВРАТ

Стомахът ми се беше свил, а тя ме снимаше как се потя и умирам в чакалнята, докато гледах едно пълно момиче с къса лилава рокля и обувки с високи токчета, което стреляше по пластмасови патици с въздушна пушка. Казах на Вики, че се връщам след малко, отидох и поисках от момичето зад щанда една книжна чаша и малко вода, за да си разтворя алка-зелцер. После пак си седнах и продължих да се потя.

Вики беше щастлива. Отивахме някъде извън града. Харесваше ми Вики да е щастлива. Тя заслужаваше да бъде щастлива. Станах, отидох в тоалетната и много добре се изсрах. Когато излязох, вече викаха пътниците. Хидропланът не беше голям. Само с две витла. Ние се качихме последни. В хидроплана се побираха едва шест-седем души.

Вики седна до пилота, а аз седнах на онова нещо, което се разгъва от вратата. После излетяхме! СВОБОДА. Коланът ми беше повреден.

Един японец ме гледаше.

— Коланът ми е повреден — споделих аз.

Той щастливо ми се усмихна в отговор.

— Кофти работа, сладур — добавих аз.

Вики постоянно се обръщаше назад и ми се усмихваше. Беше щастлива като дете, на което са подарили нова играчка — трийсет и пет годишен хидроплан.

Полетът продължи дванайсет минути, после се приводнихме. Не бях повърнал. Слязох. Вики ми разказа всичко:

— Хидропланът бил произведен през четирийсета година. На пода имаше дупки. Пилотът правеше завоите с една ръчка на тавана. Аз му казах, че ме е страх. А той ми рече, че и него го е страх.

Вики отговаряше за всички връзки с външния свят. Мен не ме бива много да разговарям с хората. Та значи после се качихме в един автобус, като се потяхме, кикотехме и се гледахме. Разстоянието от

паркинга на автобуса до хотела беше общо две пресечки, а Вики постоянно ме държеше в течение:

— Това е ресторант, това е магазин за алкохол за теб, това е бар, това пак е ресторант, а това пак е магазин за алкохол...

Стаята ставаше — беше откъм фасадата, с изглед към морето. Телевизорът работеше някак нерешително и аз се тръснах на леглото да погледам телевизия, докато Вики разопакова багажа.

— Тук е страхотно! — възкликна тя. — Не мислиш ли?

— Мисля — отвърнах.

Станах, слязох долу, прекосих улицата и си купих бира и лед. Изсипах леда в мивката и напъхах бирите в него. Изпих дванайсет бутилки бири, като на десетата с Вики нещо се скарахме, после аз изпих останалите две бири и заспах.

Когато се събудих, Вики беше купила хладилна чанта и в момента я украсяваше с рисунки. Вики беше като малко дете, романтична натура, но точно затова ми харесваше. В мен живееха толкова много мрачни демони, че имах нужда от нея.

Вики написа на хладилната чанта: „Юли 1972. Хотел Авалон, Каталина“. Вики не можеше да пише. То и аз не можех.

После Вики нарисова и мен и написа: „Адски зъл и без врат“.

Отдолу нарисова една жена и написа: „Хенри има око за хубавото дупе“.

А в едно кръгче: „Един господ знае какво прави с носа си“.

И следното: „Чинаски има страхотни крака“.

Освен това нарисова най-различни птици, слънца, звезди, палми и океана.

— Ще бъдеш ли в състояние да закусиш? — попита ме тя.

Нито една от предишните ми мацки не ме беше глезила така. Обичах да ме глежат; бях сигурен, че го заслужавам. Излязохме и намерихме едно съвсем прилично място, където човек можеше да седне отвън, за да се нахрани. Докато закусвахме, Вики ме попита:

— Ти наистина ли си спечелил наградата „Пулицър“?

— „Пулицър“? — повторих аз.

— Снощи ми каза, че си спечелил наградата „Пулицър“, петстотин хиляди долара в брой. Каза ми, че са ти изпратили лилава

телеграма, за да ти го съобщят.

— Лилава телеграма? — повторих аз.

— Да, освен това ми каза, че си спечелил в конкуренция с Норман Мейлър, Кенет Кох, Даян Уакоски и Робърт Крийли.

Закусихме и се разходихме. Целият курорт се вместише между пет-шест пресечки. Всички бяха на седемнайсет години. Всички седяха безжизнено и чакаха нещо да се случи. Всъщност не всички. Имаше и няколко туристи, които бяха стари, но твърдо решени да си прекарат добре. Те яростно надничаха през витрините и продължаваха, като тупкаха по асфалта и излъчваха на всички вълни: „Аз имам пари, ние имаме пари, имаме повече пари от вас, ние сме по-добри от вас, нищо не ни притеснява; всички останали са лайна, но ние не сме лайна, ние знаем всичко, вижте ни само“.

Туристите минаваха с розовите си тениски, зелените си тениски и сините си тениски, с квадратните си бели прогнили тела и шорти на райета, с безочливите си очи и безустите си усти, минаваха шарени и цветни, все едно цветовете можеха да заличат смъртта и да я превърнат в живот. Бяха като карнавал на американската гнилоч и нямаха представа какви са чудовищата.

Оставих Вики, качих се горе, надвесих се над пишещата машина и се взрях през прозореца. Нямаше смисъл. Цял живот бях искал да стана писател, а сега, когато най-сетне имах възможност, писането не ми идваше. Тук нямаше арени за борби с бикове, боксови мачове и млади сеньорити. Тук нямаше никакви открития. Преебаха ме. Бяха ме натикали в ъгъла, а на всичко отгоре не можех да напиша нито дума. Е, оставаше ми само да умра. Но винаги си го бях представял по-различно. Имам предвид писането. Може би заради онзи филм за Лесли Хауърд. Или заради биографиите на Хемингуей и Д. Х. Лорънс. Или заради Джеферс. Човек може да започне да пише по най-различни начини. После пише малко. А после се запознава с другите писатели. И добрите, и лошите. И чак тогава разбира, че всички са дребни душици. Когато остане в една стая с тях. Защото на всеки петстотин години има само по един велик писател и това не си ти, и със сигурност не са те. Всички бяхме преебани.

Включих телевизора и погледах няколко доктори и медицински сестри, които имаха проблеми в любовта. Никога не се докосваха.

Нищо чудно, че имаха проблеми. Само говореха, спореха, разпитваха и се оплакваха. Накрая заспах.

Вики ме събуди.

— Страхотно си прекарах! — съобщи ми тя.

— Да?

— Видях един човек в лодка и го попитах: „Къде отивате?“, а той ми каза: „Аз съм водно такси, карам хората от брега до яхтите“, и аз му казах: „Ами добре“, и беше само петдесет цента, и цели часове се возих с него, докато превозваше хората от брега до яхтите. Беше невероятно.

— Аз пък гледах някакви доктори и медицински сестри — отвърнах аз. — И се депресирах.

— Цели часове! — повтори Вики. — Аз му дадох моята шапка, а той ме изчака, докато си взема сандвич с миди. Снощи паднал от мотора си и си беше ожулил крака.

— Тук на всеки петнайсет минути звънят камбани — заявих аз. — Отвратително.

— Разгледах всички яhti! — продължи Вики. — На всички имаше стари пияници. Някои бяха качили млади жени с ботуши. Други бяха качили дори млади мъже. Истински дърти развратници!

Помислих си, че ако и аз можех да събирам информация като Вики, сигурно щях да напиша нещо. А какво правех аз? Седях и чаках да ми дойде на крака. Веднъж като дойде, мога да го манипулирам и да го оформям, но не умея да търся информация. Мога да пиша само за пиене на бира, за конни надбягвания и за симфонична музика по радиото. Не че това не е живот, но не е целият живот. Как станах толкова ограничен? Преди имах кураж. Какво стана с куража ми? Може би хората наистина остаряват?

— След като слязох от лодката, видях една птичка — продължаваше Вики. — Двете си поговорихме. Може ли да си я купя?

— Да, естествено. Къде е?

— Само на една пресечка. Искаш ли да отидем да я видим?

— Защо не?

Облякох се и слязохме. Птичката беше мъничка и зелена, с малко червено. Не беше нищо особено дори за птичка. Но поне не сереше

през три минути като повечето птички, така че ставаше.

— Виж, и тя няма врат. Като теб! Точно затова я искам. Названието е „плодова любовна птичка“.

Върнахме се в хотела, като носехме плодовата любовна птичка в клетка. Оставихме я на масата и Вики я кръсти Авалон. После седна да си говори с птичката.

— Авалон, здравей! Здравей, Авалон! Авалон, Авалон! Здравей, Авалон! Ей, Авалон!...

Аз пуснах телевизора.

Барът ставаше. Двамата с Вики седнахме и аз й казах, че ще изпотроша всичко. Навремето наистина изпотрошавах баровете, а сега само говорех как ще ги изпотроша.

Имаше оркестър. Аз станах да танцувам. Модерните танци са лесна работа. Само размахваш ръце и крака във всички посоки и си държиш главата неподвижна, или точно обратното, клатиш глава като побъркан, и всички си мислят, че си страхотен. Хората много се лъжат. Танцувах и се притеснявах за пишещата си машина.

После пак седнах при Вики и поръчах още пиене. Хванах я за главата и я обърнах към бармана.

— Виж колко е красива, човече! Не е ли красива?

После пристигна Ърнест Хемингуей, с мижавата си бяла брада.

— Ърни! — извиках аз. — Ти не се ли гръмна с пушка?

Хемингуей се засмя.

— Какво ще пиеш? — попитах го аз.

— Аз черпя — отвърна той.

Ърни ни поръча още пиене и седна при нас. Изглеждаше поотслабнал.

— Написах рецензия за последната ти книга — казах му аз. — Написах, че не е хубава. Извинявай.

— Няма нищо — рече Ърни. — Харесва ли ти на острова?

— Той е за тях, не за мен — отговорих.

— Как така?

— Хората са щастливци. Всичко им харесва: сладолед във фунийка, рокконцерти, да пеят, да танцуват, да обичат, да мразят, да мастурбират, обичат хотдог, кънтри, Исус Христос, ролкови кънки, спиритизма, капитализма, комунизма, обрязването, комиксите, Боб Хоуп, да карат ски, да ловят риба, да убиват, да играят боулинг, да

спорят, всичко. Не очакват много от живота и не получават много от живота. Хората просто са страхотни.

— Голяма реч.

— Голяма тема.

— Говориш като герой от ранното творчество на Хъксли.

— Мисля, че грешиш. Просто съм отчаян.

— Но — възрази Хемингуей, — хората започват да мислят, точно за да не се отчайват.

— Хората започват да мислят, защото ги е страх, а не защото са отчаяни.

— А разликата между страха и отчаянието е...

— Бинго! — казах аз. — Да помислиш малко! Къде ми е чашата?

Мъничко по-късно разказах на Хемингуей и за лилавата телеграма, а после двамата с Вики си тръгнахме и се върнахме в нашата стая, при нашата птичка и нашето легло.

— Няма смисъл — заявих аз. — Стомахът ми се е свил, а в него са девет десети от душата ми.

— Опитай това — каза Вики и ми подаде чаша вода и алка-зелцер.

— Ти излез да се разходиш — рекох. — Аз няма да мога.

Вики излезе да се разходи и два-три пъти се върна да провери дали съм добре. Добре бях. Излязох да хапна нещо, купих си дванайсет бири, върнах се и попаднах на един стар филм с Хенри Фонда, Тайрон Пауър и Рандолф Скот. Филмът беше от 1939-а. Всички бяха толкова млади. Невероятно. Тогава съм бил на седемнайсет години. Разбира се, в момента бях по-добре от всички тях. Все пак още бях жив.

Филмът се казваше „Джеси Джеймс“. Всички играеха много лошо. Вики се върна, разказа ми всякакви изумителни неща и седна да гледаме „Джеси Джеймс“. Когато Боб Форд се приготви да застреля Джеси (в ролята: Тайрон Пауър) в гърба, Вики изпищя и се скри в банята. Форд си свърши работата.

— Свърши! — подвикнах аз. — Можеш да излезеш!

Това беше най-интересното от нашето пътуване до Каталина. Почти нищо друго не се случи. Преди да си тръгнем, Вики отиде в местната туристическа агенция, за да благодари за чудесното

прекарване. Освен това благодари и на продавачката в „Сандъка на Дейви Джоунс“ и купи подаръци за приятелите си Лита, Уолтър и Ейва, за сина си Майк, нещо за мен, нещо за Ани и нещо за някакви господин и госпожа Кроути, и още неща за някакви други хора, които съм забравил.

Сетне се качихме на корабчето, с клетката, птичката, хладилната чанта, куфара и електрическата пишеща машина. Намерих едно място по-назад, седнахме и на Вики ѝ стана мъчно, задето си отивахме. Преди да си тръгнем, засякох Хемингуей на улицата и той вдигна два пръста за поздрав и ме попита дали не съм еврейин и дали пак ще дойда, а аз му отговорих „Не“ по въпроса за еврейството и „Не знам, зависи от дамата“ по въпроса дали ще дойда, и той добави „Не исках да се натрапвам“, а аз му казах „Хемингуей, понякога говориш много странно“, и цялото корабче се залюля наляво и надясно и подскочи и един млад мъж, който приличаше на онкоболен, мина да раздаде хартиени пликчета, в които да повръщаме. Помислих си, че с хидроплана все пак е по-добре, само дванайсет минути и много по-малко хора, а Сан Педро бавно се уголемяваше пред очите ни, цивилизация, цивилизация, смог и убийства, по-добре, по-добре, лудите и пияниците са последните светци на тази епоха. Никога не съм яздил кон, не съм играл боулинг, нито съм виждал швейцарските Алпи, и Вики ме погледна с детската си усмивка и аз си помислих, че тя наистина е изумителна жена, но какво пък, и аз заслужавам да имам малко късмет, така че си протегнах краката и се взрях право напред. Пак ми се сереше и реших да започна да пия по-малко.

ТАКА ОБИЧАТ МЪРТВИТЕ

1.

Пансионът беше на върха на един хълм и предлагаше стръмно спускане по инерция до магазина за алкохол и достатъчно сериозно изкачване на връщане, така че човек да остане с впечатлението, че е свършил някаква работа. Едно време пансионът беше боядисан в яркозелено, но след безброй дъждове — дъждовете на Лос Анджелис, от които всичко избелява — яркозеленото се държеше с последни сили, точно както и хората в пансиона.

Почти не си спомням как се бях преместил там и защо се бях махнал от предишната си квартира. Сигурно е било заради пиенето и това, че не работя много, или пък заради караниците с разните жени, които винаги стават рано сутрин. И като казвам „рано сутрин“, имам предвид в 3:30 сутринта, а не в 10:30. Хазяите понякога викаха полиция, но по-често ми оставяха под вратата бележчици — винаги написани с молив на лист, откъснат от ученическа тетрадка: „Г-не, ще се наложи да се изнесете незабавно“.

Веднъж това се случи следобед. Вече бяхме спрели да се караме. Изметохме натрошените стъкла, събрахме бутилките в торби за боклук, изпразнихме пепелниците, спяхме, събудихме се и аз вече се трудех отгоре, когато чух как в бравата се завъртя ключ. Толкова се изненадах, че продължих да й го набивам. И тогава хазяинът влезе — беше дребен мъж на около четирийсет и пет, без нито едно косъмче, освен сигурно в ушите и по топките — и погледна жената под мен, влезе и я посочи с пръст:

— Ти ИЗЧЕЗВАШ ОТТУК!

Аз спрях да я чукам и останах неподвижен, легнал върху нея, като гледах хазяина странично. Тогава той посочи и към мен:

— ТИ също изчезваш оттук!

После се завъртя на пета, отиде до вратата, внимателно я затвори зад себе си и се отдалечи по коридора. Аз пак запалих мотора и се изчукахме като за последно.

Както и да е, скоро след това се преместих в зеления пансион, който вече не беше толкова зелен, като носех само един куфар, пълен с парцали, и по това време бях сам, но имах пари за наема и се случих трезвен, така че ми дадох стая отпред, с изглед към улицата, на третия етаж — в дъното на коридора имаше телефон и баня, а в стаята имаше котлон на перваза, голям умивалник, малък хладилник, няколко стола, маса и легло. И въпреки че сградата беше много стара, дори имаше асансьор — навремето пансионът сигурно е бил луксозен. И така, нанесох се. Първата ми работа беше да си купя бутилка и след като изпих едно и убих две хлебарки, вече се чувствах у дома си. Тогава отидох до телефона и се обадох на една жена, която можеше да ми помогне, но тя очевидно беше отишла да помага на някой друг.

2.

Към три часа сутринта на вратата се почука. Облякох изпокъсания си халат и отворих. В коридора стоеше някаква жена, също по халат.

— Какво? — попитах аз.

— Аз съм съседката. Казвам се Мици. Живея на същия етаж. Днес те видях на телефона.

— Какво? — повторих аз.

Тогава тя извади нещо иззад гърба си. Беше бутилка хубаво уиски.

— Заповядай, влез — казах аз.

Измих две чаши и отворих бутилката.

— Чисто или разрежено?

— Две трети вода, една трета уиски.

Над умивалника имаше малко огледало. Тя застана пред него и започна да си навива косата с маша. Подадох ѝ чашата и седнах на леглото.

— Видях те в коридора. Веднага забелязах, че си готин. Разпознавам готините хора. Някои хора никак не са готини.

— Обикновено ми казват, че съм мръсно копеле.

— Не вярвам.

— И аз не вярвам.

Изпих си питието. Тя само отпиваше от своето, така че си приготвих още едно. Говорехме си разни неща. Аз изпих още едно. После се изправих и застанах зад нея.

— Оооо! — каза тя. — Глупаво момче!

Фраснах я.

— Ох! Ти *наистина* си мръсно копеле!

Вдигна машата. Беше дребна и слабичка. Аз я дръпнах и я целунах по устата. Устата ѝ беше мека и отворена. Беше готова. Тикнах ѝ чашата в ръката, заведох я до леглото и я накарах да седне.

— Пий сега — наредих.

Тя се подчини. Аз отидох да ѝ наля още едно. Под халата нямах нищо. Халатът ми се отвори и оная ми работа щръкна навън. Помислих си, че съм голям мръсник. Истински нерез. Все едно участвах в някакъв филм. Сериал от бъдещето. 2490 година. Едва се съдържах да не се разкикотя, като се погледна отстрани — вървях като робот, все едно бях закачен за този глупав стърчащ издатък. А всъщност исках уиски. Всъщност исках замък на хълма. Всъщност исках парна баня. Всъщност исках каквото и да е, но не и това. Двамата седяхме с чашите си в ръка. Пак я целунах, като притиснах цигарения си език в гърлото ѝ. Спрях за кратко, колкото да си поема въздух. Разтворих ѝ халата, за да ѝ видя гърдите. Не бяха нищо особено, горките. Захапах едната. Гърдата се разтегляше и увисваше като балон, едва наполовина пълен със спарен въздух. Все пак смело продължих да смуча зърното ѝ, а тя хвана издатъка и изви гръб. Двамата се стоварихме на евтиното ми легло и аз я обладах, без да си свалям халата.

3.

Мъжът се казваше Лу и беше излязъл от затвора, а преди това беше работил в мина. Живееше на долния етаж. Последната му работа беше като чистач на съдове в някаква шоколадова фабрика. Бяха го уволнили заради пиенето, както винаги. Получаваш обезщетение, но то свършва и оставаш като плъх — плъх, който няма къде да се скрие и трябва да плаща наем; плъх с корем, който огладнява, и кур, който се надървя, и душа, която се изморява; плъх без образование и без занаят. Както се казва, шибана работа, но това е Америка. Ние не искахме много, но не получавахме и толкова. Шибана работа.

Запознах се с Лу, докато пиехме и в стаята ми влизаха и излизаха хора. Моята стая беше стаята за купон на пансиона. Всички идваха при мен. Имаше един индианец, Дик, който крадеше бутилки алкохол от магазините и ги съхраняваше в гардероба си. Твърдеше, че това му създавало чувство за сигурност. Когато не можехме да си намерим алкохол отникъде, този индианец беше последното ни спасение.

Аз не можех да крада от магазините, но все пак научих един номер от Алабама — кльошав крадец с мустаци, който по-рано беше работил като чистач в болница. Слагаш месото и по-скъпите неща в голяма торба и ги покриваш с картофи. Продавачът в магазина претегля торбата и ти взема пари само като за картофи.

Аз бях най-добър в друго: да карам Дик да ми дава на кредит. В този квартал имаше много хора, които се наричаха Дик, и един от тях държеше магазина за алкохол. Значи, ние седяхме в моята стая и пиехме, и в един момент пиенето свършваше. Първият ми ход беше да изпратя някого да купи.

— Казвам се Ханк — обяснявах на човека. — Кажи на Дик, че Ханк те праща да вземеш една бутилка на кредит. Ако нещо не му е ясно, да ми се обади по телефона.

— Добре, добре — казваше човекът и отиваше.

Ние оставахме да го чакаме в стаята, като предвкусвахме пиенето, пушихме, крачехме напред-назад и се побърквахме. Накрая

човекът се връщаше.

— Дик каза „Не!“ Дик каза, че вече няма да ти дава нищо на кредит!

— МАМКА МУ! — изкрещях аз.

И скачах на крака — възмущение на искреното възмущение, със зачервени очи и небръснати бузи.

— ДЯВОЛ ДА ГО ВЗЕМЕ ТОВА МРЪСНО КОПЕЛЕ!

И наистина се ядосвах — гневът ми беше искрен, не знам защо. Затръсвах вратата, слизах с асансьора, спусках се надолу по хълма... мръсното му копеле!... и нахлувах в магазина за алкохол.

— Слушай сега, Дик — казвах аз.

— Здравей, Ханк.

— Искам ДВЕ БУТИЛКИ! — и споменавах наименованието на някое особено скъпо уиски. — Както и два пакета цигари, две-три от онези пури, и да видим какво още... да, пакетче фъстъци.

Дик нареждаше изброените стоки пред мен.

— Е, ще ми платиш ли? — питаше той.

— Дик, искам ги на кредит.

— Вече ми дължиш двайсет и три и петдесет долара — казваше той. — Преди ми плащаше по малко всяка седмица, спомням си много добре, че беше в петък вечер. Но сега не си плащал нищо от три седмици. Ти не си като другите боклуци. Ти имаш класа. Така че аз ти имам доверие. Защо не ми даваш по някой долар от време на време?

— Слушай, Дик, не искам да споря с теб. Ще ми сложиш ли тези неща в една торба, или ЩЕ СИ ГИ ПРИБЕРЕШ?

При тези думи побутвах нещата към него и чаках, като пафках цигара, все едно целият свят беше мой. Всъщност имах точно толкова класа колкото някой скакалец. Не изпитвах нищо друго освен ужас, че той ще постъпи по единствения разумен начин в дадения случай, ще сложи бутилките обратно на рафта и ще ми каже да вървя по дяволите. Но в крайна сметка той винаги се намръщваше, прибираше нещата в торба и ми казваше колко е новата ми сметка. Аз кимвах веднъж и излизах. Придобито по този начин, пиенето винаги беше по-вкусно. А когато се прибирах и носех пиене и цигари на момчетата и момичетата, бях като цар.

И така, една вечер седях с Лу в неговата стая. Той не беше плащал наем от две седмици, а аз — от една. Пиехме евтин портвайн.

Дори си свивахме цигарите, вместо да си купим. Лу имаше машинка, така че ги свиваше доста добре. Най-важното беше да имаш четири стени около себе си. Ако имаш четири стени, налице е някакъв шанс. Но ако останеш на улицата, нямаш шанс — тогава вече наистина са те преебали. Защо да крадеш нещо, ако не можеш да си го сготвиш? Как ще чукаш нещо, ако живееш на улицата? Как ще спиш при социалните, където всички хъркат? И ти крадат обувките? И миришат? И са луди? Там дори не можеш да си удариш една чекия като хората. Не, трябва ти четири стени. Дайте на човека четири стени, оставете го вътре и след време той може да притежава целия свят.

Така че двамата с Лу бяхме леко притеснени. Всеки път, когато някой минаваше по коридора, ние си мислехме, че е хазяйката. А тя беше много мистериозна хазяйка. Беше млада блондинка, която никой не чукаше. Аз винаги се държах студено с нея, като се надявах тя сама да дойде при мен. И тя наистина идваше редовно, но само за да си иска наема. Имаше някакъв съпруг, но никой не го беше виждал. Двата живеяха там, но все едно не живеяха там. А ние бяхме на бесилката. И двамата с Лу решихме, че ако успеем да наебем хазяйката, с проблемите ни ще е свършено. Пансионът беше от онези места, където можеш да чукаш всяка жена — където едва ли не се очаква да чукаш всяка жена. Но тази не можех, и това ме караше да се чувствам неуверен. Така че двамата с Лу седяхме, пушехме си ръчно свитите цигари и пиехме портвайн, но четирите стени сякаш се разтваряха и разпадаха около нас. В такива моменти е най-добре да говориш. Да говориш глупости и да си пиеш виното. Бяхме страхливци, защото ни се живееше. Не ни се живееше чак толкова, но все пак ни се живееше.

— Май го измислих — обади се Лу.

— Честно?

— Честно.

Аз напълних чашите.

— Ще действаме в екип — каза той.

— Разбира се.

— Виж, ти говориш интересно, разказваш интересни неща — няма значение дали са истина, или не...

— Истина са.

— Няма значение. Важното е, че разказваш интересно. Гледай сега какво ще направим. В края на улицата има един луксозен бар,

нали го знаеш, казва се „Молиш“. Ще отидеш там. Трябват ти пари само за първото пиене. Ще ги съберем заедно. Сядаш, държиш си пиенето и се оглеждаш за някой тип, който размахва пачка. Там ходят много дебели пачки. Значи, виждаш го и отиваш при него. Сядаш при него и пускаш глупостите. На него ще му хареса. Ти имаш и богат речник, и всичко. Добре, значи той ще започне да те черпи и ще пие цяла вечер. Не бива да спира да пие. Когато тръгнат да затварят, ще го подкараш към улица „Алварадо“, на запад. Ще му кажеш, че ще го уредиш с някоя готина млада путка, ще го излъжеш там каквото трябва, за да го подкараш натам. А аз ще го чакам в пряката — с това.

Лу се протегна и извади бейзболна бухалка — много голяма бейзболна бухалка, от най-тежките.

— Господи, Лу, с това ще го убиеш!

— Не, не, пиан човек не се убива толкова лесно, нали знаеш. Ако беше трезвен, сигурно наистина щях да го убия, но ако е пиан, само ще се зашемети. Ще му вземем портфейла и ще делим поравно.

— Виж, Лу, аз съм добър човек, не върша такива неща.

— Не си добър човек — каза Лу. — Ти си най-злобното копеле, което познавам. Точно затова ме кефиш.

4.

Намерих един. Голям дебелак. Цял живот ме уволняват дебели тъпаци като него. При това от безполезни, зле платени, тъпи, тежки служби. Така му се падаше. Заговорих се с него. Не знам за какво приказвах. Той ме слушаше, смееше се, кимаше и поръчваше. Имаше ръчен часовник, няколко пръстена и голям тъпанарски портфейл. Не беше лесно. Разказвах му за затвори, за бандите по влаковете, за бардаците. За бардаците му харесваше най-много.

Разказах му за един тип, който идвал веднъж на всеки две седмици и плащал добре. Искал само курвата да седи в една стая с него. Двамата си събличали дрехите, играели на карти и си говорели. Само това. След два часа този тип ставал, обличал се, казвал довиждане и си тръгвал. Никога не пипвал курвата.

— Дявол да го вземе! — каза моят човек.

— Аха — съгласих се аз.

Реших, че нямам нищо против дебелата бейзболна бухалка на Лу да нацели дебелата му тиква право в десетката. Ебати тъпака. Ебати безполезното копеле.

— Обичаш ли млади момичета? — попитах го.

— О, да, да, да.

— Някъде на четиринайсет и половина?

— Господи, да.

— Има едно, което ще пристигне с влака от Чикаго, в един и половина сутринта. Ще бъде вкъщи към два. Чиста, секси, интелигентна мацка. Поемам голям риск, така че ще ти струва десет долара. Много ли е?

— Не, няма проблеми.

— Добре, когато затворят тук, ще тръгнем заедно.

Най-сетне стана два часът сутринта и аз го изведох оттам, към уличката. Може би Лу нямаше да бъде там. Може би щеше да се напие преди това, или просто да се откаже. Такъв удар можеше да убие човек. Или да го повреди за цял живот. Двамата се препъвахме под

лунната светлина. Наоколо нямаше никого, дори в страничните улички. Лесна работа.

Накрая влязохме в пряката на Лу. Лу беше там. Но дебелакът го видя. Когато Лу замахна, дебелакът вдигна ръка да се предпази и същевременно се наведе. Бейзболната бухалка ме удари право зад ухото.

5.

Лу успя да се върне на старата си работа, от която го бяха уволнили, задето пиеше, и се закле да пие само в края на седмицата.

— Добре тогава, приятел — казах му аз. — Стой далеч от мен. Защото аз постоянно съм пиан и не спирам да пия.

— Знам, Ханк, и ти ме кефиш повече от всеки друг, но трябва да огранича пиенето само до уикенда, петък и събота вечер, и никакъв алкохол в неделя. Едно време никога не успявах да отида на работа в понеделник сутрин и точно затова ме уволняваха. Така че ще стоя настрана, но искам да знаеш, че няма връзка с теб.

— Освен с това, че съм пиянде.

— Ами да.

— Добре, Лу, само да не съм те чул да чукаш на вратата на моята стая, ако не е петък или събота вечер. Може би ще чуваш как пея, и смеха на красиви седемнайсетгодишни момичета, но недей да чукаш на вратата.

— Човече, ти чукаш само стари чанти.

— С очите на виното ми изглеждат на седемнайсет — отвърнах аз.

Лу ми разясни същината на работата си, която представляваше почистване на вътрешностите на някакви машини за шоколад. Била лепкава, мръсна работа. Шефът назначавал само бивши затворници и ги уморявал от работа. По цял ден ги псувал на майка, но те си траели. Всеки път им давал по-малко пари, но те си траели. Ако някой се оплачел, веднага го уволнявал. Повечето били излезли от затвора под гаранция. Шефът направо ги държал за топките.

— Този шеф ми звучи като човек, който трябва да умре — казах на Лу.

— Ами той ми се кефи. Каза, че съм най-добрият му работник, но трябва да се откажа от пиенето, защото имал нужда от човек, на когото може да се разчита. Веднъж даже ме заведе у тях, за да боядисвам нещо. Боядисах му банята, и то добре. Шефът има къща на

хълмовете, голяма къща, а само да видиш жена му. Изобщо не съм знаел, че има толкова красиви жени — само да ѝ зърнеш очите, краката, тялото, как върви, как говори, Божичко.

6.

Е, Лу удържа на думата си. Известно време не го виждах, дори в края на седмицата, а междувременно аз преживявах някакъв ад. Нещо ми беше станало на нервите и подскачах от най-малкия шум. Беше ме страх да заспя: сънувах кошмар след кошмар, един от друг по-ужасни. Ако се напиех както трябва, преди да заспя, нямаше проблеми, но ако се напиех само наполовина, или още по-лошо, си легнех трезвен, кошмарите започваха веднага — при това никога не можех да бъда сигурен дали наистина сънувам, или нещата се случват в стаята, защото сънувах цялата стая в най-големи подробности, с мръсните чинии, мишките, провисналите тапети, миризмата на нааканите бикини, които някоя курва беше зарязала на пода, капещия кран на мивката, и луната навън като куршум, и колите, пълни с трезвени и сити хора, фаровете през прозореца, всичко, всичко, и сякаш бях в някакъв тъмен ъгъл, в най-тъмния ъгъл, където никой не можеше да ми помогне, и нищо нямаше смисъл, никакъв смисъл, в тъмния потен ъгъл, в мрака и мръсотията, където всичко вонеше: паяците, очите, хазайките, тротоарите, баровете, сградите, тревата, циментът, светлината и мракът, всичко това, което не беше мое. Така и не видях розови слонове, но имаше множество дребни човечета със злокобни номера и имаше един огромен човек, който искаше да ме удуши или да впие зъбите си в гърлото ми, така че лежах и се потях и не можех да помръдна, а черното вонящо косматото нещо седеше върху мен върху мен върху мен.

А когато не сънувах кошмари, бях буден — и седях по цял ден, обзет от неописуем ужас, който се разтваряше в мен като гигантско цвете и не можех да разбера откъде идва, а това го правеше още по-страшен. Седях с часове посред стаята, смазан и разбит. Срането и пикаенето ми се струваха огромно и безсмислено усилие, а да си среща косата или да си измия зъбите — абсурдни, налудничави действия. Все едно да нагазя в море от огън. Или да си наляя вода в чаша — струваше ми се, че нямам никакво право да си наливам вода в чаша.

Реших, че съм полудял, че не съм наред, и от това се почувствах омърсен. Отидох в библиотеката и се опитах да намеря някакви книги, в които да пише защо хората се чувстват така, но нямаше такива книги — или имаше, но аз не можех да ги разбера. Ходенето до библиотеката също не беше лесно — всички изглеждаха толкова спокойни и уверени, библиотекарите и хората, които четяха, всички освен мен. Не можех дори да отида до кенефа в библиотеката — вътре беше пълно с бездомници и педали, които ме гледаха как пикая и до един изглеждаха по-силни от мен, спокойни и уверени. Тогава излизах и пресичах улицата и се изкачвах по витата стълба в една сграда от бетон, където държаха хиляди щайги с портокали. На покрива на съседната сграда пишеше *ИСУС ЩЕ ТЕ СПАСИ*, но докато се изкачвах по витата стълба в тази сграда от бетон, не давах пет пари нито за Исус, нито за портокалите. И винаги си мислех: ето, тук ми е мястото, в тази гробница от бетон.

Мисълта за самоубийство никога не ме напускаше — усещах я като мравки, които тичат по китките ми. Самоубийството беше единственото положително нещо, което можех да направя с живота си. Всичко останало беше отрицателно.

А Лу се радваше, че чисти машините за шоколад, за да живее. Лу беше по-умен от мен.

7.

Някъде по същото време в един бар се запознах с жена, малко по-възрастна от мен, много смислена. Краката ѝ все още бяха хубави, имаше малко странно чувство за хумор и много скъпи дрехи. Беше се разделила с някакъв богаташ. Отидохме вкъщи и заживяхме заедно. Тя беше много секси парче, но не спираше да пие. Казваше се Вики. Чукахме се и пиехме вино, пиехме вино и се чукахме. Аз имах карта за библиотеката и всеки ден ходех там. Не ѝ бях казал, че искам да се самоубия. Всеки път, когато се връщах от библиотеката, си повтаряхме една и съща шега. Аз отварях вратата и тя ме поглеждаше:

— Какво, не носиш ли книги?!

— Вики, в библиотеката няма книги — отвърщах аз.

После влизах, изваждах бутилката (или бутилките) вино от торбата и започвахме да пием.

Веднъж, след като бяхме пили цяла седмица, реших да се самоубия. Не ѝ казах. Смятах да го направя, докато тя е в бара и търси някой „свежар“. Не ми харесваше, дето ходи да се шиба с някакви смешници, но тя ми носеше пари, уиски и пури. Излизаше ми с номера, че обича само мен. Наричаше ме „господин Ван Билдъргъз“, не знам защо. Напиваше се и повтаряше едно и също: „Ти се мислиш за голяма работа! Мислиш, че си господин Ван Билдъргъз!“. А през това време аз обмислях как точно ще се самоубия. И един ден вече реших да го направя. Бяхме пили цяла седмица, само портвайн, бяхме закупили от големите шишета и ги бяхме наредили на пода, зад тях имаше редица от нормални винени бутилки, някъде осем-девет, а зад тази редица имаше друга редица, от по-малки бутилки, някъде четири-пет. Бяхме изгубили представа за времето. Само се чукахме, говорехме си и пиехме, говорехме си и пиехме и се чукахме. Започвахме яростни караници, които завършваха със секс. Тя беше страхотно сладко прасенце, тясна и пъргава. На двеста жени има най-много по една като нея. С повечето жени сексът е като някакъв театър, все едно на ужким. Както и да е, по някаква причина, може би заради многото пиене и

факта, че тъпите говеда ебат Вики, аз се депресирах дори повече от обикновено — но какво можех да сторя, да извадя оръдията?!

И когато виното свърши, депресията, страхът и безсмислието ми дойдоха в повече и аз разбрах, че е дошъл моментът да го направя. Само Вики да излезе веднъж, и щях да свърша със себе си. Не бях решил как точно, но имаше стотици начини. Например, имахме газов котлон. Самоубийството с газ е очарователно. Самоубийството с газ е като целувката на смъртта. Тялото остава непокътнато. Виното беше свършило. Едва стоях на краката си. По тялото ми препускаха армиите на ужаса и потта. Изведнъж всичко ми стана ясно. Най-голямото облекчение е никога повече да не трябва да се разминеш с друго човешко същество на тротоара, никога повече да не ги видиш как ходят с тлъстинките си, с малките си миши очички, с жестоките си глупави личица, с животинския си живец. Какъв сладък копнеж: никога повече да не трябва да поглеждаш друго човешко лице.

— Излизам да погледна някой вестник и да видя кой ден сме, става ли?

— Естествено — каза тя. — Естествено.

Излязох. В коридора нямаше никого. Нямаше човешки същества. Беше към десет вечерта. Слязох с асансьора, в който вонеше на урина. Искаше се много сила, за да вляза в него. Поех надолу по хълма. Когато се върнех, тя щеше да бъде излязла. Когато пиенето свършеше, тя не губеше никакво време. Тогава щях да го направя. Но първо наистина исках да видя кой ден сме. Спуснах се до аптеката, до която имаше будка за вестници. Погледнах датата на вестника. Беше петък. Петък, отлично. Денят беше съвсем подходящ. Едва тогава видях заглавието:

БРАТОВЧЕД НА МИЛТЪН БЪРЛ УДАРЕН ПО ГЛАВАТА ОТ ПАДНАЛА СКАЛА

Нещо не го разбрах. Наведох се по-близо и го прочетох още веднъж. Същата работа:

БРАТОВЧЕД НА МИЛТЪН БЪРЛ УДАРЕН ПО ГЛАВАТА ОТ ПАДНАЛА СКАЛА

Беше отпечатано с големи, тлъсти букви. Беше водещото заглавие. Сред всички останали неща, които се бяха случили на света, те бяха решили, че това е най-важното:

БРАТОВЧЕД НА МИЛТЪН БЪРЛ УДАРЕН ПО ГЛАВАТА ОТ ПАДНАЛА СКАЛА

Веднага ми стана много по-добре, пресякох улицата и влязох в магазина за алкохол. Взех на кредит две бутилки портвайн и пакет цигари. Когато се прибрах, Вики още си беше там.

— Кой ден сме? — попита.

— Петък.

— Добре — каза тя.

Напълних две чаши. В малкия хладилник беше останал малко лед. Кубчетата леко се плъзнаха в чашите.

— Не искам да се ядосваш — каза Вики.

— Знам, че не искаш.

— Първо си пийни.

— Добре.

— Докато те нямаше, бе пъхната бележка под вратата.

— Аха.

Пийнах, задавих се, запалих си цигара и пак пийнах, после тя ми подаде бележката. В Лос Анджелис беше топла лятна вечер. Петък вечер. Прочетох бележката, на която пишеше следното:

Скъпи г-н Чинаски,

Трябва да платите наема до следващата сряда. Ако не го направите, ще трябва да напуснете. Знам какви жени водите в стаята си. И вдигате прекалено много шум. И счупихте прозореца. Вие си плащате за това. Или поне би

трябвало да си плащате. Досега съм била много добра с вас. Но сега ви казвам — ако не платите до следващата сряда, ще трябва да напуснете. Останалите наематели вече не издържат на шума, ругатните и песните по цяла нощ и по цял ден, както и аз. Не можете да живеете тук, ако не плащате наем. Не казвайте, че не съм ви предупредила.

Изпих остатъка от виното на един дъх и едва не повърнах. В Лос Анджелис беше топла лятна вечер.

— Писна ми да се чукам с онези тъпаци — каза Вики.

— Аз ще намеря пари — отвърнах.

— Откъде? Ти нищо не можеш да правиш.

— Знам.

— Тогава откъде ще намериш пари?

— Отнякъде.

— Последният тъпак ме чука три пъти. Охлузи ми пътката.

— Не се тревожи, бейби, аз съм гениален. Единственият проблем е, че никой друг не го знае.

— Гениален в какво?

— Не знам.

— Господин Ван Билдъргъз!

— Точно така, това съм аз. Между другото, знаеш ли, че братовчедът на Милтън Бърл е бил ударен по главата от паднала скала?

— Кога?

— Днес сутринта или вчера.

— Каква скала?

— Не знам. Представям си, че е била някаква голяма, мазна, жълта скала.

— А на кой му пука за това?

— На мен не ми пука. Със сигурност на мен не ми пука. Само дето...

— Само дето какво?

— Само дето мисля, че тази скала току-що ми спаси живота.

— Говориш като някакъв гъз.

— Аз съм си гъз — отвърнах.

После се ухилих и напълних чашите с вино.

**ВСИЧКИ ГЪЗОВЕ НА СВЕТА,
ВКЛЮЧИТЕЛНО И МОЯТ**

*Никой не страда повече, отколкото
трябва...*

Разговор, дочут по
време на игра на зарове

1.

В деветото надбягване моят кон се наричаше Зеленото сирене, спечели надбягването, аз изкарах петдесет и два долара срещу заложили пет и тъй като и бездруго бях на кяр, си поръчах още едно.

— Дай ми едно малко зелено сирене — така казах на бармана.

Но барманът не се обърка. Той знаеше какво пия. Все пак се подпирах там цял следобед. Предишната вечер се бях напил, а когато се прибрах, естествено, трябваше да пия още. Наизвадих всичко. Имаше скоч, водка, вино и бира. Към осем вечерта ми се обади някакъв погребален агент и заяви, че идва на гости.

— Добре — казах аз. — Донеси нещо за пиене.

— Може ли да доведе приятели?

— Аз нямам приятели.

— Имах предвид моите приятели.

— Пет пари не давам — отвърнах му аз.

После отидох в кухнята и напълних до три четвърти със скоч една водна чаша. Изпих го чист, като навремето. Тогава поглъщах бутилка уиски за час и половина, най-много два. Обърнах се към стената на кухнята и казах:

— Зелено сирене.

После си отворих една голяма, леденостудена бира.

2.

Погребалният агент пристигна, започна да говори по телефона и скоро дойдоха множество непознати хора, като всички носеха нещо за пиене. Имаше много жени и аз исках да ги изнасям всичките. Седнах на килима и се оставих на електрическата светлина и на алкохола, който маршируваше във вените ми като на парад, като на щурм срещу тъгата, като на последна атака срещу лудостта.

— Никога повече няма да работя! — казах им аз. — Конете ще се грижат за мен по-добре от всяка КУРВА!

— *Точно* така, господин Чинаски! Вие сте *велик* човек!

Заяви ми го някакъв дребен посивял нещастник, който седеше на дивана, потъркваше ръчичките си и ми се хилеше с влажните си устни. И наистина го имаше предвид. Направо ми прилоша. Изпих чашата, която държах в ръката си, намерих отнякъде друга и изпих и нея. Започнах да говоря с жените. Обещах на всички, че ще ги забавлявам с могъщия си кур. Те започнаха да се смеят. А аз наистина го имах наум. В смисъл веднага. На място. Пристъпих към жените. Мъжете ме издърпаха. Бях не толкова светски лъв, колкото гимназист. Ако не бях великият господин Чинаски, някой като нищо щеше да ме убие. Но при това положение можех да си позволя да си разкъсам ризата и да предложа на всеки да излезе отвън, за да се разберем като мъже. Извадих късмет. На никого не му се занимаваше да ме пребие.

Когато най-сетне ми се проясни, беше четири сутринта. Всички лампи светеха и нямаше никого. Аз продължавах. Намерих една топла бира и я изпих. После си легнах с онова чувство, познато на всички пияници: че съм се изложил, но майната му.

3.

От петнайсет-двайсет години страдам от хемороиди; както и от язва, проблеми с черния дроб, мехури по кожата, невроза, депресия, различни форми на лудост и прочие — но човек се научава да живее с тези неща и само да се надява, че всичко няма да реши да сдаде фронта по едно и също време.

Това напиване почти успя да ме убие. Беше ми лошо и се чувствах слаб, но то си беше в реда на нещата. Истинският проблем бяха хемороидите. Не им действаше нищо — горещи вани, кремове, нищо не помагаше. Червата ми едва ли не висяха от гъза, като кучешка опашка. Отидох на лекар. Той ми хвърли един поглед и каза:

— Операция.

— Добре — отвърнах аз. — Обаче ме е страх.

— Хм, гут, значи по трудент начинт — каза той с немски акцент.

„Мръсен нацист“ — помислих си аз.

— Значи този лаксатив във вторник вечерт, после в рано сутринт става, я? И прави клизма, докато вода стане чист, я? После аз пак погледна в сряда сутринт.

— Гут, майн херинг — отвърнах аз.

4.

Маркучът за клизмата постоянно се измъкваше, цялата баня се намокри, стана студено, коремът ме заболя и се давех в лиги и лайна. Така щеше да свърши този свят — не с атомна бомба, а с лайна, лайна, лайна. С маркуча за клизма, който си бях купил от аптеката, не можеше да се регулира потокът на водата, а пръстите ми бяха изтръпнали и не действаха както трябва, така че водата влизаше с пълна сила и излизаше с пълна сила. Цялата процедура ми отне час и половина, през който моите хемороиди бяха господари на целия свят. На няколко пъти си помислих просто да се откажа и да умра. В банята намерих кутия с чист терпентин. Беше прекрасна кутия, с червен и зелен етикет.

ОПАСНО! — така пишеше на етикета. Може да причини отравяне и смърт!

Но мен наистина ме беше страх — и върнах кутията обратно.

5.

Докторът ме сложи да легна на една маса.

— Значи релакс гръб, я? Релакс, релакс...

Той изведнъж навря нещо в гъза ми и започна да развива някаква механична змия, която запълзя нагоре по червата ми в търсене на запушено място или рак.

— Ха! — каза докторът. — Ако малко боли, отваря уста и диша като куче, я? Хахахахаха!

— Копелдак мръсен!

— Какво?

— Мамка му! Изрод! Свиня! Садист! Изгорихте Жана на кладата, забихте пирони в ръцете на Христа, гласувахте за Втората световна, гласувахте за Никсън! На майка ти в гъза! Какво ми ПРАВИШ?!

— Скоро свърша, я? Добърт пациент.

Накрая докторът си нави змията обратно и погледна в нещо като перископ. После натъпка малко бинт в окървавения ми гъз и ми каза да се облека.

— И за какво ще бъде операцията? — попитах аз.

Той ме разбра.

— Само за хеморойд.

Преди да си тръгна, погледнах под полата на медицинската му сестра. Тя мило ми се усмихна.

6.

В чакалнята на болницата седеше малко момиченце, което ни огледа един по един: посивели лица, побелели лица, пожълтели лица... Накрая момиченцето обяви:

— Всички ще умрат!

Никой не ѝ отговори. Обърнах на следващата страница на някакво старо списание „Тайм“.

След обичайното попълване на документи... урина... кръв... ме заведоха в стая с четири легла, на осмия етаж. Когато възникна въпросът за вероизповеданието ми, казах „католик“ — за да си спестя вторачените погледи и разпита, които следват отговора „атеист“. Беше ми писнало да отговарям на въпроси. Все пак болницата беше католическа — може би щях да си спечеля по-добро обслужване или пък благословия от папата.

И така, затвориха ме в една стая с още трима души. Мен — монаха, самотника, играча, майстора, идиота. Всичко свърши. Любимата самота, хладилникът с бира, пурите на нощното шкафче и телефонните номера на жените с едри бедра и едри задници.

Единият от болните беше с пожълтяло лице. Приличаше на голяма дебела птица, която са накуснали в урина, а после са оставили да съхне на слънце. Постоянно натискаше бутона за повикване на сестрата. Говореше пискливо и плачливо:

— Сестра, сестра, къде е доктор Томас? Вчера доктор Томас ми даде кодеин. Къде е доктор Томас?

— Не знам къде е доктор Томас.

— Може ли лекарство против кашлица?

— Лекарството против кашлица е на нощното ви шкафче.

— Това не помага! И сиропът не помага!

— Сестра! — подвижна един побелял тип от североизточното легло. — Може ли кафе? Искам още кафе, моля.

— Сега ще видя — отвърна тя и излезе.

От прозореца ми се виждаха някакви възвишения. Лежах и гледах възвишенията. Навън се стъмни. Възвишенията бяха отрупани с къщи. Стари къщи. Имах необяснимото чувство, че всички къщи са пусти, че всички са умрели, всички са се отказали. Слушах тримата мъже в моята стая, които се оплакваха от храната, от цената на лечението, от лекарите и сестрите. Когато единият говореше, другите двама явно не го слушаха, защото не отговаряха. След това някой от тях вземаше думата. Все едно се редуваха. От скука. Говореха някакви безсмислици, като постоянно сменяха темата. Единият беше селянин, другият работеше като оператор в киното, а третият беше жълтата напикана птица. През прозореца се виждаше кръст, който се въртеше в небето — първо син, после червен. Стана късно и сестрите спуснаха завесите на леглата ни, така че ми стана малко по-добре, но изведнъж осъзнах, че болката и вероятната смърт не ме сближават с човечеството. После започнаха да идват хора на свиждане. Никой не ми дойде на свиждане. Почувствах се като светец. Погледнах през прозореца и видях, че до червено-синия кръст, който се въртеше в небето, има светец надпис: *МОТЕЛ*. Там вътре имаше други човешки тела в легла, но наредени по друг начин. Защото се чукаха.

7.

Един нещастник със зелени дрехи дойде да ми обръсне гъза. Какви професии има на този свят! Това дори аз не го бях работил.

После ми сложиха найлонова шапка и ме преместиха на количка. Точно така. Водеха ме на операция. Бутаха страхливеца по коридорите, покрай умиращите хора. Бяха мъж и жена. Бутаха ме с усмивка и изглеждаха много спокойни. Вкараха ме в асансьор. В асансьора имаше четири жени.

— Ще ми правят операция — казах им аз. — Искате ли да се сменим?

Жените се отдръпнаха към стената и не отговориха. Пристигнахме в операционната и зачакахме да дойде Господ. Накрая Господ дойде и каза:

— Я, я, я! Мой любимт пациент!

Дори не си направих труда да отговоря на тази лъжа.

— Обърнете по коремт, моля.

— Ей — обадох се аз. — Сигурно вече не мога да се откажа?

— Найн — каза докторът. — Вече си под моя власт!

Усетих как ме стегнаха с каиш. Разтвориха ми краката. Биха ми първата местна упойка. Чувството беше такова, сякаш докторът покриваше гъза ми с хавлиени кърпи. После още една упойка. И още една. Аз не спирах да се шегувам с тях. Страхливец, смешник, който си подсвирква в тъмното.

— Приспете го, я? — каза докторът.

Усетих как ми бият още една инжекция в лакътя. Но нищо не ми стана. Имах зад гърба си прекалено много наливания.

— Може ли една пура? — попитах.

Някой се засмя. Шегата беше тъпа. Реших да си мълча. Усещах ножа в гъза си. Но нямаше болка.

— Ето тук — рече той. — Тук е основно запушване, я? И тук...

8.

В реанимацията беше тъпо. Понякога минаваха красиви жени, но не ми обръщаха внимание. Надигнах се на лакът, за да се огледам. Навсякъде имаше човешки тела. Ужасно бели и неподвижни. Хора, които бяха претърпели истински операции. Рак на белите дробове. Инфаркт. Какво ли не. Почувствах се като аматьор и малко се засрамах. Зарадвах се, когато ме изкараха оттам. Тримата ми съквартиранти съвсем откровено ме зяпнаха, когато ме върнаха в стаята. Много невъзпитано. Претърколих се на леглото. Открих, че краката ми все още са изтръпнали и не мога да ги контролирам. Реших да поспя. Цялата болница ме депресираше. Когато се събудих, гъзът вече много ме болеше. Но краката ми все още бяха изтръпнали. Протегнах се да си пипна кура, но все едно го нямаше. Искам да кажа, че не усещах нищо. С изключение на това, че ми се пикаеше, а не можех да се изпикая. Усещането беше толкова отвратително, че се опитах да забравя за него.

Една от бившите ми любовници дойде да ме види. Бях ѝ казал, че постъпвам в болница. Не знам защо.

— Здравсти! Как си?

— Добре съм, но не мога да се изпикая.

Тя се усмихна.

После си поговорихме още малко и тя си тръгна.

9.

Беше като в някакъв филм: всички санитари сякаш бяха хомосексуалисти. Накрая видях един, който ми се стори по-мъжествен от останалите.

— Ей, приятел!

Той дойде при мен.

— Не мога да се изпикая. Пикае ми се, но не мога.

— Сега се връщам. Ще те оправя.

Почаках доста. После той се върна, дръпна завесите на леглото ми и седна.

„Господи, какво ли ще ми прави? — помислих си аз. — Свирка?!“

Но тогава видях, че е донесъл някаква машина. Видях как взе една куха игла и я напъха в дупката на кура ми. До този момент смятах, че не усещам нищо с кура си, но сега размислих.

— Мамка му и прасе! — просъсках.

— Не е най-приятното чувство на света, нали?

— Абсолютно съм съгласен с теб. Мда. Аууууууу! Мамка му мръсна!

— Още малко.

Той притисна мехура ми. Видях как малкият квадратен аквариум започва да се пълни с пикня. Това обикновено не го дават по филмите.

— Боже Господи, човече, стига толкова! Да се разделим като приятели!

— Още малко. Готово.

Той изтегли иглата. През прозореца се виждаше моят червено-син кръст, който не спираше да се върти. На стената висеше Христос, а под краката му имаше изсъхнало палмово листо. Нищо чудно, че хората призовават боговете. Иначе не се издържа.

— Благодаря — казах на санитаря.

— Моля, моля — отвърна той, дръпна завесите, взе си машината и ме остави.

Жълтата препикана птица натисна бутона за повикване на сестрата.

— Къде е тази сестра? О, защо не идва тази сестра?!

Той пак натисна бутона.

— Какво става сега? Работи ли този бутон?

Сестрата дойде.

— Боли ме гърбът! Ужасно ме боли! И никой не ми идва на свиждане! Сигурно сте забелязали, нали? Никой не ми идва на свиждане! Дори жена ми! Къде е жена ми?! Вдигнете ми леглото, защото така ме боли! ТОЧНО ТЪЙ! Още по-високо! Не, не, господи, сега е прекалено високо! По-ниско! Тъй. Спрете! Къде ми е вечерята? Не съм вечерял! Вижте сега...

Сестрата си излезе.

Аз не спирах да мисля за машинката за пикня. Сигурно щеше да се наложи да си купя такава и да я разнасям цял живот. Да се крия в задните улички, зад дърветата, на задната седалка на колата.

Селянинът, който беше на първото легло, почти не беше продумал. Сега изведнъж се обърна към стената и каза:

— Кракът ме боли. Нищо не разбирам, за една нощ се поду и не иска да се оправи. И боли, много боли.

Човекът с бялата коса в ъгъла натисна бутона за повикване на сестрата.

— Сестра! — извика. — Сестра, ще ме уредиш ли с едно кафенце?

Не, честно. Основният ми проблем в тази болница беше как да не се побъркам.

10.

На следващия ден човекът с бялата коса (който работеше като оператор в киното) си взе кафето и седна на един стол при мен.

— Не издържам с това копеле — каза ми.

Имаше предвид жълтата препикана птица. И така, нямаше как, трябваше да си говоря с него. Разказах му, че съм се докарал до това състояние основно с пиене. Разказах му за някои от най-дивите си изпълнения, колкото да става весело. Той също имаше какво да разкаже.

— Навремето имаше едни големи червени влакове, които пътуваха между Глендейл и Лонг Бийч, така си спомням. Движеха се по цял ден и по цяла нощ, с прекъсване от час и половина, някъде между три и половина и пет и половина сутринта. Значи, една вечер отидох да пия с един приятел, а след като затвориха бара, отидохме у тях да изпием каквото имаше. После аз си тръгнах, но нещо се загубих. Свърнах в някаква улица без изход, но не знаех, че няма изход. Продължих по нея, а карах доста бързо. И карах така, докато не се блъснах в релсите на влака. Когато се блъснах, воланът подскочи, удари ме по брадичката и ме нокаутира. И така си останах, по средата на релсите, в колата, в нокаут. Извадил съм късмет, защото се е случило точно през този час и половина, когато няма влакове. Не знам колко време съм стоял там. Но се събудих от сирената на влака. Събудих се и първото нещо, което видях, беше как този влак идва по релсите право към мен. Едва успях да запаля колата и да дам на заден. Влакът профуча. Едва се прибрах, защото предните колела бяха разкривени от удара.

— Страшна работа — казах аз.

— А един друг път си седях в бара. И точно отсреща имаше закусвалня, където ходеха машинистите. Влакът спираше и те слизаха да ядат. А до мен в бара седеше един тип. И той ми вика: „Навремето и аз карах такова нещо, и още мога. Ела да видиш как ще го подкарам“. Двамата излязохме и се качихме в локомотива. И той наистина успя да

го подкара. Набрахме скорост. И аз започнах да си мисля: „Какво правя тук, по дяволите?“. И му викам на този тип: „Не знам за теб, но аз *слизам!*“. Намерих спирачката, дръпнах я и още преди да спрем, скочих отстрани. Онзи тип скочи от другата страна и повече не го видях. А около влака се събра тълпа — полицаи, следователи от железниците, детективи, репортери, зяпачи, всякакви. Аз седях отстрани, заедно с хората. И един до мен ми вика: „Дай да се качим и да погледнем какво е станало!“. А аз му викам: „Ами какво да му гледаме, влак като влак“. Хвана ме страх да не ме е видял някой, нали разбираш. На следващия ден писаха във вестниците. Заглавието беше *ВЛАК ОТИВА САМ ДО ПАКОИМА*. Аз си изрязах статията и си я прибрах. Пазих си я десет години. Жената я видя и ме пита: „За какъв дявол ти е тази статия, *ВЛАК ОТИВА САМ ДО ПАКОИМА?*“. Но аз не ѝ казах. Още ме беше страх да не ме хванат. Ти си първият човек, на когото разправям за това.

— Не се притеснявай — рекох му аз. — Никой друг няма да научи тази история.

След това гъзът ми започна да се обажда по-здраво и мъжът с бялата коса ми предложи да повикам някой да ми бие инжекция. Аз повиках сестрата и тя ми би инжекция в хълбока. Когато си тръгна, не дръпна завесите, но човекът с бялата коса си остана. Даже имаше посетител. Гласът на посетителя беше толкова силен, че направо ми минаваше през прецаканите черва. Голям оратор.

— Ще преместя всички кораби зад пристанището. И ще го снимаме там. Плащаме на един капитан по осемстотин и деветдесет долара на месец, а той има двама юнги. Имаме цяла флотилия. Мисля да я използваме. Хората са готови за един добър пиратски филм. Не са гледали хубави пиратски филми от времето на Ерол Флин.

— Аха — съгласи се човекът с бялата коса. — Тези неща са на периоди. Хората са готови. Имат нужда от хубав пиратски филм.

— Точно така, има много деца, които никога не са гледали пиратски филм. И като стана дума за деца, точно тях ще използваме. Ще ги пусна на всички кораби. Ще използвам възрастни хора само за главните роли. Просто ще преместим корабите зад пристанището и започваме снимките. Два от корабите се нуждаят от нови мачти, но друго няма. Вдигаме мачтите и започваме снимките.

— Хората са готови за пиратски филм. Тези неща са на периоди.

— В студиото се притесняват за бюджета. А то няма да струва нищо. Само си представи, че...

Дръпнах завесата и се обърнах към човека с бялата коса:

— Виж, не искам да те обидя, но така сте седнали точно до моето легло. Не може ли да заведеш твоя приятел на твоето?

— Естествено, естествено.

Продуцентът се изправи:

— Дяволски съжалявам. Не знаех, че...

Беше дебел и отворителен; самодоволен, щастлив и гнусен.

— Няма проблеми — казах аз.

Двамата се преместиха при леглото на човека с бялата коса и продължиха да си говорят за пиратския филм. Всички умиращи на осмия етаж на католическата болница слушаха за пиратския филм. Най-сетне продуцентът си тръгна.

Човекът с бялата коса се обърна към мен:

— Това беше най-големият филмов продуцент на света. Той е продуцент на повече велики филми, отколкото всеки друг. Казва се Джон Ф.

— Джон Ф. — оживи се напиканата птица. — Да, той е снимал велики, велики филми!

Опитах се да заспя. Нощем ми беше трудно да спя, защото всички хъркаха. В синхрон. Човекът с бялата коса хъркаше най-силно. А сутрин винаги ме събуждаше, за да ми се оплаче, че не е мигнал. Тази нощ жълтата напикана птица също не млъкна. Първо крещя, защото не можел да се изсере. „Отпушете ме, господи боже, трябва да се изсера!“ Или пък защото го боляло. Или пък защото не знаел къде е неговият доктор. Той постоянно си сменяше докторите. Лекарите не го издържаха, зарязваха го и го прехвърлиха на друг. Никой не можеше да разбере какво му има. А то нищо му нямаше: просто искаше при мама, а майка му беше умряла.

11.

Най-сетне успях да ги накарам да ме преместят в стая за двама, но това се оказа още по-лош ход. Другият човек в стаята се казваше Хърб и санитарят ми каза за него, че изобщо не е болен. „Абсолютно нищо му няма“ — така ми заяви. Хърб носеше копринен халат, бръснеше се по два пъти на ден, имаше телевизор, който никога не изключваше, и постоянно му идваха посетители на свиждане. Беше директор на доста голяма фирма и беше приложил онзи номер да се подстриже много късо, за да създава впечатление за младост, ефективност, интелигентност и бруталност.

Телевизията се оказа много по-неприятна, отколкото си представях до този момент. Аз никога не бях имал телевизор, така че не бях свикнал. Автомобилните състезания горе-долу се ядваха, въпреки че бяха много тъпи. Но винаги имаше и някакъв Маратон за събиране на средства за някаква Кауза. Започваха още от сутринта и продължаваха по цял ден. На екрана излизаха цифрички, които показваха колко пари са събрали. Ядваше се и някакъв човек с готварска шапка. Не знам защо, по дяволите. И една ужасна стара жена с лице като жаба. Беше отвратително грозна. Не можех да повярвам на очите си. Не можех да повярвам, че тези хора не знаят колко грозни, голи, месести и отвратителни изглеждат лицата им — все едно бяха изнасилили всичко почтено на този свят. И същите тези хора спокойно излизаха на екран, разговаряха помежду си и се смееха на нещо. Шегите им не ставаха да се смееш на тях, но те се смееха без никакво усилие. И тези лица, тези лица! Хърб не се обаждаше. Просто си гледаше, сякаш му беше интересно. Не знаех как се наричат хората, но очевидно всички бяха някакви звезди. Когато казваха името на някого, всички се вълнуваха — всички освен мен. Аз не можех да разбера какво става. Леко ми призля. Прииска ми се да се върна в другата стая.

Междувременно се опитвах да накарам червата си да проработят отново. Нищо не излизаше. Само кръв. В събота вечерта при мен дойде един свещеник.

— Ще искаш ли причастие утре? — попита ме той.

— Не, благодаря, отче. Аз не съм много ревностен католик. Не съм ходил на църква от двайсет години.

— Но си кръстен в католическа църква, нали?

— Да.

— Значи още си католик. Просто не те бива много в това.

Говореше точно като във филмите — като грубоватия свещеник с бялата якичка, в ролята Джеймс Кагни или Пат О'Брайън. Дори филмите, които знаех, вече бяха стари. Последния филм, който бях гледал, беше „Изгубеният уикенд“.

Свещеникът ми даде една брошура.

— Прочети това — заръча ми и си тръгна.

МОЛИТВЕНИК

ЗА УПОТРЕБА В БОЛНИЦИ И ПСИХИАТРИЧНИ КЛИНИКИ

Започнах да чета.

О, вечна и благословена Света Троица, ангели и светци, аз ви благославям!

О, Майко Божия, аз ти се предавам! И те благославям с очите, ушите, устата, сърцето и цялото си същество!

О, страдалческо Сърце Божие, смили се над умиращите!

О, Господи Боже, аз те превъзнасям на колене!

Нека да възхваляваме Милостивия Бог, който въздава щастие на своя недостоен раб!

Заради моите грехове, Иисусе Христе, те намразиха!
Заради моите грехове те биха с камшик, и ти сложиха
венец от тръни, и те приковаха на кръста! Затуй
заслужавам единствено наказание!

Станах и се опитах да се изсера. Не бях срал от три дни. Нищо.
Само малко кръв от раните, които се отвориха на гъза ми. Хърб си
беше пуснал някакво токшоу.

— В предаването ще гостува Батман — каза ми той. — Ще
гледаме Батман!

— Честно? — попитах и пропълзях обратно в леглото си.

А най-вече се разкайвам за моите грехове, за моето
нетърпение и моя гняв, за моето отчаяние и моето
бунтарство.

Батман се появи. Всички в предаването много се развълнуваха.

— Виж, Батман! — каза ми Хърб.

— Супер — рекох аз. — Батман.

О, пресвета Майко Божия, смили се над мен!

— Виж, той ще пее! Батман може да пее!

Батман си беше свалил костюма и беше облечен нормално.
Изглеждаше съвсем обикновен млад човек с леко глуповато лице. В
момента пееше. Песента беше много дълга, а по някаква причина
Батман изглеждаше много доволен от себе си.

— Може да пее! — радваше се Хърб.

О, Господи Боже, какво съм аз и какво си Ти, и как да
Те доближа?

Аз съм бедно, нещастно, греховно създание,
недостойно за Твоя взор!

Обърнах гръб на телевизора и се опитах да заспя. Но Хърб беше усилил звука. Натъпках си памук в ушите, но това почти не помогна. Помислих си, че никога повече няма да се изсера, докато това нещо не спре. Всичко ми се беше стегнало. Този път със сигурност щях да откача.

О, Господи Боже, от този ден аз се приготвям да приема от ръката Ти онази смърт, която си ми отредил, и всички мъки и страхове! (Обща молитва веднъж дневно, по обичайния ред.)

Най-сетне, в един и половина през нощта, не издържах. Слушах телевизора от седем сутринта. Червата ми бяха запушени за цяла Вечност. Сметнах, че за осемнайсет часа и половина вече съм изкупил цялата си вина за Разпятието и всичко останало. Успях да се обърна в леглото и изкрещях:

— Хърб! Господи боже! Ще се побъркам! Ще откача! Хърб! МИЛОСТ! НЕ МОГА ДА ИЗДЪРЖАМ НА ТОЗИ ТЕЛЕВИЗОР! НЕ МОГА ДА ИЗДЪРЖАМ НА ТОВА ЧОВЕЧЕСТВО! Хърб! Моля те!

Той беше заспал, както си седеше.

— Мръсен путколизец — добавих аз.

— Кво? Кво?...

— ЗАЩО НЕ СПРЕШ ШИБАНИЯ ТЕЛЕВИЗОР?!

— Да го спра? А, да, естествено... Защо не каза по-рано, момче?

12.

Освен това Хърб хъркаше. И говореше насън. Успях да заспя чак към три и половина сутринта. В четири и петнайсет се събудих от някакъв шум, все едно някой влачеше маса по коридора. Лампата изведнъж светна и над мен застана едра чернокожа жена с папка. Господи боже, колко беше грозна и тъпа — да вървят по дяволите и Мартин Лутър Кинг, и равенството между расите! Тази жена бе способна с лекота да ме пребие до смърт. А може би щеше да направи точно това? Може би това беше последното причастие? Може би това беше краят?

— Ей, бейби — казах аз. — Ще ми обясниш ли какво става, по дяволите? Това ли е краят?

— Вие ли сте Хенри Чинаски?

— Опасявам се, че да.

— Свещеникът каза да ви свалим в параклиса за причастие.

— Не, чакайте! Той се е объркал! Казах му, че не искам причастие!

— Ами добре — рече тя.

Дръпна завесите, загаси лампата и си тръгна. Чух как влачат масата, или каквото там беше, надолу по коридора. Папата щеше да остане много недоволен от мен. А масата вдигаше дяволски шум. Чувах как болните и умиращите се събуждат от шума, кашлят, задават въпроси, на които никой не отговаря, и звънят на сестрите.

— Какво беше това, момче? — попита ме Хърб.

— Какво беше кое?

— Шумът и лампите?

— Беше Батман. Черният ангел, който приготвя за Приношение Тялото на Христа.

— Какво?

— Заспивай.

13.

На следващата сутрин дойде моят доктор, погледна ми в гъза и ми каза да си ходя.

— Но няма да яздиш конт, нали така, майн момче?

— Гут — казах аз. — А може ли яхна някоя путка?

— Как?

— Полово сношение — поясних.

— О, найн, найн! Поне шест до осем седмици, преди да предприемеш *каквото* и да е!

Докторът си тръгна и аз започнах да се обличам. Телевизорът вече не ми пречеше. Даваха един човек, който попита: „Чудя се дали спагетите са готови?“. После си пъкна главата в една тенджера и когато я извади, цялото му лице беше в спагети. Хърб се разсмя. Аз му стиснах ръката.

— Довиждане, сладур — казах му аз.

— Приятно ми беше — рече той.

— Да, и на мен — отвърнах аз.

И точно щях да си тръгвам, когато най-сетне стана. Хукнах към кенефа. Кръв и лайна. Лайна и кръв. Толкова болеше, че започнах да говоря на стените:

— Ох, майко, мама ви да еба и мръсници, мамка му, мамка му, да ви еба в устата мръсна, ох, ох, да ви сера в устата да ви сера, мамка му, мамка му, МАМКА МУ!

Най-сетне свърших. Почистих се, сложих си бинт на гъза, вдигнах си панталоните и се върнах до леглото, за да си взема чантата.

— Хайде, Хърб, довиждане — казах.

— Довиждане, момче — отговори той.

Позна. Пак хукнах към кенефа.

— Мама ви мръсна да еба в устата мръсници да еба! Ох, ох, ох, ох, МАМКА МУ!

После излязох от кенефа и седнах за малко. Усетих още едно малко раздвижване в червата, но ми мина. Слязох долу и платих

сметката за престоя в болницата, която беше чудовищна. Не разбирах нищо от написаното. Повикаха ми такси и аз заставах на входа да го изчакам. Носех си специалната ваничка. Ваничка, която пълниш с топла вода и после сереш в нея. Навън стояха трима селяни, двама мъже и една жена. Говореха на висок глас и на диалект и приличаха на хора, които никога не са страдали от нищо — дори от зъбобол. Гъзът ми се раздвижи и започна да трепери. Опитах се да поседна, но това се оказа грешка. Със селяните имаше и едно малко момче. То изтича при мен и се опита да ми свие ваничката. Хвана я и започна да дърпа.

— Недей да дърпаш, копеле мръсно! — просъсках аз.

Едва не ми я изскубна от ръцете. Беше по-силно от мен, но и аз не пусках.

О, Исусе Христе, предавам на милостта ти моите родители и близки, приятели и благодетели! Възнагради ги заради мъките, които са изстрадали заради мен!

— Пусни ми ваничката, чекиджия дребен! — казах му аз.

— Дони! — извика жената. — Остави човека на мира!

Дони избяга. Единият от двамата селяни се обърна към мен и се усмихна:

— Как е?

— Как да е — отвърнах.

За щастие таксито пристигна.

— Чинаски?

— Аха. Хайде да изчезваме оттук.

Настаних се отпред, с ваничката. Седнах малко на една страна. Казах на шофьора накъде да кара. После добавих:

— Виж сега, ако ти кажа, спри веднага — на бензиностанция, зад някой билборд, няма значение. Но спри веднага. Може да се наложи да сера.

— Добре.

Потеглихме. Улиците ми изглеждаха добре. Беше обед. Все още бях жив.

— Слушай, знаеш ли някой свестен бардак? — попитах го аз. — Където има готини, чисти, евтини путки?

— Не знам такива работи — каза той.

— СТИГА БЕ! СТИГА БЕ! — извиках му аз. — На ченге ли ти приличам? Кажи ми като на човек, пич!

— Не, сериозно — рече той. — Наистина не знам такива работи. Аз карам само през деня. Трябва да питаш някой шофьор, който кара нощем.

— Добре, вярвам ти. Завий тук.

Старата ми колиба изглеждаше добре между високите блокове. Старият ми плимут, модел '57 година, беше нацвъкан от гълъбите, а гумите бяха наполовина спаднали. Искях само една гореща вана. Гореща вана. Гореща вода за многострадалния ми гъз. Тишина. Брошурата за конните надбягвания. Сметките за тока и водата. Писмата от самотни жени, които живееха прекалено далеч, за да ходя да ги чукам. И вода. Гореща вода. И тишина. И аз, между четири стени, в убежището на проклетата си душа. Дадох бакшиш на шофьора на таксито и бавно се изкачих по алеята. Вратата беше отворена. Широко. Някой блъскаше нещо с някакъв чук. На леглото ми нямаше чаршафи. Господи, обир! Или още по-лошо, бяха ме изхвърлили от квартирата!

Влязох и извиках:

— Ей! Какво става?!

Хазяинът влезе в хола.

— Брей, че бързо се върна! Бойлерът беше протекъл и трябваше да го сменим. Ще сложим нов.

— Искаш да кажеш, че няма топла вода?

— Не, няма топла вода.

О, Исусе Христе, с радост приемам това изпитание,
което си отредил за мен!

Жената на хазяина също се появи.

— Чакай, ще ти оправя леглото.

— Добре. Чудесно.

— Днес трябва да оправят бойлера. Търсят някаква част. В неделя по-трудно се намират части.

— Добре. Аз ще си оправя леглото.

— Не, аз ще го оправя.

— Не, наистина. Аз ще го оправя.

Отидох в спалнята и се хванах да оправям леглото. Тогава пак ме прихвана. Хукнах към кенефа. Седнах и се заслушах в чукането по бойлера. Добре че беше толкова шумно. Така успях да произнеса една кратка реч. После си легнах. Чух двойката от съседния апартамент. Той беше пиян. Двамата се караха.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Че нямаш никаква концепция за нищо! Нищо не разбираш! Просто си тъпа! И освен това си курва!

Ето че си бях вкъщи. Беше страхотно. Обърнах се по корем. Във Виетнам воювах. В задните улички бездомниците надигаха бутилки с евтино вино. Слънцето все още не беше залязло. Лъчите му проникваха през щорите. Видях паяк на перваза. Видях стар вестник на пода. Във вестника имаше снимка на три млади момичета, които прескачаха някаква ограда и си показваха краката. Целият апартамент изглеждаше като мен и миришеше като мен. Дори тапетите ме познаваха. Идеално. Почувствах с нова сила, че имам тяло, крака, лакти и коса. Не се чувствах на четирийсет и пет. Чувствах се като някакъв проклет монах, който току-що е получил просветление. Все едно бях влюбен в нещо много красиво, но не знаех какво представлява, а само че съществува. Заслушах се във всички звуци, в мотоциклетите и колите. Чух как лаят кучета. Как се смеят хора. После заспах. Спах много дълго. Спах, докато дърветата ме гледаха през прозореца. Спах, докато слънцето се въртеше над мен, а паякът пълзеше около мен.

ИСТИНСКАТА ИСТОРИЯ НА ЛУДИЯ, КОЙТО ЖИВЕЕШЕ СЪС ЗВЕРОВЕТЕ

1.

Спомням си как веднъж си биех чекия в килера, след като си бях сложил обувките с високи токчета на майка ми и си гледах краката в огледалото, бавно издърпвах една хавлия нагоре по тях, все по-нагоре, все едно гледах женски крака, и изведнъж в къщата нахълтаха двама приятели: „Трябва да е някъде вътре“. Започнах да се обличам, но тогава единият отвори вратата на килера и ме видя: „Копеле мръсно!“. Аз се разкресях и ги изгоних от къщи, а после ги чух как си говореха: „Какъв му е проблемът? Какъв му е проблемът на това момче, по дяволите?“.

2.

К. беше бивша манекенка и си пазеше изрезки от вестници и стари снимки. Беше стигнала почти до първо място в конкурса за красота „Мис Америка“. Запознахме се в един бар на улица „Сейнт Алварадо“ — толкова близо до бедняшките квартали, колкото изобщо е възможно, без да живееш на улицата. Беше напълняла и натрупала години, но все още се забелязваше някогашната фигура и класа — само намек за тях, нищо повече. Двамата си приличахме. И двамата нямахме работа, така че не знам как сме живели. На цигари, вино и хазайка, която вярваше как скоро ще получим пари, просто нямаме в момента. Най-често трябваше да пием вино.

По цял ден спяхме, но когато започваше да се стъмва, вече ни се ставаше.

К.: Мамка му, бих пийнала нещо.

Аз си лежах и допушвах последната цигара.

Аз: Ами слез до Тони и вземи две бутилки портвайн.

К.: Големи бутилки?

Аз: Естествено, че големи бутилки. Обаче не взимай *Gallo*. Нито от онова другото, от което две седмици ме боля главата. И вземи два пакета цигари. Каквито и да е.

К.: Имаме само петдесет цента.

Аз: *Знам*, че имаме само петдесет цента! Другото ще го вземеш на кредит! Да не си *тъпа*?!

К.: Той каза, че няма повече...

Аз: *Той* бил казал! Какъв е той, да не е Господ? Ще го омаеш с приказки. Ще се усмихваш! Ако трябва, ще си завъртиш задника! Ще го надървиш! Ако трябва, ще го заведеш в склада да му покажеш едно нещо! Обаче донеси **ВИНОТО**!

К.: Добре де, добре.

Аз: Не се връщай без него!

К. казваше, че ме обича. Връзваше ми панделка на кура, а на главата му слагаше хартиена шапчица.

Ако се върнеше без вино или само с една бутилка, слизах аз — ръмжах като побеснял, мрънках и заплашвах стария продавач, докато не ми даде каквото искам, че и повече. Понякога се връщах с консерви сардини, хляб, чипс. Беше страхотен период — а когато Тони продаде магазина си, се захванахме да обработваме новия собственик. Той беше по-труден, но накрая също се предаде. Тази задача ни караше да даваме най-доброто от себе си.

3.

Беше като бургия, направо като бургия, и усещах вонята на машинното масло, докато забиваха това нещо в главата ми и то пробиваше плътта ми и навсякъде хвърчеше кръв и гной, а душата ми висеше над пропастта като маймунка, стиснала лиана. Бях покрит с мехури, големи като ябълки. Беше абсурдно, невероятно. Единият от лекарите каза, че никога не е виждал по-големи мехури, а изглеждаше доста стар. Лекарите се събираха да ме гледат, все едно съм някакъв изрод. Всъщност аз си бях изрод. Още съм изрод. Ходех до градската болница с трамвая и децата ме зяпаха и питаха майките си:

— Какво му има? Мамо, какво му има на лицето!

А майките казваха:

— ШШШШШШШШТ!

Това „шшшшшшшшТ“ беше най-ужасното проклятие, а след това оставяха малките копеленца, женски и мъжки, да продължават да ме зяпат над ръба на седалките, така че аз поглеждах навън през прозореца и гледах как отминават къщите, и се давех, давех се в алкохол, защото нямаше какво друго да правя. Поради липса на по-добро наименование, докторите го нарекоха *Acne Vulgaris*. С часове седях на една дървена пейка, докато чаках бургията. Направо да ме съжалиш, нали? Спомням си старите тухлени постройките на болницата и сестрите със спокойни усмивки, и смеещите се доктори — те бяха успели в живота. Точно там разбрах какво не е наред в болниците — че са направени само за това докторите да се чувстват като царе, а пациентите като лайна. Болниците бяха създадени с единствената цел докторите да се наслаждават на бялото си колосано превъзходство и да се закачат със сестрите.

„Докторе, докторе, хвани ме за дупето в асансьора, забрави за вонята на рака, забрави за вонята на смъртта. Ние не сме като тези бедни тъпаци, ние никога няма да умрем. Ние винаги си пием сока от моркови, а когато ни стане зле, всякога можем да глътнем някое хапче, да си ударим някоя инжекция, ние разполагаме с всички дроги на

света. Животът ни пее като пойна птичка: «Чик-чирик, най-велики на света!».

Аз отивах, чаках бургията и накрая те започваха да я забиват в мен. БЖЖЖЖЖ, БЖЖЖЖЖ, БЖЖЖЖЖ, а през това време слънцето светеше навън, над портокали и далии, и вътре, през престилките на сестрите, за да побърква още повече бедните изроди. Бжжжжж, бжжжжж, бжжжжж.

— Не съм виждал такова нещо!

— Погледни го, неподвижен като статуя!

Около мен пак се събраха ебачи на медицински сестри — мъже с големи къщи, които имаха време да се смеят, да четат книги, да ходят на театър, да си купуват картини и да забравят как да мислят и да чувстват. Бели колосани мъже, които наблюдаваха моето поражение. Като на събрание.

— Как се чувстваш?

— Страхотно.

— Не те ли боли от иглата?

— Да ви го начукам.

— Моля?

— Казах, да ви го начукам.

— Той е още момче. Ядосан е на целия свят. Няма за какво да му се сърдим. На колко години си, момче?

— На четиринайсет.

— Просто исках да те похваля за куража, защото не се предаваш на болката от иглата. Значи си много смел.

— Да ти го начукам.

— Не можеш да ми говориш по този начин.

— Да ти го начукам. Да ти го начукам. Да ти го начукам.

— Трябва да се държиш по-добре. Ами ако беше сляп?

— Тогава нямаше да се налага да ти гледам проклетата физиономия.

— Това момче е лудо.

— Да, така изглежда, не му говори повече.

Страхотна болница, няма що — но тогава не знаех, че двацет години по-късно ще се върна там, в същото крило. Болници, затвори и бардаци — това са университетите на живота. Аз имам няколко висши образования. Заслужавам малко уважение.

4.

Тогава живеех с някаква друга. Бяхме на втория етаж на блока и аз имах работа. Точно това едва не ме уби — защото пиех по цяла нощ и работех по цял ден. Непрекъснато хвърлях празни бутилки през един и същ прозорец. После го носех при стъкларя на ъгъла, за да го поправи, да му сложи ново стъкло. Веднъж седмично. Човекът ме гледаше много странно, но винаги ми вземаше парите, няма проблеми. Пиех непрекъснато вече петнайсет години и една сутрин се събудих: готово. От устата и гъза ми течеше кръв. Серях черни лайна. Кръв, кръв, водопади от кръв. Кръвта вонеше по-гадно от лайната. Жената, с която живеех, извика доктор и дойдоха да ме вземат с линейка. Санитарите казаха, че съм прекалено едър, за да ме носят, и ме помолиха сам да сляза по стълбите.

— Добре, момчета — отвърнах аз. — С удоволствие ще ви помогна. Не искам да се преработвате.

Излязох навън и легнах на носилката; те я разпънаха, а аз се покатерих на нея като увехнало цвете. Ебати цветето. Съседите се бяха показали на прозорците и на стълбите, за да ме гледат. През повечето време ме виждаха просто пиян.

— Виж, Мейбъл! — каза един от тях. — Този ужасен човек си отива!

— Бог да го прости! — отговори тя.

Добрата стара Мейбъл. Изплюх малко кръв от страни до носилката и всички казаха „Оооо!“.

Въпреки че ходех на работа, нямах никакви пари, така че пак ме пратиха в градската болница. Линейката беше пълна. Вътре в линейката имаше нещо като лавици и всички лавици бяха запълнени с хора.

— Готово, пълни сме — каза шофьорът. — Отиваме в болницата.

Беше кофти пътуване. През цялото време се лашкахме насам-натам. Аз се опитвах да не пускам кръв отникъде, за да не изцапам хората. Една чернокожа жена рече:

— Господи! Не мога да повярвам, че това се случва на мен! Помогни ми, Господи!

Господ е доста популярен на такива места.

Оставиха ме в едно тъмно мазе, някой ми даде чаша вода с някакво лекарство, и толкова. От време на време повръщах по малко кръв. В мазето бяхме четирима или петима. Единият от мъжете беше пиян — и луд — но иначе изглеждаше здрав. Стана от леглото си и започна да се разхожда, да се препъва наоколо, да пада върху останалите пациенти и да събаря разни неща, като повтаряше:

— Уа уа, аз съм уа уа джобата, аз съм джуба аз съм джума джуба джаста джуба.

Взех една кана за вода, за да го ударя с нея, но той не ме доближи достатъчно. Накрая се строполи в един ъгъл и припадна. Лежах в това мазе цяла нощ и до обяд на следващия ден. После ме преместиха горе. Болницата беше препълнена. Оставиха ме в един тъмен ъгъл.

— Направо ще пукне в този ъгъл — отбеляза едната сестра.

— Аха — съгласи се другата.

Една нощ станах, но не можах да стигна до кенефа. Издрайфах кръв направо на пода. Паднах и не можах да стана. Извиках медицинска сестра, но вратите в болницата бяха с метално покритие, дебели по десет сантиметра, и никой не ме чу. Сестрата минаваше веднъж на два часа, за да провери дали някой не е умрял. Нощем изнасяха доста умрели хора. Аз не можех да заспя и ги гледах. Сваляха човека от леглото на една носилка и го покриваха с чаршаф. Носилките бяха добре смазани. Продължих да крещя, без да знам защо:

— Сестра!

— Млъкни! — каза ми един от другите болни. — Искаме да спим.

Така че аз припаднах.

Когато се съвзех, бяха светнали лампите. Две сестри се опитваха да ме вдигнат.

— Нали ти казах да не ставаш! — извика едната.

Не можах да отговоря. В главата ми думкаха барабани. Чувствах се като изпразнен. Все едно чувах всичко, но не можех да виждам — само ярки светкавици от светлина. Но не изпитвах нито страх, нито паника — само чувство за очакване, за търпеливо и спокойно очакване.

— Много си тежък — каза едната сестра. — Седни на този стол.

Двете ме сложиха на стола, за да ме избутат. Аз не се чувствах по-тежък от три килограма.

После пак се събраха около мен: още хора. Спомням си един доктор със зелена престилка, от операционната. Изглеждаше разгневен. Говореше нещо на главната сестра.

— Защо този човек не е на системи? Останали са му само... сантилитра!

— Документите му са обработени долу, докато съм била горе, и са попълнени без мен. Освен това, докторе, той няма кредит за кръвопреливане!

— Искам да докарате кръв. ВЕДНАГА!

Почудих се какъв е този тип. Държеше се много странно. Много странно за доктор.

Сложиха ме на системи — четири литра кръв и четири литра глюкоза.

Една сестра се опита да ме нахрани — с ростбиф, картофи, грах и моркови за гарнитура. Донесе ги на една табла.

— По дяволите, не мога да ям това — заявих аз. — Ако го изям, ще умра!

— Яж — каза ми тя. — Това е храната, която са ти предписали.

— Донесете ми мляко — помолих аз.

— Яж — повтори тя и си тръгна.

Аз не докоснах храната.

След пет минути тя пак пристигна, тичешком.

— НЕДЕЙ да го ядеш! — крещеше тя, докато тичаше. — НЕ БИВА да ядеш това! Объркали са списъка с храната!

После сестрата отнесе таблата и ми донесе мляко.

След като ми преляха първата доза кръв, ме преместиха на носилка и ме закараха на рентген. Докторът ми нареди да се изправам. Аз постоянно падах назад.

— ДЯВОЛИТЕ ДА ТЕ ВЗЕМАТ! — изкрещя той. — ПОХАБИХ ОЩЕ ЕДИН ФИЛМ! СТОЙ И НЕ МЪРДАЙ, ДА МУ СЕ НЕ ВИДИ!

Опитах се, но не можах. Пак паднах назад.

— Мамка му и прасе — каза той на сестрата. — Махнете го оттук.

После дойде Великден и оркестърът на Армията на спасението започна да свири точно под прозореца — от пет часа сутринта.

Свиреха ужасна религиозна музика, силно и фалшиво, и тези звуци започнаха да ме давят, да ме пронизват, да ме убиват на място. Никога не съм се чувствал толкова близо до смъртта колкото тази сутрин. Бях на сантиметър от смъртта — на косъм от смъртта. Най-сетне оркестърът на Армията на спасението реши да се премести под друг прозорец и аз бавно започнах да се връщам към живота. Предполагам, че същата сутрин този оркестър е убил поне шестима болни.

После се появи баща ми, като водеше моята курва. Тя беше пияна и аз веднага разбрах, че баща ми ѝ е дал пари и нарочно я е довел пияна, за да ми стане гадно. Двамата с моя старец бяхме заклетни врагове — той не вярваше в нищо от това, в което вярвах аз, и обратно. Жената се олюляваше над леглото ми — почервенияла от пиене.

— Защо ми я доведе такава? — попитах го аз. — Защо не изчака до утре?

— Защото ти казвах, че тя не е стока! Винаги съм ти казвал, че не е стока!

— Нарочно си я напил, преди да я доведеш тук. Защо непрекъснато ми забиваш нож в гърба?

— Защото ти казвах, че не става! От самото начало ти казвах, че не става!

— Копеле мръсно, кажи още една дума и ще извадя тази игла от ръката си, ще стана и ще те пребия като куче!

Баща ми я хвана за ръката и двамата си тръгнаха.

Сигурно им се бяха обадили, за да им съобщят, че умирам. Кръвоизливите ми продължаваха. На същата вечер дойде свещеник.

— Отче — рекох му аз. — Не се обиждай, моля те, но бих искал да умра на спокойствие.

Изненадах се, когато видях как реагира: направо се олюля от учудване, все едно го бях ударил. Изненадах се, защото си мислех, че тези момчета са по-печени. Но какво пък, и те са хора, и те серат и си бършат гъза.

— Отче, говори с мен — обади се един от другите болни. — С мен можеш да поговориш.

Свещеникът отиде при него и всички останаха доволни.

Тринайсет дни, след като ме приеха в болницата, вече бях на работа, карах камион и носех пакети, които тежаха по двайсет и пет

килограма. Една седмица след това си поръчах първото питие — което според докторите трябваше да ме убие.

Предполагам, че някой ден наистина ще умра в градската болница. Каквото и да правя, все дотам стигам.

5.

Отново се случи кофти период, а бях прекалено изнервен, за да пия много; само въртях очи насам-натам и се чувствах отпаднал; бях толкова депресиран, че не можех да си намеря временна работа както обикновено, на която да си почина — в склад или в магазин — така че един ден отидох в кланицата.

— Не съм ли те виждал някъде? — попита човекът в офиса.

— Не — излъгах.

Всъщност бях ходил там преди две-три години, бях попълнил всички документи, бях минал медицинския преглед и прочие, и ме бяха завели в подземие, четири етажа по-надолу, където беше ужасно студено, а подът беше целият в кръв — зелен под и зелени стени. Същият този човек ми беше обяснил каква е работата — натискаш това копче и от тази дупка в стената се чува шум като от сблъсък на футболни защитници или от падане на слонове, и нещо излиза — нещо умряло, голямо, кърваво — и той ми показва как трябва да го хвана, да го хвърля в камиона и да натисна копчето, за да дойде следващото. После ме остави. Когато си тръгна, си свалих престилката, каската и ботушите (бяха ми дали с три номера по-малки), изкачих се обратно по стълбите и си тръгнах. Но сега се бях върнал.

— Изглеждаш старичък за тази работа — отбеляза той.

— Искам да позаякна — излъгах аз. — Трябва да се хвана на някаква здрава работа.

— Ще се справиш ли?

— Аз съм по-як, отколкото изглеждам. Едно време се боксирах професионално, с най-добрите.

— Честно?

— Аха.

— Да, по лицето ти се вижда. Сигурно си участвал в доста кофти мачове.

— Майната му на лицето. Имах бързи ръце. Още имам бързи ръце. Но понякога трябваше да падам нарочно, за да върви бизнесът.

— Аз се интересувам от бокс. Не помня да съм те чувал.

— Аз се боксирах под псевдоним. Кид Звездата.

— Кид Звездата? Не се сещам.

— Мачовете ми бяха в Южна Америка, Африка, Европа, на островите, в моряшките градове. Затова имам толкова празни места в документите. Не обичам да попълвам „боксьор“ в графата за професия, защото хората си мислят, че се бъзикам с тях или лъжа. Просто оставям празно и майната му.

— Добре, ела на медицински преглед утре в девет и половина и ще те назначим. Казваш, че искаш здрава работа, така ли?

— Е, ако имате нещо друго...

— В момента нямаме. Знаеш ли, изглеждаш на петдесет години. Чудя се дали не бъркам. Обикновено не си губим времето с такива хора.

— Аз не съм „хора“ — рекох. — Аз съм Кид Звездата!

— Добре, Звезда — засмя се той. — Ще ти дадем ЗДРАВА работа!

Хич не ми хареса как го каза.

Два дни по-късно минах през портала, влязох в една дървена барака и показах на един стар човек бележката с името ми („Хенри Чинаски“). Той ме изпрати в товарното отделение, при Търман. Отидох там. На една пейка седяха много мъже, които ме изгледаха така, все едно съм хомосексуалист или побъркан.

Аз отвърнах на погледите им с нещо, което трябваше да mine за лениво презрение, и ги заговорих на най-гадния си уличен диалект:

— Къде е Търман? Трябва ми някакъв Търман.

Някой ми го посочи.

— Ти ли си Търман?

— Аха.

— Ще работя при теб.

— Честно?

— Честно.

Той ме погледна.

— Къде са ти ботушите?

— Ботуши? Нямам ботуши.

Той бръкна под пейката и ми подаде чифт ботуши — стари, груби, корави ботуши. Пак същата история: с три номера по-малки. Едва си напъхах краката в тях.

После Търман ми даде окървавена престилка и каска. Сложих си и тях. Той си запали цигара и хвърли клечката с лениво, мъжествено замахване встрани.

— Хайде — каза Търман.

Всички други работници бяха негри и ме гледаха не просто като негри, а като чернокожи мюсюлмани. Аз бях метър и деветдесет, но те всичките бяха по-високи от мен, а ако не бяха по-високи, бяха по два-три пъти по-широки.

— Ханк! — кресна Търман.

„Ханк — помислих си аз. — Също като мен. Това е готино.“ Вече бях започнал да се потя под каската.

— Сложи го да работи ЗДРАВО!!!

Исусе Христе, Исусе Христе, Исусе Христе. Какво стана със сладките лениви нощи? Защо това не се случва на Уолтър Уинчъл, който толкова вярва в американския начин на живот? Не бях ли един от най-добрите студенти по антропология? Какво стана?!

Ханк ме заведе при един празен камион, който чакаше на рампата. Камионът беше дълъг поне половин пресечка.

— Чакай тук.

После няколко от чернокожите мюсюлмани пристигнаха на бегом, като тикаха пред себе си ръчни колички — боядисани в мръсно, грапаво бяло, като вар от курешки. Всяка количка беше пълна с парчета месо, които плуваха в разрежена кръв. Не, всъщност не плуваха — стояха неподвижно в кръвта като големи късове олово, като гюлета, като трупове.

Едно от момчетата скочи в камиона, а другите започнаха да ми подхвърлят парчетата месо. Аз ги хващах и ги мяхах на човека в камиона, а той ги пращаше в дъното на каросерията. Парчетата летяха бързо, БЪРЗО, бяха тежки и ставаха все по-тежки. В момента, в който хвърлях едно парче месо зад гърба си и се обръщах, следващото вече летеше към мен. Разбрах, че се опитват да ме прекършат. Скоро започнах да се потя с такава сила, сякаш по тялото ми са отворени кранове, гърбът ме заболя, китките ме заболяха, ръцете ме заболяха, всичко ме заболя и силите ми почти свършиха. Вече почти нищо не

виждах, само се напругах да хвана още едно парче месо и да го хвърля, да хвана още едно и да го хвърля. Бях оплискан с кръв и в ръцете ми се удряше поредното меко мъртво тежко парче месо, пляс, и поддаваше под пръстите ми, като женски задник, а аз бях толкова капнал, че дори не можех да събера сили да кажа: „Ей, момчета, какъв ви е ПРОБЛЕМЪТ, по дяволите?!“. Парчетата месо не спираха да летят, а аз не спирах да се въртя, като прикован на шиш, с каска, а те не спираха да докарват нови и нови ръчни колички, пълни с нови парчета парчета парчета месо, и накрая най-сетне свършиха, а аз останах на мястото си, като се олюлявах и вдишвах светлината от жълтата електрическа крушка. Беше като нощ в ада. Е, какво пък — винаги съм обичал да работя нощем.

— Хайде!

Този път ме заведоха в друго помещение. От тавана висеше половин теле, а може би цяло — да, като се замисля, имаха по четири крака, значи са били цели телета. Значи, на тавана имаше дупка, а от нея се спускаше кука, на която висеше едно току-що убито теле.

„Току-що са го убили“, помислих си аз. „Убили са проклетото теле. Как различават хората от говедата? Откъде знаят, че и аз не съм теле?“

— ДОБРЕ! ЗАЛЮЛЕЙ ГО СЕГА!

— Да го залюлея?

— Точно така — ТАНЦУВАЙ С НЕГО!

— Какво?!

— Господи боже! *Джордж*, ела тук!

Джордж застана под мъртвото теле и го сграбчи. ЕДНО. Затича се напред. ДВЕ. Затича се назад. ТРИ. Затича се много напред. Телето увисна почти водоравно. Някой натисна някакво копче и телето остана в ръцете му. Готово да замине за месарниците по целия свят. За всички клюкарещи откачени мързеливи тъпи домакини по целия свят, които се мъкнеха по пенъори в два следобед и дърпаха от омазнените си с червило цигари, и не усещаха почти нищо.

Следващото теле увисна над мен.

ЕДНО.

ДВЕ.

ТРИ.

Бях сграбчил телето. Мъртвите му кокали се притискаха в моите живи кокали, мъртвата му плът се притискаше в моята жива плът, кокалите и плътта ме притиснаха и аз си представих някоя сексапилна путка, която седи срещу мен на дивана с кръстосани крака, а аз държа питие в ръката си и бавно, но сигурно си проправям път с приказки към най-съкровено място в нейното тяло, и тогава Ханк кресна:

— НОСИ ГО В КАМИОНА!

Затичах се към камиона. Още като малко момче в двора на американското училище бях научен да се срамувам от поражението и да не изпускам телето на земята, защото това щеше да означава, че съм бъзльо и не съм истински мъж и следователно не заслужавам нищо друго освен подигравки, защото в Америка човек винаги трябваше да побеждава, независимо за какво се бори, без да задава въпроси, и още защото знаех, че ако изпусна това теле, повече никога няма да мога да го вдигна от земята. Защото щеше да се изцапа. А аз не исках телето да се изцапа — или, по-точно казано, те не искаха телето да се изцапа.

Тичешком влязох в камиона.

— ОКАЧИ ГО!

Куката, която висеше от тавана, беше тъпа като човешки палец без нокът. Трябваше да отпуснеш по-тежката половина на телето надолу и да ръгаш с по-леката, докато куката се закачи за нещо, но куката не искаше да се закача. *Мамка му и теле!* Беше само хрущяли и дебела, твърда сланина.

— ХАЙДЕ БЕ!

Дадох всичко от себе си и куката най-сетне проби, беше прекрасна гледка, чудо невиждано, куката беше пробила телето и то си висеше само, а не на рамото ми — чакаше домакините и клюките в месарницата.

— МЪРДАЙ!

В камиона влезе един негър — сто и трийсет килограма, нахален, умен, печен, смъртоносен — със замах окачи своето теле на куката и ме изгледа от горе надолу:

— Не прекъсвай реда!

— Добре, шефе — отвърнах аз.

Излязох пред него. Чакаше ме друго теле. Всеки път, когато натоварвах телето в камиона, бях съвсем сигурен, че това ще бъде последното, че нямам сили за повече, но си казвах

още едно
само още едно
после
напускам.
Майната му.

Всички ме чакаха да се откажа — виждах го в очите им и в усмивките, когато си мислех, че не ги гледам. Не исках да се предавам. Отидох да натоваря следващото теле. Бях като стария шампион. Старият шампион, който дава всичко от себе си в последния си мач. Сграбчих телето.

Така минаха два часа, после някой кресна:
— ПОЧИВКА!

Успях. Десет минути почивка и едно кафе, после никога нямаше да ме накарат да се откажа. Излязох последен и тръгнах към микробуса, в който беше лавката. Виждах как в нощта от кафето се издига пара; виждах поничките, цигарите, бисквитите и сандвичите под електрическите светлини.

— ЕЙ, ТИ!

Беше Ханк. Ханк, който се наричаше като мен.

— Да, Ханк?

— Преди да излезеш в почивка, закарай камиона до осемнайсета рампа.

Говореше за камиона, който току-що бяхме натоварили — който беше дълъг половин пресечка. Осемнайсета рампа беше в другия край на двора.

Успях да отворя вратата и да се кача в кабината. В кабината имаше мека седалка с кожена тапицерия, толкова мека, та осъзнах, че ако не се боря, ще заспя на минутата. Не можех да карам камион. Разгледах таблото и видях поне половин дузина скоростни лостове, спирачки, копчета и прочие. Завъртях ключа и успях да запаля двигателя. Поиграх си с педалите и скоростите, докато камионът найсетне тръгна напред, и го откарах в другия край на двора, до осемнайсета рампа, като през цялото време си мислех, че докато се върна, лавката ще си тръгне. Това беше трагедия, истинска трагедия. Паркирах камиона, загасих двигателя и останах още малко на меката

кожена седалка. После отворих вратата и слязох. Не улучих стъпенката или каквото се казва там и паднах — с окървавената престилка и каската бях като прострелян войник. Не ме заболя, или поне нищо не усетих. Успях да се изправа — и видях как микробусът на лавката излиза през портала и завива по улицата. Видях и останалите работници, които се връщаха на работа, смееха се и палеха цигари.

Свалих ботушите, престилката и каската и се върнах до дървената колиба на входа на кланицата. Метнах престилката, каската и ботушите вътре. Старецът ме изгледа:

— Какво правиш? Махаш се от такава ДОБРА работа?!

— Да ми пратят чека със заплатата за два часа — или да си го заврат отзад, не ми пука!

Излязох от кланицата. Прекосих улицата, седнах в някакъв мексикански бар, изпих една бира и после хванах автобуса за вкъщи. В двора на американското училище ме бяха победили. Отново.

6.

На следващия ден седях в бар и пиех с две жени. Едната беше с кърпа на главата, а другата не. Барът беше най-обикновен бар: тъп, несъвършен, отчаян, жесток, лайнян, беден, в миниатюрната мъжка тоалетна вонеше така, че да повърнеш, и човек не можеше да се изсере там, само да пикае, докато се дави и обръща глава, търси светлината в края на тунела и се моли стомахът му да издържи още малко.

Седях там от три часа, пиех и черпех жената без кърпа на главата. Тя не изглеждаше зле: скъпи обувки, хубави крака и задник; беше точно на ръба да се разпадне, но според мен точно тогава жените изглеждат най-секси.

Почерпих я още едно питие, после още две.

— Това е — казах. — Свърших парите.

— Шегуваш се.

— Не.

— Имаш ли къде да живееш?

— Още два дни, после трябва да плащам наем.

— Имаш ли работа?

— Не.

— С какво се занимаваш?

— С нищо.

— Искам да кажа, как преживяваш?

— Преди работех като агент на един жокей. Беше добро момче, но два пъти го хванаха с допинг за коня. Така че му забраниха да се състезава. После се занимавах малко с бокс, хазарт, дори се опитах да завъртя птицеферма — беше трудна работа, по цяла нощ трябваше да пазя билетата от дивите кучета, а един ден съм забравил някаква запалена пура и цялата ферма изгоря, заедно с петлите. Пробвах се като златотърсач в Калифорния, бях конферансие в цирка, пробвах да играя на стоковата борса, пробвах да стана спекулант — нищо не стана, във всичко се провалих.

— Изпий си питието и ела с мен — каза ми тя.

Това „ела с мен“ прозвуча добре. Изпих си питието и тръгнах с нея. Поехме по улицата и спряхме пред един магазин.

— Ти мълчи — заръча ми тя. — Аз ще говоря.

Влязохме. Тя взе салам, яйца, хляб, бекон, бира, горчица, кисели краставички, две бутилки хубаво уиски, алка-зелцер, цигари и пури. После каза на продавача:

— На сметката на Уили Хенсън.

Излязохме с нещата и тя повика такси. Таксито спря и ние седнахме отзад.

— Кой е този Уили Хенсън? — попитах аз.

— Няма значение — рече тя.

Пристигнахме къщи и тя ми помогна да прибера хранителните продукти в хладилника. После седна на дивана, кръстоса хубавите си крака и започна да подритва във въздуха и да върти глезените си, за да си разглежда обувките — красивите си обувки с високи токчета. Аз отворих едната бутилка и налях по много уиски с вода в две чаши. Отново се чувствах като цар.

По-късно вечерта, когато бяхме в леглото, аз спрях и я погледнах:

— Как ти е името?

— Какво значение има, по дяволите?

Аз се засмях и продължих.

Минаха два дни, трябваше да се изнасям и аз прибрах целия си багаж в мукавения куфар (нямах много багаж), двамата излязохме от къщи и трийсет минути по-късно влязохме през задния вход на един магазин за кожени изделия на едро, в една стара къща на два етажа.

Пепър (така се казваше тя, както разбрах най-сетне) позвъни на вратата и ми рече:

— Застани по-назад, така че да види само мен, а когато ни отключи, аз ще бутна вратата и ще влезем заедно.

Уили Хенсън винаги поглеждаше надолу по стълбите към едно огледало, в което се виждаше кой стои пред вратата, преди да реши дали си е къщи, или не.

Този път реши, че си е къщи. Домофонът избръмча и двамата с Пепър влязохме, като оставихме куфара на стълбите.

— Бейби! — извика той от върха на стълбището. — Толкова се радвам да те видя!

Уили Хенсън беше доста стар и имаше само една ръка. Прегърна Пепър с ръката си и я целуна. После ме видя.

— А кой е този?

— О, Уили, искам да се запознаеш с един приятел. Нарича се Хлапето.

— Здравсти! — казах аз.

Той не ми отговори.

— Хлапето? Не ми прилича на Хлапе.

— Всъщност се казва Хлапето Лани, преди е бил боксьор.

— Хлапето Ланселот — поясних аз.

Отидохме в кухнята, Уили извади бутилка и наля на всички. Седнахме.

— Харесват ли ти завесите? — попита ме той. — Момичетата ми ги ушиха. Момичетата са много способни.

— Хубави са — отвърнах аз.

— Ръката ми се схваща, вече почти не мога да си движа пръстите и мисля, че ще умра, а докторите не могат да разберат какво ми има. Момичетата си мислят, че се бъзикам с тях, и ми се смеят.

— Представям си — отвърнах аз.

Изпихме по още няколко.

— Ти ми харесваш — каза ми Уили. — Приличаш на човек, който е видял много, и имаш класа. Повечето хора нямат класа. Ти имаш класа.

— Не знам за класата — отговорих аз. — Но наистина съм видял много.

Изпихме по още няколко, после се преместихме в хола. Уили си сложи капитанска фуражка, седна зад йоника и започна да свири с една ръка. Йониката звучеше много силно.

По целия под бяха пръснати монети от двацет и пет, десет, пет, два и един цента. Не попитах защо. Седяхме, пиехме и слушахме йониката. Когато Уили спря да свири, аз изръкоплясках.

— Онази вечер момичетата бяха горе — разказа ми той. — И изведнъж някой извика „ПОЛИЦИЯ!“. Трябваше да ги видиш как бягат — някои голи, някои по сутиени и бикини, всичките избягаха и се скриха в гаража. Адски смешно беше! Аз си останах горе и те една по една се върнаха от гаража. Беше адски смешно, заклевам се!

— Кой извика „ПОЛИЦИЯ“? — попитах.

— Аз — отвърна той.

После той се прибра в спалнята, съблече се и си легна. Пепър отиде да го целуне и да му поговори за лека нощ, а аз събрах всички монети от пода.

След малко тя излезе и кимна към стълбището. Аз отидох да си донеса куфара.

7.

Когато сутрин Уили Хенсън си сложише капитанската фуражка, това означаваше, че ще ходим на яхтата. Той застава пред огледалото, за да нагласи фуражката под необходимия ъгъл, а някое от момичетата дотичваше да ни каже:

— Отиваме на яхтата! Той си слага фуражката!

Ето какво стана първия път.

Той излезе с фуражката си и ние тръгнахме подире му към гаража, без да кажем и дума. Колата на Уили Хенсън беше толкова стара, че имаше открита задна седалка. Две-три момичета се качиха отпред при него, като седнаха една в друга или както намерят за добре, а ние двамата с Пепър седнахме на откритата задна седалка. Тя ми обясни:

— Той излиза с яхтата само когато няма махмурлук и не пие. Но освен това не търпи никой друг да пие на яхтата, така че внимавай.

— Мамка му! — изругах аз. — Имам нужда от едно питие!

— Всички имаме нужда от едно питие — каза ми тя.

После извади плоска бутилка от дамската си чанта и я отвори. Подаде ми бутилката и рече:

— Почакай да ни погледне в огледалото. После си дръпни в момента, в който погледне обратно към пътя!

Пробвах. Стана. После Пепър беше наред. Докато стигнем до Сан Педро, бяхме изпили цялата бутилка. Пепър извади дъвка, аз си запалих пура и слязохме от колата.

Яхтата изглеждаше добре. Имаше два мотора и Уили ми обясни как да запали втория мотор, ако нещо стане. Аз седях и кимах, без да го слушам. Беше нещо за това как трябвало да дръпна някакъв кабел или нещо подобно.

В добавка Уили ми обясни как да вдигна котвата и да изляза от пристанището, но аз си мислех само за пиене. Излязохме от пристанището и той застана да върти голямото колело с капитанската си фуражка, а момичетата се събраха около него.

— Дай ми да покарам, Уили!

— Уили, дай ми да покарам!

Само аз не исках да покарам. Уили беше кръстил яхтата на себе си: „УИЛХАН“. Ужасно име. По-добре да се казваше „ПЛАВАЩАТА ПУТКА“.

Двамата с Пепър слязохме в каюткомпанията и намерихме още доста пиене. Останахме да пием. По едно време чух как Уили загаси мотора и слезе по стълбите.

— Връщаме се — каза той.

— Защо?

— Кони пак е в някаква фаза. Страх ме е, че ще скочи през борда. Не ми говори. Само седи и гледа в една точка. А не може да плува. Страх ме е, че ще се удави.

(Кони беше втората жена от бара, с кърпата на главата.)

— Нека да скача. Аз ще скоча да я извадя. Ще ѝ ударя един, за да не рита, и ще я кача на яхтата. Не се притеснявай.

— Не, връщаме се. Освен това вие сте *пили*!

Той се върна горе. Аз напълних чашите и запалих пура.

8.

Когато се върнахме на пристанището, Уили слезе да ни каже, че веднага ще се върне. Но не се върна веднага. Не се върна три дни и три нощи. Остави всичките момичета и просто си тръгна с колата.

— Той е луд — каза едно от момичетата.

— Аха — съгласи се друго.

Но на яхтата имаше много храна и алкохол, така че останахме да чакаме Уили. Имаше четири момичета, заедно с Пепър. На яхтата беше студено — независимо колко пиеш, независимо с колко одеяла се завиваш. Имаше само един начин да се стоплим. Накрая момичетата започнаха да се бъзикат с това...

— Сега съм АЗ! — извикваше някое от тях.

— Не, май съм аз — заявяваше друга.

— Май си ти?! — питах аз. — Ами АЗ?!

И те се смееха. Накрая вече не можех повече.

Намерих зелените си зарове в джоба и започнахме да играем на пода. Всички бяха пияни и момичетата имаха пари, а аз не, но след известно време вече имах. Те не знаеха правилата, а аз ги обяснявах в движение и малко ги променях, когато се наложи.

Точно така ни намери Уили, когато най-сетне се върна — играехме на зарове и всички бяхме пияни.

— НЕ ДОПУСКАМ ХАЗАРТ НА ТОЗИ КОРАБ! — изкрещя той.

Кони бързо изтича горе при него, прегърна го, пхна дългия си език в устата му и го хвана за чатала. Тогава той се засмя, слезе при нас, наля си питие, наля на всички пиене и започнахме да си говорим и да се смеем. Той ни разказа, че пише опера за йоника, която ще се казва „Императорът на Сан Франциско“. Аз му обещах, че ще напиша либретото, и вечерта всички се прибрахме пияни и в прекрасно настроение.

И всеки път, когато излизахме с яхтата, се повтаряше почти същото нещо.

Една вечер обаче той умря и ние с момичетата останахме на улицата. Беше завещал всичките си пари на някаква сестра, която живееше на изток, а аз започнах работа във фабрика за кучешки бисквити.

9.

После се нанесох в някаква квартира на улица „Кингсли“ и започнах работа в склада на един магазин за абажури.

Беше доста спокоен период. Всяка вечер пиех много бира и често забравях да се храня. Купих си пишеща машина — стар *Underwood* втора ръка с клавиши, които заяждаха. Не бях писал нищо от десет години. Започнах да се напивам с бира и да пиша поезия. Скоро събрах доста стихотворения, но не знаех какво да ги правя. Затова ги сложих всичките в плик и ги изпратих на някакво ново списание в един малък град в Тексас. Реших, че никой няма да ги публикува, но поне някой ще им се ядоса, така че няма да са съвсем безполезни.

Вместо това получих в отговор две дълги писма. В тях пишеше, че съм гений, разтърсващ талант и бог. Прочетох ги по няколко пъти, после се напих и написах дълго писмо в отговор. Изпратих и още стихотворения. Всяка вечер пишех стихотворения и писма, направо не можех да спра с тези глупости.

Редакторката на списанието, която също пописваше, започна да ми изпраща свои снимки, на които съвсем не изглеждаше зле. Писмата ни също станаха по-лични. Тя ми разказваше, че никой се иска да се ожени за нея. Нейният млад помощник-редактор ѝ казал, че ще се ожени за нея, ако му припише половината си имущество, но тя всъщност нямала никакви пари, независимо какво си мислели хората. Малко по-късно прибрали помощник-редактора в психиатрична клиника. *Никой не иска да се ожени за мен*, пишеше ми тя. *Стихотворенията ти ще излязат в следващия брой, посветен изцяло на Чинаски, но никой не иска да се ожени за мен, защото по рождение имам деформация на врата и сега никой не иска да се ожени за мен.*

Една вечер много се напих и отговорих:

Майната му. Аз ще се ожения за теб. Това за врата няма значение. И аз не съм особено готин. Представям си

как ще си живеем двамата, ти с твоя врат и аз с моето лице,
което сякаш е ръфано от лъвовете!

После изпратих писмото, веднага забравих за него, изпих още една бира и заспах.

След известно време получих писмо:

О, толкова съм щастлива! Всички ме гледат и ме питат: „Ники, какво е станало? Ами ти направо ГРЕЕШ от щастие! Какво е станало?“. Но аз не им казвам! О, Хенри, ТОЛКОВА СЕ РАДВАМ!

В писмото бяха приложени няколко снимки, които бяха много грозни. Хвана ме страх. Излязох и си купих бутилка уиски. Изпих уискито и пак разгледах снимките. После паднах на колене на килима:

— О, Господи или Исусе, какво сторих? Какво сторих? Добре, момчета, слушайте сега: ще посветя остатъка от живота си, за да накарам тази бедна жена да се чувства щастлива! Ще бъде адски трудно, но аз издържам на много, а има ли по-добър начин да живея, освен като правя някого другото щастлив?

Станах от килима; не бях съвсем сигурен за това последното.

Седмица по-късно бях пиян и чаках на автогарата да дойде автобусът от Тексас.

По уредбата съобщиха, че автобусът е пристигнал, и аз се приготвих да умра. Гледах как слизаха от автобуса и мислено ги сравнявах със снимките. После видях една млада блондинка, двайсет и три годишна, с хубави крака и енергична походка, невинно и доста снобско лице, може би изразът е „живо лице“, не знам, а вратът ѝ изобщо не беше толкова зле. Тогава аз бях на трийсет и пет.

Отидох при нея.

— Ти ли си Ники?

— Да.

— Аз съм Чинаски. Дай си куфара.

Двамата излязохме на паркинга.

— Чакам те от три часа — казах аз. — Бях толкова притеснен! През цялото време седях в бара и се притеснявах.

Тя пипна капака на колата.

— Двигателят още пари. Лъжеш, копеле, току-що си пристигнал!

Засмях се:

— Добре де, права си.

Качихме се в старата ми кола и продължихме по план. Малко след това се оженихме в Лас Вегас и за сватбата и обратния билет до Тексас отидоха почти всичките ми пари.

Когато се качихме заедно в автобуса, ми бяха останали само трийсет и пет цента.

— Не знам дали на татко ще му хареса това, което направих — отбеляза тя.

„О, Господи и Исусе — помолих се аз. — Дайте ми сила и смелост!“

Тя се въртя неспокойно по целия път до това малко градче в Тексас. Пристигнахме към два и половина сутринта и докато слизахме, шофьорът на автобуса май каза:

— Кой е този боклук с теб, Ники?

Автобусът замина, а ние останахме на тротоара.

— Какво ти каза оня шофьор? — попитах аз, като дрънчах с моите трийсет и пет цента в джоба. — Какво ти каза, а?

— Нищо не ми е казал. Хайде.

Приближихме се до една голяма сграда в центъра на градчето и Ники се изкачи по стълбите.

— Ей, къде отиваш, по дяволите?

Тя извади ключ и отвори вратата. Погледнах нагоре, където имаше гранитен надпис: *КМЕТСТВО*.

Влязохме в кметството.

— Искам да проверя дали имам поща.

Тя влезе в кабинета си и огледа бюрото.

— По дяволите, нямам никаква поща! На бас, че онази кучка ми е откраднала пощата!

— Каква кучка? Каква кучка, бейби?

— Моят враг. Ела с мен.

Тръгнахме по коридора и спряхме пред една врата. Ники ми подаде една фиба.

— Виж дали ще можеш да отключиш вратата.
Аз взех фибата и пробвах. Представях си заглавията във вестниците:

ПРОЧУТ ПИСАТЕЛ И БИВША ПРОСТИТУТКА
ЗАЛОВЕНИ В КАБИНЕТА НА КМЕТА!

Не успях да отключа.

Ето защо отидохме у тях, скочихме в леглото и продължихме това, което бяхме започнали в автобуса.

Останах там няколко дни, после една сутрин към девет на вратата се позвъни. Ние бяхме в леглото.

— Какво става, по дяволите? — попитах.

— Иди да отвориш — каза ми тя.

Намъкнах се в някакви дрехи и отидох да отворя. Навън стоеше джудже, което на всеки няколко секунди се разтърсваше от някакъв тик. Беше си сложило шофьорска фуражка.

— Господин Чинаски?

— Аха?

— Господин Дайър ми поръча да ви разведе.

— Един момент.

Върнах се в спалнята и казах:

— Бейби, навън има едно джудже, което твърди, че някакъв господин Дайър му е поръчал да ме разведе. Джуджето има тик.

— Ами отиди с него де. Това е баща ми.

— Кой, джуджето ли?

— Не, господин Дайър.

Обух си чорапите и обувките и излязох.

— Добре, приятел — рекох му аз. — Да тръгваме.

Обиколихме целия град и покрайнините.

— Господин Дайър е собственик на това — посочваше джуджето и аз поглеждах.

— И на това. — И аз пак поглеждах.

Не обелвах дума.

— Както и на всички ферми — добави джуджето. — Господин Дайър е собственик на фермите и дели печалбата наполовина с хората, които работят в тях.

После джуджето ме закара до една зелена гора и посочи:

— Виждате ли езерото?

— Аха.

— Има и още шест езера, пълни с риба. А виждате ли пуйките?

— Аха.

— Това са диви пуйки. Господин Дайър дава дивеча под наем на ловното дружество, за да се грижат за него. Естествено, господин Дайър и неговите приятели могат да ходят на риболов и на лов, когато си искат. Вие занимавате ли се с риболов и лов?

— Доста съм пострелял навремето — отвърнах аз.

После продължихме с колата.

— Това е училището, което е посещавал господин Дайър.

— Честно?

— Да, онази тухлена сграда. Сега господин Дайър я купи, за да я реставрира, като паметник.

— Изумително — заявих аз.

Накрая се върнахме в къщата.

— Благодаря — казах аз.

— Искате ли утре пак да дойда? Има още неща, които мога да ви покажа...

— Не, благодаря, няма нужда — рекох аз и влязох в къщата.

Отново бях на върха.

И щеше да е хубаво историята да свърши тук, вместо да ти разказвам как изгубих всичко това, но все пак ще спомена, че беше заради един турчин, който носеше виолетова игла за вратовръзка и имаше безупречни маниери и образование. Нямах никакви шансове срещу него. Сетне обаче и турчинът й писна и последно чух, че живеела в Аляска и била омъжена за ескимос. Ники ми изпрати снимка на бебето си и ми съобщи, че още пишела и се чувствала щастлива. В отговор й написах:

Дръж се, бейби, този свят е пълна лудница.

И дето се вика, нямаше какво повече да се каже.

Издание:

Автор: Чарлс Буковски

Заглавие: На юг от никъде

Преводач: Богдан Русев

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК Фама

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: сборник разкази

Националност: американска

Печатница: Симолини

Редактор: Мария Коева

Технически редактор: Олга Стоянова

Коректор: Мария Христова

ISBN: 978-954-597-317-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13838>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.